

DEVİRİMCİ TEORİ
OLMADAN,
DEVİRİMCİ PRATİK
OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

2003 ■ EKİM-KASIM ■ 2 AYLIK TEORİK DERGİ ■ FİYATI: 3.000.000 TL

✓ KADROLAR

✓ İKİ ÇİZGİ VE MÜCADELESİ ÜZERİNE
TEORİK NOTLAR (1)

✓ "SİVİL TOPLUM" CULUK,
BURJUVA TOPLUMU ÜRETME,
BURJUVA DEVLETİ KUTSAMA EYLEMİDİR (1)

✓ "DEMOKRATİK SÖMÜRGEÇİLİK" YA DA
NE İŞİME YARIYORSA O DOĞRUDUR SİYASET
TARZI ÜZERİNE KISA BİR DEĞİNİ

✓ DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST HAREKET VE
DEKLERASYONU HAKKINDA

4

İÇİNDEKİLER

KADROLAR..... 7

Giriş..... 7

-I-

KADRO SİYASETİMİZ..... 9

- 1- İnsanları Tanımak.....10
- 2- Kadroların Uygun Seçimi ve Konuşlandırılması..... 16
- 3- İnsanlardan En İyi ve Doğru Biçimde Yararlanma Yeteneği.....24
- 4- Kadroların Uygun Dağılımı.....29
- 5- Kadrolara Yardım.....32
- 6- Kadroların Korunması.....39

-II-

MARKSİST-LENİNİST-MAOİST KADRO

TİPİNDEN NE ANLIYORUZ?43

- 1- Davaya Kesin Bağlılık..... 43
- 2- Kitlelerle Sıkı Bağ Kurma.....47
- 3- İnisiyatifli Olmak..... 50
- 4- Disipline Bağlılık Ve Marksist-Leninist-Maoist
İdeolojik Sağlamlık..... 53

Sonuç Yerine..... 56

İKİ ÇİZGİ VE MÜCADELESİ ÜZERİNE TEORİK NOTLAR (1)..... 57

Giriş.....57

A- İKİ ÇİZGİ VE TANIMI.....61

1- Çelişki ve İki Çizgi.....61

2 aylık teorik dergi
2003 ·4· Ekim-Kasım

**SINIF
TEORİSİ**

KARDELEN BASIM YAYIM REKLAM GÖSTERİ
ORGANİZASYON LTD. ŞTİ.

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:
Erdal GÜLER
Yönetim yeri: Millet Cad. Nevbahar Mah.
Fındıkzade Saray Apt. No:57 D:11 K:5
Fındıkzade/İST.
Tel: (0212) 584 18 04
Fax: (0212) 584 18 05
Dizgi: Kardelen Yayımcılık
Baskı: KAYHAN MATBAASI

Çelişmenin Evrenselliği (Mutlaklığı).....	63
Çelişkinin Özgünlüğü ve Onunla Bağlantılı Sorunlar.....	65
Temel Çelişki.....	66
Baş Çelişki.....	67
Çelişkinin Ana ve İkincil Yönü.....	68
Çelişkinin Yönlerinin Özdeşliği ve Savaşımı.....	69
“Çelişkide Uzlaşmaz Karşıtlığın Yeri”.....	71
2- İki Çizgi Ve İki Dünya Görüşü.....	72
3- İki Çizginin Farklı Boyutları.....	78
a- Genel Siyasi Çizgi.....	79
b- Önderlik Çizgisi.....	82
c- Uluslararası Çizgi.....	86
“SİVİL TOPLUM”CULUK, BURJUVA TOPLUMU ÜRETME, BURJUVA DEVLETİ KUTSAMA EYLEMİDİR (1)	88
Dühring’i Keşfeden “3. Alan”cı “Yeni” Mucidler!.....	92
Sivil Toplum Şarabıyla Mest Olanlar.....	94
Sivil Toplumcuların Statüko Aşkı.....	96
“SİVİL TOPLUM” DENİLEN BURJUVA “VAHŞİ ÇÖLÜN” “AHLAK-HAK VE HUKUK”U PROLETARYA VE EMEKÇİLERE YÖNELİK BİR PUSU EYLEMİDİR!.....	99
“Arabayı Atın Önüne Koymak”.....	101
“Sivil İtaatsizlik” Burjuvaziden Merhamet Dilenme Çizgisidir.....	104
Gramsci Ve “Tarihsel Uzlaşma”.....	106
“Medeniyet”in Barbarlığı!.....	108
“DEMOKRATİK SÖMÜRGEÇİLİK” YA DA NE İŞİME YARIYORSA O DOĞRUDUR SİYASET TARZI ÜZERİNE KISA BİR DEĞİNİ.....	109
DEVİRİMCİ ENTERNASYONALİST HAREKET VE DEKLERASYONU HAKKINDA.....	118
Giriş.....	118
A- DEKLERASYON BELGESİNDE HATALI BULDUĞUMUZ NOKTALAR.....	122
B- DEKLERASYON’A EKLENMESİ İSTENİLEN SOMUT ÖNERİLER.....	129

Yeni bir sayı ile merhaba.

Bu sayımızın ana konusu geçmiş süreçlerde de komünist basın üzerinden hassasiyetle durulan kadrolar meselesi ki, bu sayımızda Kadrolar ana başlığı ile konuyu yeniden ele aldık. Zira bir devrimci savaşın gelişip güçlendirilmesinde ve sağlam bir şekilde yönetilip yönlendirilmesinde kadrolar önemli bir yere sahiptir. Hele de bu kadrolar, sadece ve sadece her hangi bir iktidara karşı alternatif olan kadrolar değil de, emperyalist kapitalist sisteme her yönüyle alternatif ve bu alternatifleri ile iktidara talip olan komünist kadrolar ise, aynı zamanda yeni fikirler kadar, devlet yönetimi de dahil yeni bir kültürün taşıyıcısıdır. Dolayısıyla çok yönlü bir değerlendirme ile kadro sorunu üzerine dururken, aynı zamanda yeni insana dair sentez bir kimlik üzerine de durulduğunu bilmek durumundayız.

Bu kavrayıştan hareketle kadrolar sorununu iki yönden ele alan kapsamlı bir değerlendirmeyi sunuyoruz. Birinci yön, bir politik yapının kadrolara ve kadro siyasetine yaklaşımı iken; ikinci yön ise bu yaklaşıma paralel olarak ele alınarak ortaya konulan kadro özelliği ya da bir kadroda olması gereken özelliklerdir ki, bu ikinci yön, komünist bir partiden beklentiler kadar, komünist partisi tarafından beklenilene de dikkat çeken bir yöndür ki, her devrimci birey, bu noktada kendi sorumluluklarına sahip çıkarak ve bu sorumluluklar dahilinde bir yön tayin ederek inceleme ve değerlendirme yapmak durumundadır.

İkinci konumuz ise belki de bu kadro biçiminin yaratılmasına da maya çalacak olan iki çizgi mücadelesidir. İki çizgi anlayışı ve iki çizgi mücadelesine yaklaşım dünden bugüne tartışılan ve tartışılan bir konudur ki, bu konuda ortaya çıkan anlayışlar ve kültürler, aynı zamanda bir kadro tipine de yön verebilmektedir. Dolayısıyla kendi içerisinde bu noktada ortaya çıkan yanlışları da eleştiri konusu yaparak hazırlanan İki

Çizgi Ve Mücadelesi Üzerine Notlar başlıklı bir yazımızı yayımlamaya başlıyoruz.

Yine yayımlanan yazılarımızın birbirleriyle alakası içerisinde söyleyecek olursak; Devrimci Enternasyonalist Hareket ve Deklarasyonu'na ilişkin yaklaşımları da dünden bugüne süren bir çizgi mücadelesi olarak değerlendirebiliriz ki, komünistler, gerçekleştirdikleri ilk kongrede bu konuya ilişkin değerlendirmeleri ve yaklaşımları dünu ve bugünüyle değerlendirerek yarını güçlü kılmak üzere sentez bir sonuç çıkardılar. Bu sentezi yayımlamayı enternasyonal proletaryaya ve enternasyonalist harekete karşı bir sorumluluk sayarak yayımlıyoruz.

Diğer iki yazımız ise uluslararası alanda bir süreden beri yaygınlaşan ve yaygınlaştığı oranda da halkların mücadelesinde ya da mücadele bilincinde geldikleri açan ideolojik ve siyasal yanılsamalara ilişkin.

İlki "sivil toplumculuk" yanılsamalarına karşı kaleme alınmış bir yazı olup, sivil toplumculuğun özünü ve niteliğine, ideolojik, siyasal ve sınıfsal dokusuyla ortaya koymaya çalışan bir araştırma, inceleme ve yorum yazısıdır ki, sivil toplumculuğun siyasal kavrayışından eylem çizgisine kadar, her ayrıntısını değerlendirmeye çalışan dizi bir yazıdır; her alanda ideolojik mücadelenin güncelleşmesi açısından önemlidir!

İkincisi ise, bu ideolojik yanılsamalar-dan ayrı düşünemeyecek olan güncel bir siyasi yanlışlığı değerlendiren "Demokratik Sömürgecilik" Ya Da Ne İşime Yararsa O Doğrudur Siyaset Tarzı Üzerine Kısa Bir Değini başlıklı yazımızdır. Bu yazımız da emperyalizmin Irak'ı işgali üzerine yurtsever Kürt hareketinin önderlik kademelerinde ortaya çıkan ve dolayısıyla emperyalizme kapı aralayan bir yanlışlığı değerlendiriliyor.

İlgiyle okunacağını düşünüyor ve bir sonraki sayımızda buluşmak üzere, diyoruz...

KADROLAR

Nitelikli kadro ihtiyacı yeni ortaya çıkmış değil. Devrim için bu kilit sorun bugüne kadar hiç ihtiyaç olmaktan da çıkmadı. Devrim mücadelesi ve sınıflı toplumlar varlığını sürdürdüğü müddetçe de bu sorun ihtiyaç olarak devam edecektir. Kongremizin açığa çıkarttığı başlıca sentezlerden, hem de kilit sentezlerden birisi de Partimizin kuruluşundan bugüne kadar doğru ve somut bir kadro politikasını oluşturamaması gerçekliğıdır.

Giriş

Başkan Mao'nun "yeni zaferler kazanmak için" parti kadrolarına yönelik yaptığı vurguları aktarmakla giriş yapmak istiyoruz.

"Yeni zaferler kazanmak için, parti kadrolarımızı ağırlıklardan kurtulup, motoru çalıştırmaya çağırmalıyız. 'Ağırlıklardan kurtulmak', zihnimizi birçok yükten kurtarmak anlamına gelir. Birçok şey, eğer onlara körükörüne ve hiç eleştiriden geçirmeksizin bağlanırsak bizim için birer yük, birer ağırlık haline gelebilir. Birkaç örnek verelim: Hata işledinizse, bunların yükünü hayat boyu sırtınızda taşıyacağınızı düşünebilir ve bu yüzden cesaretinizi kaybedebilirsiniz; hata işlememişseniz, hiç hata işlemeyeceğinizi sanabilir ve kibirliliğe kapılabilirsiniz. Çalışmada başarısızlık, kötüm-

serliğe ve bezginliğe yol açabilir; buna karşılık başarı, kibir ve böbürlenme doğurabilir. Henüz kısa bir mücadele geçmiş olan bir yoldaş, bu nedenle sorumluluktan kaçabilir; kıdemli bir kimse, uzun bir mücadele geçmiş olduğu için bildiğinden şaşmaz bir tutum takınabilir. Sınıf kökenleriyle gurur duyan işçi ve köylü yoldaşlar, aydınlara tepeden bakabilir; bazı bilgilere sahip oldukları için aydınlara da, işçi ve köylü yoldaşları hor görebilir. Bir kimsenin herhangi bir alanda kazandığı ustalık, onun böbürlenmesine ve başkalarını hor görmesine yol açan kişisel bir sermaye haline gelebilir. Hatta bir insanın yaşı bile böbürlenme konusu olabilir. Gençler, zeki ve yetenekli olduklarından yaşlılara değer vermeyebilirler; yaşlılar da zengin tecrübelerle sahip olduklarından gençlere tepeden bakabilirler. Eleştireci bir uyanıklık olmazsa, bütün bunlar birer ağırlık birer yük haline gelebilir. Bazı yoldaşların kibirli olmalarının, kendilerini kitlelerden tecrit etmelerinin ve tekrar tekrar hata yapmalarının önemli bir nedeni, yanlarında bu gibi ağırlıklar taşımalarıdır. Dolayısıyla, kitlelerle sıkı bağlar sürdürmenin ve daha az hata yapmanın ön koşullarından biri, kişinin kendi ağırlıklarını gözden geçirmesi, bunlardan kurtulması ve böylelikle zihnini özgürlüğe kavuşturmasıdır.” (abç) (Seçme Eserler. Cilt 3-Sf;180)

Partimizin geçmiş tarihini muhasebe ederken, sınıf mücadelesinde bugüne kadar istenilen seviyeye ulaşamadysak hiç şüphesiz ki bunun başlıca nedenlerinden birisi olarak da “kadro siyasetimizdeki hatalı yanlardır” diye belirleme yapmıştık.

Aynı zamanda partimizin 30 yıllık Tarihi Muhasebesinde vardığımız sentezlerden birisi de parti olarak çok sayıda nitelikli kadro sıkıntısı çektiğimizden söz etmiştik. Şüphesiz ki nitelikli kadro ihtiyacı yeni ortaya çıkmış değil. Devrim için

bu kilit sorun bugüne kadar hiç ihtiyaç olmaktan da çıkmadı. Devrim mücadelesi ve sınıflı toplumlar varlığını sürdürdüğü müddetçe de bu sorun ihtiyaç olarak devam edecektir. Kongremizin açığa çıkarttığı başlıca sentezlerden, hem de kilit sentezlerden birisi de partimizin kuruluşundan bugüne kadar doğru ve somut bir kadro politikasını oluşturmaması gerçeğidir.

Kadro deyince bununla elbetteki Marksist-Leninist-Maoist kadroları kastediyoruz. Yoksa Marksist-Leninist-Maoist kadro tipine uygun olmayan onlarca “kadro” bu partinin saflarında gelip geçti. Bunu söylerken mücadeleyi bırakanları küçümsemediğimiz, onları suçladığımız sanılmasın. Bu noktada kadroların sağa, sola savrulmasının politik arkaplanında yatan esas faktör şüphesiz ki bir partinin izlediği kadro siyasetinin doğru olup olmamasıdır. Hiçbir insan doğuştan kötü insan değildir. Onları kötü yapan sınıflı toplumların varlığıdır. Gerici sistemlerin politik, ideolojik ve kültürel şekillenmeleri sonucu insanlar kötü oluyor ve olabiliyor. İşte bir komünist partisi içerisine giren bütün insanların üzerinde bu toplumsal sistemin kuşatılmışlığı şu veya bu şekilde mevcuttur. Bu noktadan sonra insanların kötü alışkanlıklarını gidermek veya en alt düzeylere düşürmek sorunu o partinin elindeki bir sorun haline gelmiştir.

Mücadeleyi bırakmalar sınıf mücadelesi devam ettiği müddetçe kaçınılmaz bir şekilde devam edecektir. Bu gerçeklik bizim gibi ülkelerde kendisini daha çok gösterecektir. Çünkü bu gibi ülkelerdeki mücadele oldukça zor geçmektedir. Fakat az önce de vurgusunu yaptığımız gibi aktif mücadeleden kırılmaların azlığı veya çokluğu tamamıyla o partinin doğru bir kadro politikası ve içinde bulunduğu moral-motivasyonla orantılıdır.

Özcesi, partili ve partisiz kadroların

aktif mücadeleyi bırakması veya değişik tarzlarda partiden kopuşları mevcut toplumsal sistem ve sınıf mücadelesinin kaçınılmaz diyalektiği içerisinde durdurmak imkansızdır. Bu, bir partinin her bakımdan Marksist-Leninist-Maoist bir hat izlediği dönemlerde de gündeme gelir, gelecektir. Bu, sınıf mücadelesinin yasasıdır. Bizim burada üzerinde durmak istediğimiz ana halka, Marksist-Leninist-Maoist nitelikli kadro sorunudur.

Bu gerçeklik aynı zamanda istikrarlı bir önderlik kurumuyla doğrudan ilişkilidir. Hep genel siyasal çizgimiz doğrudur deriz. Fakat bununla birlikte genel siyasal çizgiyi somut gelişmelerle birleştirecek önderlik çizgisinin oturmadığı/oturtulmadığı gerçekliğinin altını da çiziyoruz ve çizmekteyiz. İşte bunun nirengi noktasını çok yönlü kadrolara sahip olamayışımız oluşturmaktaydı. Bilinmelidir ki bu sorunun çözümünün anahtarı da doğru bir kadro politikasından başka bir araç olmayacaktır.

Bilindiği gibi genel siyasal çizgiyi teorik açıdan doğru bir şekilde ortaya koymak tek başına yetmiyor. O nedenle bu doğru teorik çizginin pratikteki diyalektik birliğini sağlamak için de örgütsel çalışma zorunludur. Bunu da kadrolardan başkası yapamaz. Dahası, Stalin yoldaşın işaret ettiği gibi, "doğru bir siyasal çizgiye sahip olmak elbette ilk ve en önemli şeydir. Ama bu, henüz yetmez. Doğru bir siyasal çizgi sadece ilan edilmek için değil, ama uygulanmak için çizilmiştir. Ne var ki, doğru bir siyasal çizgiyi pratik olarak uygulamak için kadrolar gerekir, partinin siyasal çizgisini anlayan, onu kendi öz çizgileri olarak kavrayıp uygulamaya hazır bulunan, onu pratiğe geçirmesini bilen ve onu yanıtlamaya, savunmaya, onun için savaşmaya yetenekli olan insanlar gerekir. Yoksa, doğru siyasal çizgi, kağıt üzerinde kalma tehlikesini taşır."

Bu saptama, gerek genel siyasal çizginin uygulanması gerekse taktik politikalar üretmek için geçerlidir. Nasıl bir kadro siyaseti ve kadro tipi konusunda Lenin, Stalin, Dimitrov ve Mao yoldaşlar, özellikle de Mao yoldaş teorik bakımdan çok doğru tezler ortaya koymuşlardır. Dolayısıyla teorik-politika olarak kadro siyaseti ve tipi üzerine bu büyük devrim ustaları ve öğretmenlerinden uzun uzadıya alıntı yapmayı uygun bulmuyoruz. Bu çalışmada parti olarak oldukça sıkıntısını çekip ihtiyacını duyduğumuz kadro sorununda nasıl bir siyaset ve nasıl bir kadro oluşturmamız sorularını tartışacağız. Bunu daha kavratıcı kılmak için de kendi tarihimizden örnekler vererek güçlendireceğiz.

Sözle eylemin diyalektik birliğinin sağlanmasına teorik olarak ışık tutmaya çalışacağız. "Gerçekten Maoist Kadrolar mı olacağız yoksa burjuvazi ve küçük burjuvazinin ideolojik-politik koşullanmışlığı altındaki kadrolar mı olacağız?" ya da "sadece uzmanlığa dayalı kadrolar mı yoksa bürokratizmi saflarımızda süpürmek için Mao'nun belirlediği proleter kadrolar mı olacağız?" vb. soruları yazımızın akışı içerisinde kapsamlı bir şekilde yanıtlamaya çalışacağız.

-|-

KADRO SİYASETİMİZ

Konumuzun detaylarına geçmeden önce aşağıya aktaracağımız perspektif ve siyasetin sadece partili kadrolar ve parti üyeleri için geçerli olmadığını, partisiz kadrolar olan ileri ve örgütlü sempatizanlar için de (özgünlükleri dikkate alınarak) geçerli olduğunu belirtelim.

Bilinmelidir ki bir partinin herhangi

bir politikasını-gerek parti içi gerekse parti dışı-kitlelere götürecektir. O halde kadro siyaseti ne kadar doğru ise partili ve partisiz kitleyle de o kadar bütünleşmiş demektir. Ters durumda, ne kadar doğru karar alırsak alalım eğer bu karar ve politikaları kitlelere götürecektir kadro yoksa bu kararların kağıt üzerinde kalmaktan öte bir anlamı olmayacaktır.

Bu bilinçlidir ki doğru bir kadro siyasetine sahip olmak devrim için olmazsa olmaz bir ölçüttür. Buradan hareketle kadro siyasetimizi her bakımdan içselleştirmek zorundayız.

Doğru bir kadro siyasetine sahip olmanın yolu da aşağıda tek tek üzerinde duracağımız altı noktanın gerek teorik gerekse pratik olarak savunulup uygulanmasından geçer. Buna göre önce gözönünde bulunduracağımız temel ölçütleri aktaralım.

- 1) İnsanları tanımak.
- 2) Kadroların uygun seçimleri ve terfileri.
- 3) İnsanlardan en iyi ve doğru biçimde yararlanma yeteneği.
- 4) Kadroların uygun dağılımı.
- 5) Kadrolara yardım.
- 6) Kadroların korunması.

Bu temel noktaları nasıl ve hangi yöntemlerle bilince çıkartacağız soru ve sorunlarını tek tek ele alıp detaylarıyla birlikte yanıtlamalıyız.

1) İnsanları Tanımak

İnsanları tanımak derken, bununla, partili-partisiz kadro adaylarını anlamalıyız. Gerek partiye üye alımı aşamasında gerekse partisizlerin ilk örgütlenme aşamasında örgütlenmeye ve partiye aday insanları doğru bir şekilde tanıyarak örgütlemek ve partiye üye almak doğru bir örgütsel politikanın ilk ve en önemli aya-

ğını oluşturacaktır.

Daha önce işaret ettik. Kadro sözcüğünü sadece partili kadrolar için değil, partisiz kadrolar için de kullandığımızı belirttik.

Şunu da eklemeliyiz ki devrimin sadece partili-partisiz kadrolara değil partiyle ideolojik anlamda ilişkisi olmayan yüzlerce binlerce kadroya da ihtiyacı vardır. Bizim partili-partisiz kadrolar diye ifade ettiklerimiz devrimin yukarıdan aşağıya doğru kitlelere ve geleceğin iktidarına ekonomik, politik-ideolojik, örgütsel, askeri ve kültürel alanda öncülük ve önderlik yapacak yetenekli elamanlardır. Öyle ki, her aktivist kendi alanında bir kadrodur. Çünkü o kendi faaliyet alanında çelişkileri çözmede öncü ve önder rolü oynamaktadır. Devrim çelişkileri çözmek ise, bu çelişkileri çözme mücadelesinde öncü rolü oynayan her bir aktivist de o özgülde birer önderdir.

Bunları söylerken tabii ki bizim üzerinde yoğunlaştığımız-yoğunlaşacağımız kadro, başta partili kadrolar olmak zorundadır. Eğer bu alanda doğru bir kadro çizgisi açığa çıkartılamazsa alt kademe ve kitlelere doğru gidildiğinde (istisnalar hariç) doğru bir kadro şekillenmesi yaratılamaz.

Kadroları tanımayı iki kategoride ele alıp değerlendirmeliyiz:

Birinci olarak, insanları örgütsel ilişkiye dahil etmeden kişinin sosyal, siyasal, psikolojik vb. yapısına ilişkin bilgileri eksiksiz olarak elde etmeye çalışmak.

Bu, illegal bir örgütün ve örgütlenmenin güvenliği açısından önemli olduğu kadar, kişinin yaptığı-yapacağı işler ve örgütsel yeteneklerine göre ve hangi alanda konuşlandırılacağı açısından da önemlidir.

Örneğin, bir kişi parti veya örgüt suçu işlediği durumda o kişinin geçmiş psikolojik-sosyal yaşantısı bilinirse hem buna uygun örgütlenme, hem de bu durum gö-

zönünde bulundurularak sonuca gitmek için önemlidir. Kişi hakkında her yönlü bilginin bilinmesi demek o kişiye karşı doğru bir önderliği de beraberinde getirir.

İkinci olarak, örgütlenecek veya partiye üye alınacak kişi veya kişilerin geçmişten örgütlü faaliyete geçiş ve sonrası süreç içerisindeki özelliklerini (yetenek vb.) çok yakından bilmek-tanımak zorundayız.

Bu, insanların yeteneklerine uygun örgütlenmesinden tutalım da kişiye yetersiz, eksik ve zaaf olduğu noktalarda yardımcı olmaya kadar önemli bir görev olarak bilinmelidir. Kişinin bu çok yönlü özelliklerini bilmediğimiz zaman önderlik görevini de doğru bir şekilde yerine getiremeyiz.

Parti olarak gerek orduya savaşçı alınmasında, gerek partinin diğer yan örgütlenmelerinde (Maoist Gençlik Birliği vb.) gerekse partiye üye alımı ve kadro ayrımı ve de bunların görevlendirilmesi siyasetinde geçmişten bu güne kadar esas olarak Marksist-Leninist-Maoist bir hat izleyemedik. Bu saptamamız geçmişin inkar olarak anlaşılmamalıdır. Buna, özellikle de yenilgi ve örgütsel kaosun (ayrılık, ağır örgütsel darbe alışlar ve yenilgiler dönemi) yaşandığı dönemlerde, insanların doğru-dürüst tanınmadan örgütlendiği ve hatta üye yapıldığını yakın geçmişimiz tanıklık etmektedir.

İnsanlarımızı sempatican birimleri içerisinde örgütlemeye bile gitmeden üye ve hatta kadro yaptığımız oluyordu. Kişi üye mi, değil mi tartışmasının yapıldığı yerde OPK gibi bir süreçte karşımıza delege olarak dahi çıkabiliyor-çıkartılabiliyordu.

Öyle ki, bazı üyeler birkaç yıl gibi hiç pratik görev yapmamış, bu süre içerisinde partinin yanından bile geçmeden kadrosal boşluk vb. ihtiyaçlardan dolayı MK'ya kadar getirilebilmiştir. Dahası bir

bildiri dahi kaleme alacak yeteneği olmayan bir üye yine bu liberal kadro politikasından dolayı sekreterliğe kadar seçilebilmiştir. Örgüte karşı kendisini dayatıp, örgütü dahi tasfiye etmeye çalışan ("bölgesel döneme geçelim," "PKK'ya giderim", "ben yapmam-yapmayacağım" gibi bağımsızlıkçı, yarı-anarşist tavır ve anlayış sahibi biri) kimi kadrolar örgütün MK'sına seçilebilmiştir. Hem de en önemli görevlere getirilmiştir. Benzer liberalizm OPK'da da çok açık ve net bir şekilde malum suç sahiplerine karşı izlenen siyasette kendisini göstermiştir.

Geçmişte izlediğimiz yanlış ve hatalı kadro siyasetimizin bir boyutu liberal kadro siyaseti iken, diğer boyutu ise sektierlikti. Biz burada çarpıcı olsun diye bir iki örnek verdik. Yoksa kadro siyasetimizin liberal ve sektier boyutları başlı başına ele alınması gereken konulardır. Bunlar madalyonun özünde aynı ama iki farklı yüzüdür. Bu gibi yanlış siyaset tarzlarına yazımızın akışı içerisinde daha da ayrıntılı değineceğiz. Zaten bu yazının amacı da, kadro siyaseti noktasında yanlış ve hatalı çizgileri alt etmektir.

Şüphesiz ki kadrolar konusundaki yanlış siyaset tarzımız sadece yakın tarihimize ortaya çıkmış değil. Bunun, tarihsel kökleri geçmiş onlu yıllara dayanır-dayanmaktadır.

Zaman zaman "naylon üye" alımından söz ettik. Hatta bu üyelere kimisinin üye kaydından hemen sonra üst kademelerde konuşlandırıldığını partimizin Tarihi Muhasabesini yaparken ortaya koyduk. Parti tarihinde "naylon üye" alımı daha çok 1.Konfrans ('78) öngünlerinde partiye alınarak üye yapılmıştır. Yaşı dahi tutmayanlar partiye üye kaydedilmişti. Parti tarihinde üyelik işlemi ilk kez o tarihte yapıldı. Bunda tecrübesizlik ve siyasi geriliğin önemli payı vardı.

Bilindiği üzere, ilk konferansta doğal

Geçmişte izlediğimiz yanlış ve hatalı kadro siyasetimizin bir boyutu liberal kadro siyaseti iken diğer boyutu ise sekterlikti. Biz burada çarpıcı olsun diye bir-iki örnek verdik. Yoksa kadro siyasetimizin liberal ve sekter boyutları başlı başına ele alınması gereken konulardır. Bunlar madalyonun özünde aynı ama iki farklı yüzüdür.

delegelerden (oy kullanma hakkı olmayan ama görevi ve konumu gereği üst konferanslara katılmak ve rapor vermek zorunda kalan delege) birine çeşitli kariyerist hesaplar (seçilmek için) için oy da kullandırılmıştı. "RS" hizbinin işledikleri suçlardan birisi de buydu.

Örnek vermek için fazla uzağa gitmeye de gerek yok: 94 ayrılığı sonrası H. Batmaz ajan unsurunun bu partiye nasıl üye kaydedildiği hala tartışmalıdır. Bu unsur ayrılık sonrası birden bire partinin karşısına üye olarak çıkmıştır. Oysa, bu unsur birlik sonrasında OPK'ya kadar üye değildi.

Bu örneği niye verdik? Ayrılık anlarında bu tür olumsuz durumların daha fazla ortaya çıkacağı gerçekliğinden hareketle, örgütsel olarak daha tedbirli olmak vurgusunu yapmak için verdik.

Keza ayrılık sonrası Birsen (Nurten Eriş) işbirlikçi unsurunun da hem üye, hem de TMLGB-MK üyeliğine atanmasının ideolojik arkaplanında yine dönemin örgütsel ihtiyaçları adı altında liberalizm yatmaktadır. Temel hata ilkelerin kısa vadeli hesaplara

ra feda edilmesidir.

Yine aynı ideolojik öz ve grupçu siyaset tarzının bir ürünü olarak H.H. Er işbirlikçi unsurunun da değiştirilip dönüştürülmeden (birkaç ay önce savaş bölgesini bırakıp gitmesine karşın) kısa sürede aday üyeliğe alınması gerçekliği ortada duruyor.

Benzer şekilde, üstelik "ben kaçmak için işbirlikçiliği kabul ettim" yönlü anlatımda bulunan HŞ'nin durumu var. Bu unsurun durumu iyiden iyiye sorgulanmadan, önce aday üye sonra ise üye olarak partiye alındı. Bilindiği gibi yaklaşık 10 yıl gibi geçtikten sonra yeni bir polis yakalanması sonucu gerçek durumu açığa çıkmış oldu. Bu on yıl içerisinde Yeşil'den tutalım da Bozo ve Kartal'a kadar ilişkili bir şekilde örgüt içerisinde gezdi. 94 ayrılığından sonra ise iki örgütü karşı karşıya getirmek için Parti'nin bir miktar parasını götürüp TKP/ML'ye verdi.

Daha önce işaret ettik. OPK tartışmaları öncesine kadar üye olmadığı belirtilen bir kadronun üye olarak OPK'nın önüne getirilmesi ve oradan da yedek delege olarak OPK'ya kadar seçilmesi gibi bir örgütsel tarz var karşımızda.

Bunların hepsi de kısa vadeli çıkarlar güdülerek yapılmıştır. Kimisi grupçu temelde üye yapılırken, kimisi örgütsel ihtiyaç, kimisi ise sözünü ettiğimiz örgütsel kaoslar döneminde üye yapılmıştır. Ancak görüldüğü gibi hepsi de özünde Marksist-Leninist-Maoist kadro siyaseti değil, liberalizmdir.

Ajan ve işbirlikçi unsurlar parti içerisine sızabilir. Bu, düşmanlarımızın "kaleyi içten fethetme" stratejik planının bir ürünüdür. Sınıf düşmanlarımız varlığını sürdürdükçe bu projeleri de devam edecektir. Dolayısıyla burada tartışmamızın kilit noktasını ajanların parti içerisinden çıkıp çıkmaması gerçekliği değil, bu düşman unsurların parti içerisine sızmasını

nasıl engelleyebiliriz siyaseti oluşturmaktadır. Yoksa, az önce de parmak bastığımız gibi komünist partiler içerisinde politik ajanların çıkması kaçınılmaz bir olgudur. Bugüne kadar hiçbir komünist partisi de bizde “ajan” ve “işbirlikçiler” çıkmadı-çıkamaz diye yazmadı-söylemde bulunmadı. Düşman bu noktada esasta kendisi için daha çok tehlikeli gördüğü illegal devrimci radikal örgütlere yönelmektedir. Özellikle de silahlı radikal partilere. Bu, bazı örgütler için dönemsel, bazı örgütler için ise stratejik plan dahilinde yapılır. Hangisi kendisi için daha çok tehlikeli ise elbette ki ona daha fazla yönelcektir. Bu durum bizim için de geçerlidir. Stratejik düşmanlarımız arasında taktik açıdan ayırım yapmak zorundayız. Bu, devrimin taktik-stratejik mantığıdır. Dolayısıyla öncelikli olarak vuracağımız güç baş düşman olarak tespit ettiğimiz güçtür.

Bu tür kişiler parti ortamını provake ediyor, partinin faaliyetlerini engelliyor; örgütü kişisel sorunlarla meşgul ederek partiyi tam bir iş yapamaz duruma getiriyorsa, orada ajanlara iş bile düşmez. Çünkü ajan-işbirlikçiler daha çok bu gibi ortam ve davranışlar sonucu örgütün Marksist-Leninist-Maoist düşünce ve çalışma tarzını dejenere etmeye; kendisine daha fazla adam ayartmaya ve onlar üzerinden kendi amaçlarına ulaşmaya çalışır. Bu da yetmiyormuş gibi, kimi kariyerist unsurlar bu kaotik ortamdan faydalanarak kendisini partiye dayatıp oradan da örgütü işlemez hale getirir. “Ayrılıyorum,” “başka örgüte giderim” gibisinden şantajlarla insanların iyi niyet ve liberal tarzlarını kötüye kullanır ve hedefine ulaşır. Görev verilir, ama bu kez organ üyesiyle anlaşmazlığa düşer. İki çizgi mücadelesiyle sorunlarını çözmek yerine görevinden istifa edip başka tarafa gitmeyi dayatır. Nitekim başka bölgeye gider. Orada da ör-

gütsel kaosun ve uyumsuzluğun başını çekerek tam bir tasfiyeci rol oynar. Derken kongreye gelir. Kongrede üzerine gidilince kah kongreyi sabote etmek için uğraşır, kah başka örgüte giderim şantajını yapmaya çalışır. Sonuçta bu tavırları noktasında kısmi de olsa özeleştirir verip geri döner. Aynı bağımsızlıkçı-çete tavrı bu kez kongreden bir kaç ay sonra gündeme gelir. Ve duygusal yakını birisiyle örgütten ayrılıp kendisini en yaman TKP(ML)’ci olarak yansıtmaya çalışır. Kendisine para, silah verilerek yolun açık olsun diye tavrı takınılır. Tüm bu Marksist-Leninist-Maoist anlayış ve tutuma karşın bu asi çete ideolojisinden etkilenen söz konusu kadro bu kez kamuoyuna bildiri dağıtır.

İşte Marksist-Leninist-Maoist kadro(!) siyasetimizin sonuçları. Elbette ki söz konusu kişilerin bu duruma gelmesinin nedeni, birinci derecede kişinin bireyci ve bencil iç diyalektiği ise, ikinci derecede ise örgütün-önderliklerin izledikleri kadro çizgisidir.

Şüphesiz ki bu tür unsurlar parti içerisinde partinin her bakımdan en iyi olduğu dönemlerde de çıkabilir. Bunlar mümkündür ve kaçınılmazdır. Fakat mesele nin kilit noktasını bu kişilerin partiye alındıktan sonra ideolojik olarak değiştirilip-dönüştürülmesi; yeteneklerine uygun örgütlenmesi oluşturmaktadır.

Örneklerle bu durumu biraz daha detaylandıralım:

Bir kadro bir dönem örgütsel ayrılığın başını çekiyor (üstelik de sekreter), ama aradan bir yıl gibi bir süre bile geçmeden mücadeleyi bırakıyor. Yine, bir dönem örgütün sekreteri, ama içeri düşünce ihanet ediyor. Sekreter ama örgütten gizli malum ticaret suçunu işliyor. Sekreter ama hizipçilik yapıp sonra ayrılık ilan ediyor. Sekreter ama ayrılıktan kısa bir süre sonra yakalanıp ciddi bir şekilde çö-

zülüyor. Sekreter ama bir-iki yıl içerisinde mücadeleyi bırakıyor. Bir başka örnek: Sekreter ama birkaç sempozyumla birlikte kahvehanelerde oturarak ancak 3-4 gün içerisinde parti adına bir bildiri kaleme alabiliyor. Sekreter ama örgütü toplamak ve MK toplantısına katılmak için çaba sarfetmesi gerekirken, gidip çocukluğuyla uğraşıyor, aile ziyaretleri yapıyor; ve polisi peşinden gezdiriyor. Sonra da kongrede üyeliğe layık görülmeyle parti üyeliği elinden alınca, bu kez de örgütsel kaos yaratmak için ayrılıkçı tutumlar sergiliyor. Bilgisiyle-bilinciyle aydın olup cüretli bir şekilde ortaya çıksa yine neyse? Kapalı kapılar ardında dedikodularla, tıpkı kendi feodal, küçük burjuva kişiliğine yakışır bir şekilde hareket edebiliyor. Üstelik partinin 30 yıllık tarihinde ayrılıkçılara karşı görülmemiş düzeyde doğru yaklaşımlarına karşın bunu yapıyor-yapmaya çalışıyor. Bu tür davranış sahipleri etkili olabilir mi? Olamaz! Doğru tutum karşısında kim veya kimler etkili olabilir ki?

Dünyada sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasında bir çelişkinin olmadığından partimiz yıllar önce söz etmesine karşın, ama bizim meşhur(!) sekreter sözüm ona program taslağı hazırlıyor ve orada bu çelişkiden söz ediyor.

Bir bildiri dahi kaleme alacak kapasitede olmayan ve sözünü ettiğimiz çelişkiden artık günümüzde söz edilmediğini bilmeyen birisi sekreter olarak seçilirse, artık o örgütün doğru bir önderlik ve kadro siyaseti izlediğinden söz edebilir miyiz?

Bir de, biri 1.Konferansa kadar gidecek örnek sunalım: 1.Konferans öncesi yakalanıp çözülmüş olmasına karşın ve daha aradan birkaç ay gibi zaman bile geçmeden sekreterliğe seçilebiliyor.

Bunları yazarken yakındığımız sanılmasın. Geçmiş tarihimizde büyük başarıslılıklara uğramamızın gerçek nedenleri-

nin bilinmesi için bunları yazıyoruz.

Peki böylesine ciddi boyutta olumsuzluk gösteren kadrolar nasıl sekreter seçiliyor? Bunun arkaplanında ne yatıyor? İşte meselinin ana noktasını burası oluşturuyor. Hiç kuşkusuz ki bu olumsuzluğun arkaplanında yatan temel faktör doğru bir kadro siyasetine sahip olamayışımızdır.

Elbette başkaca faktörler de var. Fakat tayin edici faktör kadro siyasetinde izlenen yanlış siyaset tarzımızdır.

Doğru bir kadro siyaseti oturtulmadığı zaman azıcık etkisi olan hem sekreter hem de daha üst görevlerde yer alabiliyor. Çünkü bu siyasetin oturmadığı yerde adı konulmamış kliksiz klikler de çok olur. Dolayısıyla bu kliklerden hangisi nicel olarak güçlü ise ondan sekreter seçilebiliyor. Birçok konferansta bu tür seçimler olmuştur.

Marksist-Leninist-Maoist ilkelerin, kişileri tanımak için uygulanmadığı yerde bir Nihat değil onlarca Nihat'ın ortaya çıkması kaçınılmaz olur. O halde bunların ana kaynağını oluşturan faktör nedir? Elbette ki yanlış kadro siyasetidir, yanlış çalışma tarzıdır. Yani tayin edici olan, çizgi sorunudur. Doğru çizgi mi, yanlış çizgi mi uyguluyorsun. Meselenin düğümlendiği kilit nokta burasıdır.

Konumuz için çarpıcı bir örnek daha:

OPK'da MK üyeliğine seçilen ve aynı zamanda Amed Bölge komitesi sekreterliğine atanan bir kadro OPK sonrası daha aradan altı ay gibi bir zaman bile geçmeden polise düşer. Bu sorgu sürecinde işbirlikçiliğini kabul etmesi gibi bir gerçeklik var ortada. Bu kişinin ne zaman, yani hangi tarihte işbirlikçilik yaptığı noktasında tam ve net bilgimiz hala da yok. Fakat bu kişinin işbirlikçi olduğu bizim tarafımızdan açık ve net bir durumdur.

Bizim üzerinde durmak istediğimiz ana halka, OPK'nın söz konusu kişiyi doğ-

ru bir bakış açısıyla tanıyıp atamaması gerçekliğidir. Eğer bu unsuru yeterince tanımış olsaydı ne MK üyeliğine seçer, ne de Amed bölgesi sekreterliğine atamış olurdu. Demek ki zamanında bu unsurun ideolojik zaafalarının üzerine gidilmemiş ve liberal davranılmıştır. Yoksa adına layık bir MK üyesi kısa süre içerisinde, hem de birkaç ay içerisinde birden bire işbirlikçi olacak kadar zaafa düşmez.

Yine aynı sürecin devamında, daha doğrusu daha önce yakalanıp çözülen bir başka MK üyesi mevcuttur. Hem de bu çözülme OPK sonrası MK düzeyindeki ilk çözülmedir.

Sorun, sıradan bir olay değil. Bir komünist partisine ve devrime önderlik edecek kadro atıyorsun. Onun çok yönlü zaafalarını bir önderlik, bir konferans, bir kongre doğru ve yerinde tespit etmek zorundadır. Bu iç çözümlemeyi doğru yapmadığı zaman devrimle, partiyle daha fazla oynamış olursun. Bu da devrimin değil karşı-devrimin işine yarar. Dolayısıyla öylesine üzerinden atlanarak geçilemez. Sorun, MK'ya seçme noktasındaki kadro politikasını uygulayıp uygulamama sorunudur. Daha açıkçası sorun, kadroyu doğru tanıyıp tanımama sorunudur. Durum böyle olunca artık o örgütün doğru bir önderlik kapasitesinden söz edilebilir mi? Hayır söz edilemez! Çünkü bir örgütün kadro niteliği o örgütün önderlik çizgisiyle doğru orantılıdır.

Hazır yeri gelmişken, II. Konferans'ta tekrar MK'ya seçilen ve aynı zamanda I.MK'nın da üyesi olan bir kadroya ilişkin dönemin MK'sının takındığı tutumu aktaralım:

Söz konusu MK üyesi "yakalanmam halinde poliste çözülür veya en fazla bir-iki gün direnirim" yönlü ideolojik zaafını açık ve dürüst bir şekilde belirtmesine karşın, bizim MK bu kadroyu polisten korumak için tedbir almaz. Bunun iki tür-

lü tedbiri vardır. Ya MK üyeliğine seçmez veya seçtikten sonra hemen MK üyeliğinden alırsın. Ya da polisin ulaşamayacağı bir alanda konuşturursun. Birinci yöntem işin kolayıdır. İkinci yöntem ise, en doğru tutum olurdu. Eğer bir kadro polisteki işkencelere göğüs geremeyeceğini açık ve dürüst bir şekilde dile getiriyorsa, partinin burada yapacağı o kadroyu polise kaptırmamak için tedbirler almak olmalıdır. Yoksa hemen düşürmek olmaz. Bu, işin en kolay yanını seçmek olur ki, bu da kadrolara yardımcı olmak değil onları kaybetmek demektir.

Parti I. Kongremiz partimizin geçmiş tarihinin hatalı yanlarını sorgularken ve bu hataların başlıca nedenlerinden birisini de kadro siyasetimizdeki yanlış ve hatalı çizgiye bağlarken bu gerçeklerden hareket ederek senteze varmıştır. Ve bu bilinçten hareketle ki kadro siyasetimize ilişkin ortaya çıkardığı analiz ve sentezi kamuoyuna sunmaya karar vermiştir.

Tüm bu olumsuz tablonun azami düzeyde önüne geçmenin sacayaklarından birisi şüphesiz ki insanlarımızı ilk örgütsel çalışmanın içerisine çektiğimiz andan, üye ve kadro olarak örgütlendiğimiz aşamaya kadar her bakımdan doğru tanımak (psikolojik yapısından tutalım da sosyal, siyasal ve yeteneklerine kadar her yönünü bilmek-tanımak) prensibinden hareket etmek olacaktır. Yani öze uygun örgütlenme, öze uygun üye ve kadro alımı ve ataması yapmak şarttır. Kişilerin geçmişine ilişkin (sosyal, siyasal, örgütsel, askeri vb.) bilgilerin arşivini tutmalıyız. İşte burada Merkezi Denetleme Kurulu (MDK)'nın ne denli bir ihtiyaç olduğu ortaya çıkıyor. Evet mevcut sübjektif koşullarımızdan (kadro sıkıntısı vb.) dolayı bu kurumu yukarıdan aşağıya doğru henüz örgütleyemedik. Fakat dikkat çekmemiz gerekir ki geçmişte bu kurumun oluşturulması için ne kafa yorduk ne de koşul-

larımızı zorladık. Üstelik bunun subjektif olanakları ortaya çıkmasına karşın yine de oluşturmak için kafa yormadık. Örneğin birlik sonrası, özellikle de OPK'da MDK'yı oluşturmak için yeterli kadro gücü vardı. Ancak biz bunu es geçtik. Bu da bu kurumun parti ve devrim açısından önemini kavramadığımızı gösteriyor.

Bir sorunun önemi o sorunun bilince çıkmasıyla orantılıdır. Bilince çıkarılmadığı zaman o sorunu kağıt üzerinde inşa etmenin hiçbir pratik değeri olmaz.

Kadroları tanıma, daha doğrusu değerlendirme konusunda içine düştüğümüz hatalı yanlarımızdan bir diğer husus ise şurasıdır:

Çoğu kez bir kadroyu değerlendirirken onu sadece bir dönem içerisinde düşüğü hatayla değerlendirmeye tabi tutarak gözden çıkarıyoruz. Bunun parti tarihinde örnekleri çoktur. Az önce örneklediklerimiz kadro siyasetindeki liberalizmin göstergeleri iken, bu vb. yaklaşım tarzları ise sekterizmdir.

Parti tarihi boyunca bir yandan liberalizm sonucu birçok kadroyu yitirirken veya onu ciddi ideolojik zaafa itmede suç ortaklığı yaparken, diğer taraftan ise örgütsel sekterizm sonucu bir çok kadroyu dışladık. Dolayısıyla her iki hatalı yaklaşım sonucu onlarca kadro ya dışlanmış ya da kendiliğinden mücadeleden kopup gitmiştir. Bu durum da dışalamanın başka bir versiyonudur. Ona yardımcı olmamak tabii ki dışalamaktır.

Dolayısıyla ki, bir kadroyu bir dönemle değerlendirmek yerine onun bütün hayatını ve politik çalışmalarını diyalektik bir bütünsellik içerisinde ele alarak değerlendirmeliyiz. Yani onu her bakımdan doğru tanımalı, doğru yaklaşmalıyız.

Doğru tanıyalım ki gerekli yardımı sunalım. Yoksa sunamayız. Bu tarz aynı zamanda kendi kendimizin de dışlanması

demektir. Çünkü yanlış ve hatalı siyaset tarzı zamanla herkesi vurur. Ne ekersen onu biçersin. Komünisttir veya iç çelişki belirleyicidir deyip işin içerisinden çık-mak kadro sorununu hiç çözmemek demektir. Hata yapmayan kadro mu var? Bu, sınıf mücadelesinin diyalektiğine aykırıdır. Bu konuya ilişkin ileride yeri geldiğinde daha kapsamlı gireceğiz.

Özet olarak geçmişte kadroları tanıma noktasında izlediğimiz siyaset hatalıydı. Tanımak değil, tanımamak üzerine kuruluydu siyasetimiz.

2) Kadroların Uygun Seçimi Ve Konuşlandırılması

Kadroların terfilerine ilişkin Dimitrov yoldaş şu önemli noktaların altını çiziyor:

"Terfi, tesadüfî bir şey değil, Parti'nin olağan işlerinden biri olmalıdır. Terfi edilecek komünistin yığınlarla bağı olup olmadığı hesaba katılmadan, sadece dar parti hesapları temeli üzerinde terfi yapılırsa kötüdür. Terfi, çeşitli parti işçilerinin belirli görevleri yerine getirme yetenekleri ve yığınlar arasında sevilmeleri temeli üzerinde yükselmelidir."

Belirtmeliyiz ki Dimitrov yoldaşın kodrolar sorununda işaret ettiği noktayı bugüne dek yeterince yerine getirmedi. Yerine getirmediğimiz gibi kadro atanması noktasında hem liberal hem de sekter bir çizgi izledik.

Parti olarak kadro politikası noktasında net ve açık görüşlere sahip olmadığımızdan kadroların terfilerini de doğru yapamıyorduk. Daha çok kitabi bilgilerle yetiniyor; bunun için de Lenin, Stalin, Dimitrov ve Mao'nun söylediklerini aktarmakla yetiniyorduk. Ama somut bir kadro politikamız yoktu.

Kadro yetenektir, kadro bilinç ve siyasettir diyoruz. Kadro fikir uygulayan ve

uygulatandır diyoruz. Kadro niteliktir; kadro ideolojik olarak sağlam ve tek başına kaldığı zaman bir alanı, bir bölgeyi yönetip-yönlendiren yetenektir. Kadro kitleler tarafından sevimli ve onlarla bağı olan kitle adamı olmalıdır.

Kısacası, kadro denilince, özellikle de partili kadro denilince bununla en başta nitelik akla gelmelidir. Peki öyleyse nitelik nedir?

Nitelik denilince bununla, ideolojik olarak sağlam ve çok yönlü yetenekleri üzerinde taşımak anlaşılmalıdır. Bu ikisi içerisinde ana unsuru ideolojik sağlamlık oluşturmaktadır.

Çok yönlü yetenekten ise şunu anlamalıyız: Siyasi, örgütsel, askeri ve teknik bakımdan yetenek ve inisiyatifi gelişmiş olmak anlaşılmalıdır.

Buradan hareketle konumuzu daha da somutlaştırarak derinleştirelim.

Geçmişten günümüze kadar parti olarak kadro siyaseti noktasında net ve berrak bir perspektifimiz olmadığı gibi, bununla bağıntılı olarak kadro dedin mi hemen herkesin aynı birikim ve yetenek sahibi olması gerekir gibisinden sekte anlayışlara da sahiptik. Hala da bu görüşte olanlar var.

Şu noktalarda bilincimiz ve siyasetimiz net olmalıdır:

Birincisi, önderlik kurumunda yer alacak kadroların hemen hepsi (bazı özgün koşullardan dolayı askeri bakımdan yetenekli kadrolar hariç) için politik-teorik, örgütsel, askeri vb. alanlarda genel bir birikim ve yetenek aranmalıdır. Bu kadroların kendi arasında tercih yaparken de ideolojik sağlamlık esas alınmalıdır.

İdeolojik sağlamlık, en zor koşullarda Marksizm-Leninizm-Maoizm'e ve komünizm davasına sadık kalmak olarak anlaşılmalıdır.

Şu tür anlayışlar kesinlikle yanlıştır:

Poliste, hapisanede direnmiş, ölüm orucu vb. direnişlerde başarı göstermiş, veya uzun yıllar gerilla savaşı içerisinde diye kişiyi, sadece bu sağlamlığından dolayı götürüp önderliğe seçer veya yerleştirirsek, bu doğru bir kadro politikası olmaz. Bu direniş özelliklerini taşımak gerçekten büyük bir erdemlilik. Bunlar bir kadro, bir partili, bir aktivist çin vazgeçilmez görevlerdir. Fakat biz sadece bu nitelikten dolayı götürüp önderlik kademesine koyarsak, işte o zaman o örgütün doğru bir kadro siyaseti güttüğünden söz edemeyiz. Bu tür özellikleri eğer yukarıda işaret ettiğimiz yetenekleriyle birleştiren bir kadro varsa tabii ki bunlara öncelik vereceğiz. Aksi anlayış ve siyaset tarzı, geçmişte izlediğimiz yanlış kadro siyasetini tekrarlamak olacaktır.

Kongremiz tarafından üyeliği elinden alınan kadroyu gözlerimizin önüne getirelim: Düzen içi yaşamdan; çoluk-çocuk ve aile düzeninden dahi kopmayan; bir eleştiri karşısında hemence küsen, dahası da parti bildirilerini kahvehanelerde sempatanlarla birlikte oturup kaleme alan (bu, bildiri yazmasını bilmediğinden ve kariyeristliğindendir), bilmem hangi konumda olduğunu dillendiren, yıllarca parti görevi yapmayan, evinin etrafından öte illegal iş yapmayıp polisi çevresinde gölge gibi koşturan, dahası da polis deyince bacakları titreyen bir faaliyetçiyi bırakalım kadro olarak atamayı üye, hatta ileri sempatan olarak bile örgütlemek doğru olmaz. İşte bu "kadro" kongremiz tarafından tüm bu iflah olmaz çalışma tarzı ve davranışları sonucu parti üyeliğinden düşürüldü.

Tabii ki bu insanın buralara kadar getirilmesinde partinin büyük derecede payı var. Oralara seçmeyecekti, atamayacaktı. Buradaki yanlış siyaset partinindir. Ama bugün parti kongrede bu tür insanları yeniden kalıba dökmek için partiden ayıkla-

ma yoluna gitti.

Bu tür iflah olmazları ayıklayamazsak ne olur? O zaman hataları tekrar etmiş oluruz. Böylesine yeteneksiz ve düzen içi bir insanın önderlik kademesine seçilmesi dahi kadro siyasetimizin yanlış ve hatalı olduğunu ortaya koymak için yeter bir kanıttır.

Bu insanlar düzelirse yeniden partiye alınır. Tabii ki bu tür insanlara yine birinci derecede parti yardımcı olmalıdır. Elinden tutup yardımcı olmazsa tekrar düzelmezler. Ama tüm bunlara karşın ideolojik hastalığında ısrar ediyorsa, o durumda bırakın gitsin bataklığa.

Önderlik kademesine seçilecek kadroların seçimini doğru yaptığımızda o parti yukarıdan aşağıya doğru stratejik bir şekilde oturur. Dolayısıyla kendi haleflerini de yaratmış olur. Stratejik önderlik kurumu, yani istikrarlı ve sürekliliği sağlanmış önderlik kurumu da ancak bu siyaset ışığında inşa edilebilir. Çünkü kendisinin dahi önderliğe muhtaç olan bir kadronun partiye ve devrime önderlik etmesi düşünülemez. Onlar partinin ve devrimin önünde ayak bağı oluşturur. Niyetleri iyi olabilir. Devrim isteyebilirler, partinin gelişmesini isteyebilirler. Ama devrim niyetlere göre yapılmaz. Tersi anlayış ve siyaset tarzlarıyla geçmişi tekrarlamaktan başka bir yere gidemeyiz.

İkinci yanlış anlayış, her partiliye önderlikte yer alan bir kadro gözüyle bakan sektör anlayıştır.

Evet her parti üyesi kelimenin geniş anlamında bir kadrodur, ama kelimenin dar anlamında kadro değil. Bunun üzerinde duralım:

Partili kadro, partili (kadro dışındaki üyeler) ve partisiz kadro (ileri ve örgütlü sempatan) diye parti faaliyetçilerini iki kategoriye ayırdık.

Bir kişiyi parti üyeliğine alırken kadro

olma vasfını üzerinde taşıması şart koşulmaz. Daha doğrusu parti üyeliği ölçütleri içerisinde kadro özelliklerine sahip olmalıdır diye bir ölçüt yoktur. Olması da doğru bir bakış açısı olmaz.

Toplumsal koşullardan dolayı okuma yazması olmayan onlarca-yüzlerce savaşçı ve aktivist faaliyetçi var. Bu durum insanların teorik bakımdan hızlı bir şekilde gelişmesini engelliyor. Bundan dolayı teorik-politik konuların algılanması, kavranması doğal olarak zor oluyor. Burada suçlu okuma-yazması olmayanlar değil. Elbetteki sistemin kendisidir. Ülkenin sosyo ekonomik yapısından kaynaklı bu gerçekliği bir kenara bırakarak meselenin özüne gelelim.

Saflarımızda öylesine değerli-yetenekli bazı savaşçı ve örgütlü ileri sempatanlar varki (ve olacak) bunlar askeri açıdan beyaz orduyu bozguna uğratacak tecrübe ve savaş kapasitesine sahiptir. Yıllarca ölümü göze alarak kar-kış demeden düşmanla dişe diş çatışan savaşçılar için politik-teorik seviyesi geridir diye üyeliğe almamazlık yapamayız/yapılamaz. Yeteneği askeri konuda gelişmiştir. Parti ve ordu disiplinine uyuyor. Asgaride olsa parti programını da biliyor ve savunuyor. Burada çok derinlikli ve kapsamlı bir şekilde parti fikirlerini bilmesi şart koşulmaz.

Üyelik için için aranması gereken baş ölçüt davaya ve disipline bağlılık olmalıdır. Burada teorik-politik ilerilik temel alınmaz. Eğer politik-teorik ilerilik baz alınırsa yüzlerce-binlerce küçük burjuva aydını hemen üye yapmamız gerekir. Bu da partiyi proleterleştirmek yerine onu küçük burjuva yapar. Dağda en zor koşullar altında yıllarca mücadele yürüten bir savaşçıyı üye yapmak varken, dağa gitmekten çekinen, ölümü göze almayan ve disipline uymayan bir insan ne ka-

Herkesi yeteneğine göre örgütlemek ilkesi sadece parti üyeleri için değil partisiz kitle içerisinde örgütlenme yapmak için de geçerlidir. Kurumlaşmak ancak böyle olur. Yoksa bir insanı götürüp yeteneği olmayan bir alanda görevlendirirsen orada başarı alamazsın. Kişi burada bir yetenek edininceye kadar oldukça uzun zamana ihtiyacı olacak. Bu da zaman harcamak olur

dar teorik bakımdan ileri olursa olsun o kişilerin partiye üye olarak alınması demek partiyi burjuva-laştırmak demektir. Bizim istediğimiz devrimci komünistler profesyonel devrimciler olmak zorundadır. Bir parti örgütü ve partili için bu olmazsa olmaz ölçüttür. Lenin yoldaş gerçek bir komünist partisi için profesyonel devrimciliğin önemini şu sözlerle vurgulamaktadır:

“...İddia ediyorum ki: 1. Sürekliliği sağlayan istikrarlı bir önderler örgütü olmadan hiçbir devrimci hareket varlığını sürdüremez; 2. Hareketin temelini oluşturan ve ona katılan halk yığınları mücadeleye kendiliklerinden ne kadar büyük sayıda sürüklenirlerse, böyle bir örgüte olan gereksinme o ölçüde ivedileşir ve bu örgüt de o ölçüde sağlam olmalıdır (yoksa demagogların yığınların daha geri kesimlerini peşlerinde sürüklemeleri daha da kolaylaşmış olur); 3. Böyle bir örgüt

esas olarak devrimci eylem meslek edinmiş kimselerden oluşmalıdır;(abç) 4. Otokratik bir devlette, böyle bir örgütün üyelerini devrimci eylemi meslek edinmiş profesyonel olarak eğitilmiş kimselerle ne denli sınırlarsak(abç) örgütü açığa çıkartmak, o ölçüde zorlaşacaktır; 5. Harekete katılabilen ve orada etkin olarak çalışabilen işçilerin ve öteki toplumsal sınıflardan gelme öğelerin sayısı o ölçüde büyük olacaktır.” (Lenin. Ne yapmalı? Sf;153-154)

Demek ki Lenin’in de vurguladığı gibi bir partinin faaliyetçilerinin profesyonel olması o partinin doğru bir hatta yürümesi için çok önemlidir.

İllegal bir parti, profesyonel devrimcilerden oluşmazsa, o parti ne olur? O parti düzeniçi olur; yasalıcı ve tasfiyeci olur. Düzeniçi; evinden-ailesinden kopmayan (İstisnalar hariç. İstisna dediklerimiz de çok yaşlı ve hasta olanlardır) bir insan teorik olarak ne denli kitabi bilgiye sahip olursa olsun o partiyi gerçekte komünistleştiremez. Komünistlik burjuva filozofları gibi sadece dünyayı yorumlamak değil, onu değiştirmek için sınıf mücadelesinin her alanında aktif-profesyonel bir şekilde yer almaktır. Mevcut kurulu sistemden her bakımdan köklü (radikal) bir şekilde kopmayan bir devrimci gerçek komünist olamaz.

Bu konu üzerinde ileride tekrar duracağımızdan geçiyoruz.

Dimitrov yoldaş kadro seçimi ve terfi noktasında, yetenek ve kitleler tarafından sevilmesi temel alınmalıdır derken çok doğru söylemiştir.

Kişi üyeliğe alındıktan sonra onun kadro olarak atanmasında göz önünde bulunduracağımız kriterler kişinin yeteneği ve kitleler tarafından sevilip-sevilmemesi olmalıdır. Bizce bu iki nokta arasında temel alınması gereken ölçüt yığınlar tara-

findan sevilip sevilmemesi olmalıdır.

Herkesi yeteneğine göre örgütlemek ilkesi sadece parti üyeleri için değil partisiz kitle içerisinde örgütleme yapmak için de geçerlidir. Kurumlaşmak ancak böyle olur. Yoksa bir insanı götürüp yeteneği olmayan bir alanda görevlendirirsen orada başarı alamazsın. Kişi burada bir yetenek edininceye kadar oldukça uzun zamanı ihtiyacı olacak. Bu da zaman harcamak olur.

Kısacası, doğru örgütleme yeteneğe göre yapılandır. Askeri yönü gelişkin ise askeri olarak, propaganda yönü gelişkin ise propagandist, ajitasyon yönü gelişkinse ajitator, çeviri yönü gelişkinse çevirmen, teknik yönü gelişkinse teknik eleman, tıbbi yönü gelişkinse sağlıkçı, hukukçu vb. yönü gelişkinse hukukçu vb. gelişmiş yönlerine göre örgütleyip atama yapmak insanları yeteneklerine göre örgütlemek demektir. Bu tür atamalarla ancak kalıcı ve köklü kurumlaşmalar yaratabiliriz.

Bu noktada oldukça sabırlı ve uzun vadeli çalışmalıyız. Bir-iki günlük başarı peşinde koşmamalıyız. Bir kişi her tarafa görevlendirilirse ve her tarafa koşarsa o kişi çalışmalarında verimli olamaz. Verimli olmayacağı gibi bu dört tarafa yumruk sallama dar pratiği içerisinde boğulup kalır. Ve bir süre sonra da gerileyip mücadeleden kopar. Çünkü tek bir kişinin bir çok şeye koşmasına ne zamanı yeter ne de enerjisi yeter. Bir-iki günlük iş bataabilir. Anlık ve günü kurtarma şeklinde hareket ettin mi köklü ve uzun vadeli kurumlaşmalar yaratamazsın. Nitekim bugüne kadarki çalışma tarzımız da bu dar, kısa vadeli hesaplar üzerine oturduğu için başarılı olamıyordu.

Sorunun özü insanların yeteneklerini devrim için harekete geçirmek ve ileriye taşımak olmalıdır. Yoksa yeteneksiz bir kadro kimseye önderlik yapamaz, devrimi ileriye taşıyamaz. Tam tersine ayak bağı olur.

Kadroların seçimi ve atanmasında gözönünde bulundurulması gereken ana unsur o kadronun kitle tarafından sevilip sevilmemesi olmalıdır. Kitleler tarafından sevilen kadro bu sevgisini yeteneği ile birleştirdiği zaman harekete geçiremeyeceği kitle kalmaz. Bu sorun bir kadro seçiminde çok önemlidir. Dolayısıyla detaylı bir şekilde üzerinde durmamızı gerektirmektedir.

Kitleler tarafından sevilmeyen bir kadro partinin fikirlerini kitlelere götüremez-nüfuz ettiremez. Bir kadro kitleler tarafından seviliyorsa demek ki o kadro kitlelere birşeyler veriyor. Onlarla birlikte devrimi üretiyor. Bu, gerek parti, gerek ordu içerisinde ve gerekse partisiz kitle içerisinde olsun böyledir. Kitlelere verdiğin zaman alırsın. Önce vereceksin ki sonra da bunun karşılığında verim alabilesin. Kitlelerin kapısını çalmayınca kitleler senin kapını çalmaz. Çünkü onlara sınıf bilinci dışarıdan gider. Onlar sınıf bilincini kendiliğinden elde edemez.

Kadro öncü ve önderdir. Bir kişinin öncü ve önder olması için de çelişkilerin olduğu yatak içerisinde olması şarttır. Bu yatak da kitlelerden başkası değil. Çünkü gerçek kadro, kitlelere bilinç götüren ve onların sınıfsal çelişkilerinin çözüm gücü olanıdır. Yoksa yukarıdan yağdırılan talimatnameler, kararlar ve genel çağrılarla kitleler harekete geçemez. Bu, bürokratik çalışma tarzı olur. Kitleler bürokratları sevmez. Kitleler, bürokrat kadroların dedikleriyle harekete geçmez. Çünkü kitlelere tepeden bakan, onların sorunlarını yakından görmeyen; onlarla iç içe aynı havayı solumayan bir kadronun kitleler tarafından sevilmesi için bir neden yok. Kitlelerle birlikte değer yaratmayan bir kadro ancak ve ancak burjuvazinin uzmanlığa dayalı yarattığı kadro tipi olur. Bizim istediğimiz ve savunduğumuz kadro tipi sadece uzmanlığa dayalı kadro tipi değil. Kit-

leyle bütünleşen uzman kadrolara ihtiyacımız var. Ki geriye dönüşlerin başlıca nedenlerinden birisi de uzmanlık adı altında kitlelerden kopuk bu bürokrat kadroların iktidarı yönetip-yönlendirmesidir.

Aynı durum ordu için de geçerlidir. Ordudaki komutanlar askerler ve savaşçılardan kopuk hareket ettikleri zaman onları savaştıramaz; harekete geçiremez. Komutanını sevmeyen bir savaşçı onun emir ve talimatlarına uymaz. Uysa da çok gönülsüz ve isteksiz bir şekilde iş yapar. Dolayısıyla bu çalışmalardan verim alınmaz.

Ordu içerisinde savaş ağalığı çalışma tarzı diye bilinen şey de budur. Yoksa, ordu içerisindeki savaş ağalığından bahsedilirken maddi varlığı ülkenin savaş ağalarının gibi zengin olanlar kastedilmiyor. Burada ifade edilmek istenen bürokratik çalışma tarzıyla ordu içerisindeki "savaş ağalığı" çalışma tarzının niteliğinin aynı olmasıdır. Mao, parti içerisindeki bürokratik çalışma tarzını bazı örneklerle ortaya koyduktan sonra "savaş ağalığı çalışma tarzına" ilişkin ise şu vurguları yapmaktadır. Aktaralım:

"... ordu çalışmalarımızda bir çeşit savaş ağası çalışma tarzına da rastlanmaktadır. Bu da, ordusu kitlelerden kopuk olan Guomindang'a özgü bir çalışma tarzıdır. Askerlerimiz, ordu ile halk arasındaki, ordu ile hükümet arasındaki, ordu ile parti arasındaki, subaylarla erler arasındaki ve askeri çalışmayla siyasal çalışma arasındaki ilişkilere ve kadrolar arasındaki ilişkilere yön veren doğru ilkelere uymalı, asla savaş ağalığı hatasına düşmemelidir. Subaylar, askerlerini sevmelidir; onların yaşam koşullarına kayıtsız kalmamalı ve dayak cezasına başvurmamalıdır. ..."

"Mahalli çalışmadaki bürokrasi eğiliminde de, ordu çalışmasındaki savaş ağalığı eğiliminde de, hatanın niteliği aynıdır, yani kitlelerden kopuk olmaktır. Yoldaşlarımızın büyük çoğunluğu iyi

yoldaşlardır, bu hataları işleyenler bir kez eleştirilip, hataları kendilerine gösterildi mi, hatalarını düzeltebilirler. Ancak özleştirme yapmak zorunludur ve hatalı eğilimlere şiddetle karşı çıkmak ve bunları ciddiyetle düzeltmek gerekir. Bir kimse yerel çalışmada bürokrasi eğilimini eleştirmese, Guomindangvari çalışma tarzını korumak ve tertemiz yüzünü kaplayan bürokrasi ya da savaş ağalığı tozunu, olduğu gibi bırakmak istiyor demektir ve iyi bir Komünist değildir. Bu iki eğilim ortadan kaldırıldığı zaman, üretim kampanyası da dahil olmak üzere bütün çalışmamız düzgün bir şekilde gelişecektir." (abç) (Seçme Eserler Cilt:3 Sf:165-166)

Bir noktaya daha temas edelim:

Evet, bazı kadrolarımızın kitlelerle teması iyi ve kitleler tarafından sevilir. Ama bu bir kadro için tek başına yetmez. O halde daha öncede vurgusunu yaptığımız gibi söz konusu kadronun inisiyatifli olması şarttır. Eger inisiyatifi gelişmişse bu tür partilileri kitleler seviyor diye hemen kadro olarak atayıp büyük yükler altına koymak doğru bir siyaset olmaz. Bir partiliyi kaldıramayacağı yükün altına sokmak aynı zamanda hem partiyi geliştirmez hem de partiliyi bu ağır yükün altında boğar. Yükün altından kalkamayan bir partili de süreç içerisinde mücadeleden koparak atıl hale gelir. Kişi mücadeleyi bırakıp atıl hale gelince yanlış ve hatalı kadro siyasetimizi sorgulayacağımıza "kişinin iç diyalektiği mücadeleyi kaldırmadı" deyip işin içerisinde sınırlanmaya çalışırız. Kolektif bir bilinçle bu olumsuz boyutu üstlenmez, bütün hataları kişiye bağlarız. Ne olur? Günü geldiğinde bu kez kendimiz gerileyip atılmış oluruz. Çünkü olumsuzlukların arkaplanında yatan siyaseti sorgulamaz, sorunları kişiselleştirerek ele alırsınız. Böyle yapınca da elbetteki doğru bir siyaset izleyememiş oluruz. Kısacası olumlulukla-

rımızı kolektif bir bilinçle sahiplendiğimiz gibi olumsuzlukları da kolektif bir bilinçle sahiplenmek zorundayız. Çünkü Maoist'lik bunu emreder.

Başkan Mao kitlelerle sıkı temasta olma erdemine sahip bu kimseler için şunların altını çizmektedir:

"Motoru çalıştırmak, düşünme organını iyi kullanmak anlamına gelir. Bazı kimseler, ağırlık taşımalarına ve kitlelerle sıkı temasta bulunma erdemine sahip olmalarına rağmen, araştırmacı bir şekilde düşünmeyi bilmedikleri ya da kafalarını kullanarak çok düşünmek ve derin düşünmek istemedikleri için hiçbir şey başaramazlar. Bazıları da, kafalarını işlemez hale getiren ağırlıklar taşıdıkları için kafalarını kullanmayı reddederler. Lenin ve Stalin insanlara sık sık kafalarını kullanmalarını öğütlerlerdi; biz de aynı öğüdü vermeliyiz. Bu mekanizmanın yani beynin, düşünmek gibi özel bir işlevi vardır. (...)Her zaman kafamızı kullanmalı ve her şeyi iyice düşünmeliyiz. 'Biraz kafanı çalıştır, aklına iyi bir fikir gelir' diye bir özdeyiş vardır. Başka bir ifadeyle, çok düşünmek insanı arif yapar. Partimizde yaygın bir hal alan gözü kapalı hareket etme alışkanlığından kurtulmak için, yoldaşlarımızı düşünmeye, tahlil yöntemini öğrenmeye ve tahlil etme alışkanlığını kazanmaya teşvik etmeliyiz. Partimizde bu alışkanlık henüz pek az yerleşmiştir. Ağırlıklarımızdan kurtulduğumuz ve motoru çalıştırdığımız taktirde, elimizde hafif paketlerle yürüdüğümüz ve derin düşünmeyi öğrendiğimiz taktirde, kesinlikle zafere ulaşırız."(abç) (*Seçme Eserler Cilt:3, Sf:181-182*)

Kadro yetenektir diyoruz. Parti tarihinde, özellikle de örgütsel kaos ve gruplaşmaların yaşandığı kaotik süreçlerde kimi partililerin yeteneği göz önünde bulundurulmadan; kafa sallıyor, daha doğ-

rusu o grubun dediklerine kafa sallıyor diye kadro olarak üst kademelere atanıyordu. Hatta MK'ya kadar seçilenler oluyordu. Yetenekli olmak aynı zamanda inisiyatifli olmak demektir. Tabii ki her bir yetenek farklıdır. Örgütsel alanda yetenekli olmak farklı askeri, teknik vb. alanlarda yetenekli olmak ise farklıdır.

Örgütsel ve politik inisiyatif ise ancak örgütsel faaliyetler içerisinde elde edilir. Elbette ki hiç kimse doğuştan inisiyatifli ve yetenekli olamaz.

Kadro, yetenektir diyoruz. Kadro fikir üreten; uygulayan ve uygulatandır. Bunun için de politik-örgütsel alanlara sorumlu olarak atanacak önderlik kadrolarının inisiyatifli, yetenekli ve politik-teorik bakımdan birikimli olması gereklidir. İnisiyatif demek herhangi bir gelişme karşısında manevra yapmasını bilmek demektir. Somut gelişmeler karşısında tek başına tavır koyma manevrasına sahip olma kabiliyeti demektir.

Yetenek ise politik, örgütsel, askeri, kültürel, teknik, ajitasyon vb. alanlarda birikimli olmak demektir. Dolayısıyla ki, özellikle de önderlik kademelerinde yer alacak kadroların hem inisiyatifli hem de yetenekli olmasını göz önünde bulundurmamız zorunludur. Çünkü bu özellikleri üzerinde barındırmayan bir kadro parti üyelerine önderlik yapamaz, partiye yeni kadrolar yetiştiremez. Evet politik-teorik bakımdan ileri düzeyde olmayan bir kadro askeri olarak çok güçlü muharebelere önderlik yapabilir, fakat partinin diğer kollarına önderlik yapamaz. Bu tür kadrolar askeri alanda büyük sorumluluklara getirilmeli. Bu tür kadroları ideolojik-politik önderlik kurumlarına seçmek veya atamaya kalkışmak doğru bir kadro siyasetinden sapmak olur.

Politik-teorik bakımdan ileri bir seviyeye sahip olmayan bir kadro alt kade-

lere önderlik yapamaz. Bu durumda ne yapacak? Ya mücadeleden kopacak, ya liberal davranacak, ya da yetkisini kötüye kullanarak sekterizme başvuracak. Her üç tarzın da doğru bir örgütsel çalışmaya hizmet etmediği ortadadır. Bu olumsuz sonuçların ortaya çıkmasında kişiyi değil izlediğimiz yanlış kadro siyasetini sorumlu tutmalıyız. Bilindiği gibi biz bugüne kadar bu olumsuz çalışma tarzının arkaplanını hep kişiye bağlayarak yanlış siyasetimizi sorgulamaktan kaçındık.

Bilindiği gibi, geçmişte kimi kadrolar kadro olduğunu sadece alt kademelere karşı yetki kullanma aşamasında hatırlıyordu. Örgüt yetkisini arkasına alarak alt kademede kadro, üye ve sempatanları sekter bir tarzda ezmeye çalışan bir kadro Maoist bir kadro olamaz. İdeolojik bakımdan nitelikli olmasını bir kenara bırakalım, yetenek ve inisiyatif bakımından da geri olduğu için bu türden kaba-sekter örgütsel tedbirlerle örgütsel sorunları çözmeye çalışıyor. İdeolojik, politik, teorik derinliği olan bir kadro sorunları çözmek için politika üretir; çözüm gücü olur. Örgütsel yetkilerle kişilerin üzerine gitmez, onları bastırmaz. Bu tür geri kadrolar böylesine kaba ve sekter örgütsel tedbirlere daha çok alttan kendilerine yönelik eleştiri geldiği zaman başvurur. Bu kimseler doğru siyasetin gücüne güvenerek sorunlara yaklaşmaz. İdeolojik-politik bakımdan kendilerine karşı güvensiz, çaresiz ve güçsüz oldukları için örgüt hukukunu keyfiyetçi bir şekilde kullanırlar. Örgütsel sopayı kullanarak görevlerini ve sorumluluklarını yerine getirdiğini sanır, oysa bu tür tutumlarıyla örgütsel sekterizmi geliştirdiğini, örgütü yıkmaya hizmet ettiğini farketmez. Bu tür hatalı yaklaşımların arkaplanını ideolojik-politik gerilik yatmaktadır. Bu tür olumsuz çalışma tarzlarının esas kaynağı bu iken, ikin-

cil nedeni ise bu davranış sahiplerinin küçük burjuva kariyerist olmalarıdır. Doğru önderlik yapılırca proleterleşenler olduğu gibi ayak direyenler de oluyor. Tabii ki ayak diremekte ısrarcı olanları parti saflarından uzaklaştırmak şarttır. Yoksa bu iflah olmazlar partiyi dün olduğu gibi gelecekte de yıkıma uğratar.

Böylesine kadrolara bizim ihtiyacımız yoktur, olmamalıdır. Elindeki yetkiyi kötüye kullanan, iflah olmaz kariyerist unsurlara partimizin ihtiyacı yoktur. Bu tarzlarda ayak direyenlere Maoist'lerin ihtiyacı yoktur. Bu bilinçten hareketle dir ki kongremiz bir kısım parti üyesini parti saflarından uzaklaştırmıştır. Gerek bugünün devrim mücadelesi gerekse yarının demokratik ve sosyalist toplumunun burjuva kadrolara değil bazı özgün durumlar (teknik tecrübeler vb.) hariç her bakımdan proleter ideolojiyle yoğrulmuş/proleterleşmiş kadrolara ihtiyacı vardır.

Nicelik değil niteliğe göre üye ve kadro alımı ve atanması aynı zamanda geleceğin iktidarı için de geçerlidir. Az olsun öz olsun ilkesi niteliklidir. Çünkü bir partinin kadroları ne kadar nitelikli ise (buna yeteneklerini de katıyoruz) o partinin Marksist-Leninist-Maoist bir çizgide yürümesi de o kadar emin olur. Lenin yoldaşın, "yüz laf ebesi 'aydın' gibisinden kadromuz olacağına beş işçi kökenli kadromuzun olması daha yeğdir" kuramında ifade etmek istediği gerçeklik de budur. Bu, kişinin sınıfsal dokusunun işçi olmasından düşünsel ve davranışsal olarak proleterleşmiş olması demektir. Bir kadronun, bir üyenin sınıf kökeni küçük burjuvadır diye onu üye veya daha sonrasında kadro yapmamalıyız gibisinden bir anlayışı savunduğumuz sanılmasın. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sınıfların toplumdaki yerleri ve nüfus oranlarına bakıldığında küçük burjuvazi toplam nüfusun

ezici çoğunluğunu oluşturmaktadır. Hele ki kırsal şehirli kuşatsın devrim güzergahının (yarı-sömürge, yarı-feodal toplumsal gerçeklikten dolayı) geçerliliğinden hareketle parti içerisinde k. burjuva sınıf kökenlilerin nicel olarak fazla olması da gayet normaldir. Özcesi, burada bilince çıkarılması gereken temel halka kişilerin ideolojik olarak proleterleştirilmesidir. Bu da önderliğin izleyeceği doğru bir kadro ve örgütsel politika ile doğru orantılıdır. Örgütsel politikanın ruhunu da parti içi ve parti dışı kitle ile olan ilişkinin kendisi oluşturmaktadır. "Kitlelerden kitlelere" kitle çizgisi bir Komünist önderlik tarafından ne kadar doğru bir siyaset altında uygulanırsa kitleler o kadar devrim saflarına akmış olur. Bunun baş uygulama aracını ise kadroların oluşturduğu tartışmasızdır. Dolayısıyla bu çizgiden asla şaşmamalıyız.

3) İnsanlardan En İyi Ve Doğru Biçimde Yararlanma Yeteneği

İnsanlardan en iyi ve doğru bir biçimde yararlanma yeteneği demek, insanları herhangi bir göreve atarken onu yeteneklerine uygun atamaktır. Hangi işi yapabilir ve kaç kiloluk işi gücü kaldırır sorunu gözönünde bulundurarak yapılan atama insanları yeteneklerine göre atama yapmaktır. Konuya ilişkin Mao şu vurguları yapmaktadır:

"Kadrolardan iyi yararlanmayı bilmeliyiz. Önderlik, son tahlilde, iki temel sorumluluğu içerir: Fikir geliştirmek ve kadrolardan iyi yararlanmak. Planlar yapmak, emir ve talimat vermek gibi şeylerin hepsi 'fikir geliştirmek' sınıflamasına girer. Fikirleri pratiğe uygulamak için kadroları birbirleriyle kaynaştırıp harekete geçmelerini teşvik etmeliyiz: Bu, 'kadrolardan iyi yararlanmak' sınıflamasına girer. Tarihimiz boyunca kadrolardan ya-

rarlanma konusunda taban tabana karşı iki çizgi vardır; bunlardan biri "insanları yeteneklerine göre atamak", öbürü ise "atama yaparken adam kayırmak"tır. Bunlardan birincisi dürüst, diğeri ise dürüst olmayan yoldur. **Komünist Partisinin kadro siyasetinde uygulayacağı ölçüt, bir kadronun parti çizgisini uygulamakta kararlı olup olmaması, parti disiplinine bağlı olup olmaması, kitlelerle yakın bağları bulunup bulunmaması, yönünü tek başına bulma yeteneğine sahip olup olmaması, faal, çalışkan ve bencillikten uzak olup olmamasıdır, insanları, yeteneklerine göre atamanın anlamı budur.**" (Mao Seçme Eserler, Cilt 2, Sf; 210)

Bu noktayı biraz açıklayalım:

Yetenek üzerine daha önce değindik. Dolayısıyla aynı şeyleri tekrar etmeyeceğiz. Mao'nun işaret ettiği gibi adam kayırma temelinde kadro atamak bir komünist partisinin kadro siyaseti olamaz. Bu tip kadrolar aynı zamanda yukarıya karşı liberal ve bağımlı olurlar. İnisiyatif kullanamazlar. Uzaktan kumandalı bir şekilde iş yaparlar. Dolayısıyla partinin ve devrimin gelişmesi önünde ayak bağı oluştururlar.

Bizim kadrolarımızın, özellikle de gerilla bölgelerindeki kadrolarımızın siyasi ve askeri yeteneklerinin birlikte geliştirilmesine azami dikkat gösterilmelidir. Sadece askeri veya sadece siyasi yönünü geliştirmek temelinde kadro yetiştirmemeliyiz. Çünkü savaş sanatını bilmeyen, bu konuda teorik-pratik bilgisi olmayan bir kadro halk savaşının, özellikle de Halk Kurtuluş Ordusu'nun gerçek kadrosu olamaz. Askeri sanatı bilmeyen, bu konuda kafa yormayan bir kadro halk savaşını politik, örgütsel, askeri ve kültürel alanda yönetip-yönlendirme becerisi gösteremez.

Aynı durum askeri kadrolarımız için de geçerlidir. Yani askeri yönü iyi geliş-

miş bir kadro siyasi yönden zayıf ise, o devrimi yönetip yönlendirmede başarılı olamaz. Bu iki yandan daha çok siyasi yönünün gelişmesi şarttır. Siyasi yan küçümsenirse bu durum zamanla askeri bakış açısını daha da güçlendirir. Bu da bizleri tipik savaş ağası çalışma tarzına götürür. Şüphesiz ki burada sözünü ettiğimiz savaş ağalığı maddi bakımdan savaş ağası olmak değil, yönetip-yönlendirmede bürokratik bir çalışma tarzıdır.

Daha önce ifade ettik. Bizim askeri kadromuz aynı zamanda iyi bir siyasi yorumcu ve tahlilci de olmak zorundadır.

ulaşmasının birincil ayağını doğru bir ordu örgütlenmesi ve orduya sunulacak askeri savaş taktiklerinden geçeceğini unutmak veya gözlerden kaçırmak bu ülke devrimi için en büyük hata olur. Kır şehiri kuşatsın, ya da küçükten büyüğe doğru oluşturulacak olan kırmızı ordunun devrimde parti örgütlenmesinden sonra ikinci derecede önemli örgütlenme aracı olduğu gerçekliğini bilmek ve kavramak zorundayız.

Bir savaş ancak savaşın başında durularak yönetilir kuramının ardındaki gerçeklik tam da bu noktadır. Yoksa kadro denilince omuzunda silah; her zaman her

Bir kadro her türlü bencilikten uzak olmalıdır. Bencil ve bireyci olan bir kadro komünist bir kadro olamaz. Bencil ve bireyci olan bir parti üyesi gerçek bir dava adamı olamaz. Dava adamlığı kendisini komünizm davasına adanmak demektir. Komünizm davası ise her türlü kişisel çıkarı reddeder. Kendi bireyci çıkarlarını toplumun çıkarları üzerinde tutan bir partili veya aktivist kitlelere doğru önderlik yapamaz.

Yoksa Marksist-Leninist-Maoist ideoloji ve siyasetten yoksun bir askeri yetenek bizim savunduğumuz askeri kadro politikası değil, burjuvazinin ve kimi küçük burjuva siyasi akımların ordu anlayışı ve politikasıdır. Bizim kadromuz, bizim savaşımız sadece savaşan bir asker değil, aynı zamanda siyaset üreten, onun üretilmesine katkıda bulunan; kitleler içinde propaganda/ajitasyon örgütlenmesi gibi görevleri yerine getirecek özellikleri de taşımalıdır. Bizim ordumuz paralı ordu olamaz. Doğru bir askeri çizgi ancak doğru bir siyasal ve örgütsel çizgiyle orantılı bir şekilde gerçek mecrasında yürüyebilir.

Teorik olarak iyi ama askeri sanat konusunda zayıf veya bilgisi olmayan bir kadronun ülke devriminin örgütlenmesinde başarı şansı yoktur dedik. Çünkü ülke devriminin siyasi taktiklerinin başarıya

yerde ve en önde saldırı birliğinin başında çatışmalara girmek olarak anlaşılmamalıdır. Maoist teorisyenleri teorik gevvelerden ayıran temel ölçüt de teori ile pratiği iç içe yürütmesidir. Marksist-Leninist-Maoist teorisyenlerin temel görevi dünyayı değiştirmektir.

Kişi anasından doğar doğmaz devrimci olamayacağı gibi, örgütle siyasi-örgütsel ilişkiye geçer geçmez de hemen kadro olamaz. Burada onu kadrolaştıracak politik sürecin kendisidir. Yani sınıf mücadelesi içerisinde yer almadan, fikir üretip uygulayan bir yetenek olmadan o kişileri kadro olarak tanımlamak doğru olmaz. İşte burada da görüleceği gibi komünist bir kadro yetiştirmenin birincil yolu da parti önderliğinin doğru bir kadro siyasetine sahip olması olacaktır. Bunun önceliğini de Marksist-Leninist-Maoist bir görüş açısı oluşturur. Kitaplar-

dan alıntılar yapılarak kadro politikası oluşturmak ise dogmatizm ve şablonculuktan öte hiçbir anlam ifade etmez. Mevcut toplumsal yapı içerisinde partili ve partisiz kadrolarımızın çok yönlü yetenekli olmalarının koşulları fazlaca yoktur. Ancak biz önderlik olarak bu kişileri öne çıkmış yetenekleri doğrultusunda görevlendirebilir ve bu kişileri çok yönlü yetenekler elde etmesi için yetiştirebiliriz. Bu, tamamıyla doğru bir önderlik ve kurumlaşma sorunudur. Kendisine önderlik yapacak bir kapasitede olmayan bir kişiyi kalkıp kadro olarak tanımlar ve buradan da partililere önderlik etmesini bekler isek daha işin başındayken hata yapmış oluruz.

Mao'dan aktardığımız kadro özelliklerinden günümüz ve gelecek açısından en temel ölçüt şüphesiz ki kitlelerle bağın olup olmamasıdır. Bu noktanın önemi üzerine birinci madde altında genişçe yer verdik. Şimdi parti çizgisini uygulamakta kararlılıktan ne anlıyoruz sorusu üzerinde duralım:

Bir kadro partinin resmi çizgisini yanlış ve hatalı da bulsa onu kararlı bir şekilde savunup uygulamalıdır. Parti disiplini bunu zorunlu kılar. Bu, farklı görüşlerini parti içerisinde açmasını anlamına gelmez. Her parti üyesi görev yaptığı bütün parti organlarında partiyi ilgilendiren politik-örgütsel konularda görüşlerini açabilir, savunabilir. Bu organlarda eleştirilerini yürütebilir. Bu, bir partinin hem hakkı hem de yerine getirmesi gereken başlıca önemli görevlerden birisidir.

Geçmişte bir çok kadro ve üye bunu yanlış algılıyor ve uyguluyordu. Öyle ki, kimi kadrolar yanlış görüyorsa açıkta uygulamam demese de ancak pratikte gönlüsüz davranıyordu. Disiplini bu noktada dejenere ediyor; parti birliğini bozuyordu. Derken örgütsel kaos gündeme geliyordu.

Mao'nun işaret ettiği gibi "yukarının görüşleri, kararları hatalı da olsa, hatta bu yanlış ve hatalı kararlar eziyette çekirmiş olsa yine de bu kararlara uymak zorundayız."

Parti disiplini gereği buna uymayanlar niyetleri ne olursa olsun disiplinsizlik yapmış olur. Bu tür disiplinsizlikler daha çok boyutlanırsa, bu hizipçiliğe kadar gider. Bir parti içerisinde iki baş iki yönetim olmaz. Komünist Partisi içerisinde hiziplere yer yoktur ve yer verilmez. Ki disiplinsizlik konusunda da öyle. Kişi disiplinsizlikleri noktasında iflah olmuyorsa o kimselerin parti içerisinde tutulması doğru olmaz. Çünkü bu kimselerin partiye hiçbir yararı yoktur.

Bugün üstün kararlarını veya aynı organın çoğunluk kararlarını uygulamayan bir kadro, bir üye, bir aktivistin yarın kendisinin de imzasının altında olduğu çoğunluk kararlarını uygulamaya ve uygulamaya hakkı olmaz ve olamaz. Rüzgar eken fırtına biçer. Başkasına karşı Marksizm ama kendine karşı liberalizm bir Maoist üye ve aktivistin uygulayacağı-savunacağı anlayış olamaz. Bu tür üye ve kadroya da Maoist partinin ihtiyacı yoktur.

Yarı-anarşist bir disiplin anlayışıyla, parti kendi iç birliği ve bütünlüğünü koruyamaz. Eğri oturup doğru konuşalım: Geçmişte bu saflarda kendisini partiye dayatarak görev yapmayan MK üyeleri vardır. Bazan bu durumlar örgütsel kirez halini bile almıştır. Örneğin, kongreden birkaç ay sonra tek başına dolaşan kadro kendisini 96'dan kongreye kadar bir çok kez partiye dayatmıştır. Bu kimse partinin de içinde bulunduğu zayıf halkalardan cesaret alarak birçok kez disiplinsizlik yapmıştır. "Yapmam, etmem" deyip işi istifalara kadar götürmüştür. Bu bağımsızlıkçı-kariyerist duruşu askeri hareket tarzında da kendisini göstermiştir. Ki bu di-

siplinsiz tutumu sonucu 5(beş) savaşıçı yoldaşımız şehit düşmüştür. Örgüt içerisindeki dengelerden ve liberalizmden dolayı bu unsurun üzerine Kongreye kadar gidilememiştir. Kongrede kendisinde bu gücü bulamayınca bu kez çeşitli bahaneler ileri sürerek yine kendisini dayatmaya çalışmıştır. Daha sonra ise bilindiği gibi bağımsızlıkçılığı partiden ayrılma tavrıyla sonuçlandırmıştır.

Kısacası bir kadro, bir partili, bir aktivist kendisini örgüte dayatamaz. Bu tür dayatmalara bir komünist partisi müsaade edemez-etmemelidir. Bir üye parti içerisinde kaldığı, bir aktivist faaliyet yürüttüğü müddetçe yukarıdan gelen kararları yanlış da görse uymak ve uygulamak durumundadır. Aksi anlayış ve tutumların Maoist bir kadro, bir partili ve bir aktivistle uzaktan yakından ilişkisi yoktur.

Bir kadro her türlü bencillikten uzak olmalıdır. Bencil ve bireyci olan bir kadro komünist bir kadro olamaz. Bencil ve bireyci olan bir parti üyesi gerçek bir dava adamı olamaz. Dava adamlığı kendisini komünizm davasına adanmak demektir. Komünizm davası ise her türlü kişisel çıkarı reddeder. Kendi bireyci çıkarlarını toplum çıkarları üzerinde tutan bir partili veya aktivist kitlelere doğru önderlik yapamaz. Çünkü düşünce ve yaşam tarzında komünistçe düşünüp, komünistçe yaşamayan bir faaliyetçi kitleleri Komünizmin ilkeleri doğrultusunda şekillendiremez. Bilinci ve davranış tarzı Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyle donanmayan bir kadro kitlelere de doğru bir bilinç aşılayamaz. Çünkü ruh hali kötü olan bir insanın kitlelerin bilincini komünizm doğrultusunda değiştirip-dönüştürmesi düşünülemez.

Bencil ve bireyci olanlar kolektif düşünüp kolektif iş yapmaktan uzaktır. Onlar, paylaşımcı olamaz. O tür kişilikler burjuva ideolojisinin ideolojik-politik ku-

şatması altındadır. Bilinci bu kuşatılmışlık altında olanlar devrim davasında fedakar olamaz ve ölümü göze alamaz. Örgüt içi sorunlarda tartışmaları daha çok kişisel polemikler üzerinden sürdürerek örgütsel çalışmalarını provake eder. Örgütsel kaos yaratıp örgütü tasfiyeye uğratar. Onlar için kariyerleri her şey, partinin gelişmesi ise hiçbir şeydir. Bu kimseler hatalarını kabul etmeye yanaşmazlar.

Şüphesiz ki parti çizgisinin uygulanmamasının iki temel nedeni vardır: Bunlardan birincisi, kişinin siyasi ve ideolojik geriliği iken, ikincisi ise k. burjuva ideolojik zaafıdır. Birincisi olağan durumdur. Her zaman ortaya çıkar. Ama ikincisi olağan değil ve normal karşılanamaz. Küçük burjuva zaafılarından (bencillik, benmerkezci tutumlar, k. burjuva karamsarlık, yılgınlık, ideolojik bunalım vb.) dolayı kişi eğer parti çizgisini uygulamıyor/kararlı bir şekilde hayata geçirmiyorsa, burada iki çözüm yöntemi savunulmalıdır:

İlk olarak, kişileri bu ideolojik zaafılarından arındırmak gerekir. Bu, başta önderlik olmak üzere her bir kadronun temel görevleri arasındadır.

İkinci çözüm yöntemi ise, bu ideolojik hatalarında ısrarcı olanları, yani iflah olmaz oportünist (kariyerist, bencil, ayakbağı, liberal ve sekteci kişiler gibi) kimseleri örgütsel olarak arındırma siyaseti güdülmelidir.

Parti çizgisini bilinçli olarak uygulamıyor, onun disiplinine uymuyor, istediği zaman istifa ediyor, partiye dayatmacı vb. gibisinden bir pratik sergiliyor ise, bu kişiler kadro olmayacağı gibi parti üyesi bile olamazlar. Çünkü bu gibi kişilere parti disiplini küçük burjuva kişiliklerinden dolayı ağır geliyor. Çünkü bu yarı-anarşist ve kariyerist unsurlar parti disiplinini kendileri için ağır bir yük olarak kabul etmektedirler.

Bazı kariyerist kimseler yetkileri olmazsa hiçbir iş yapamazlardı. Çünkü inisiyatifsiz oldukları gibi parti sorunlarına alabildiğine bencilce yaklaşırlar. Kendilerini ilgilendiren ana sorun kendi mevkiileridir. Yoksa devrim sorunları için kafa yormak, politika üretmek gibi derterli yoktur. Kendilerine dokunulduğu zaman parti ve devrim akıllarına gelir. Devrim sorunları için eline kağıdı kalemi alıp bir sayfalık perspektif yazısı bile yazmazlar. Ancak iş kendi kişisel sorunları olunca onlarca sayfalık yazı yazmaktan geri durmazlar. Taban kitle (örgütlü) ve kitlenin sorunları kendisini pek ilgilendirmeyiz. Ama ne yazık ki taban kitle kendisini eleştirdiği veya dokunduğu zaman işini gücünü bırakıp taban kitle ile uğraşır. Hem de binbir türlü yalan senaryolar uydurarak bu örgütlü insanların siyasi hayatlarını bitirmeye yönelik kumpas faaliyetleri yürütür. Elindeki parti yetkisi ile taban kitle ve kitleye karşı zorbacı ve baskıcı davranır; öyle ki asosyal kişiliğini neredeyse (yani gücü yetse) parti çizgisi ve kişiliği haline getirmek için politika üretmeye, karar çıkartmaya kadar dahi işi vardiyan kadrocuklar vardı. Kitle ile bağ kurmayı değil bağ kurmamayı teorize etmeye, siyaset haline getirmeye çalışan "kadro"lar vardı. Hem de partinin önemli kademelerinde yer almaktaydılar.

Durum böyle olunca partinin doğru bir kadro politikası oluşturması mümkün olur mu? Çünkü partiye hakim olan çizginin sahipleri Marksist-Leninist-Maoist nitelikteki kadro vasıflarına sahip değillerdi. MK'nın bileşimini bir kenara bırakalım. Geçmiş SB'nin bileşimine baktığımızda bir bildiri, bir politikayı ve bir perspektif yazısı yazacak, kaleme alacak kapasitede olmayan kadro vardı. Bu, mevcut önderliğin ve partinin kapasitesini çok açık ve net bir şekilde ortaya koymaktaydı.

İflah olmazların partiden atılmaları kimseyi üzmemelidir. Tam tersine sevin-dirmelidir. Çünkü iflah olmazlar gerçek parti kişiliği ve çizgisinin önünde engel-lik teşkil etmekteydi. Onlar partiye olum-lu değil olumsuz değer katmaktaydılar.

Kaldı ki bir insanın komünist veya Marksist-Leninist-Maoist olması farklı şey, kadro vasıflarına sahip olup olma-mak ise farklı şeydir. Politik sorunlar üzerine kafa yormayan, devrim çelişkile-rini çözmek için politika üretmeyen kim-seler ne yapacak? O zaman kişisel sürtüş-melerle örgütü uğraştıracaktır. Çünkü üretimin olmadığı/yapılmadığı yerde tü-ketimin olur. Tüketici insanlar da bilindiği gibi daha çok asalak olarak yetişmiş ve fabrika disiplininin uzak k. burjuva sı-nıf kökenli kimselerdir. Bunlara parti di-siplini fabrikada çalışmak gibi zor gelir. Küçük burjuva kökenlilere fabrika disip-lini ağır gelir. O, disipline uymayı sev-mez, ama disiplini uygulatmayı sever. Dahası başkalarına disiplini uygulatmak için her türlü yetkiyi kullanmaktan sakın-maz. Yoksa küçük burjuva örgüt yaşamı-nı nasıl sürdürecektir. Proleter demir disip-linin uygulandığı yerlerde bu tür küçük burjuva unsurlar fazla varlık gösteremez. Ya demir disipline uyarak proleterleşir ya da arınır. Şöyle etrafınıza bir bakın. Örgütsel disiplinsizlik yapmakta istikrarlı olan bir çok kimseyi bulabilirsiniz. Bu kimseler kendilerini parti çizgisine uy-durmak yerine, parti çizgisini kendilerine uydurmaya çalışmaktadırlar. Nitekim ki-mileri istikrarsızlığın istikrarı sonucu partiden atılırken, kimileri ise fedakarlık gösterme anlamında zorluğu göğüsleme-yerek mücadele dışı kalmıştır.

Parti tarihimizi dahi bilmeyen çokça üye ve kadromuz vardı. Abartmaksızın belirtmeliyiz ki kadrolarımızın ezici çoğunluğu parti tarihinden habersizdi. Çünkü partiyi bir bütünlük olarak ele alacak

yazınsal bir çalışma-belge ve arşiv yoktu. Ülke tarihini bilmiyordu ve bu konuda doğru-dürüst bir araştırmamız yoktu. Bu noktadaki eksikliğimiz hala da giderilmiş değildir. Teorik bakımdan kadrolar hayli geriydi. Siyasi olarak geçmişte yaşanan gelişmeler tecrübe haline getirilmiyor veya getirilmemişti.

Proleterleşmeyen küçük burjuva kökenli kadrolar geçmiş alışkanlıklarının bir tezahürü olarak faal, çalışkan ve üretken olmaz. Bu kadroların çoğunluğu gününü gün ederek ve zamanlarını daha çok geyik muhabbetleriyle geçirmekteydiler. Disiplinli çalışıp disiplinli üretmiyor. Koşulları planlı/programlı bir şekilde ayarlamak yerine kendiliğinden ve dar pratikçi bir hat içerisinde çalışır. Bir anda her tarafa yumruk sallamayı sever. K. burjuvazi disiplinsizdir; ani hamlelerle işi bitirmeye çalışır. Onun için o anlık işler yoluna girmişse en büyük başarı odur. O, uzun vadeli düşünüp uzun vadeli hesaplar yapamaz. Koşulları değiştirmek yerine ona teslim olur. Sosyal yaşamını ise planlı yürütmez. Acelecidir. Gününbirlik politikalar ve başarıları kendisini hapseder. Uzak görüşlü ve sabırlı bir şekilde düşünüp iş yapmak onun canını sıkır.

Daha önce de işaret ettiğimiz gibi partimizin bugün ve gelecekte de üyelerinin çoğunluğunun sınıf kökeni k. burjuva olacaktır. Bu, ülke gerçekliğinin doğal bir sonucudur. Daha önce de vurguladığımız gibi ülkenin nesnel koşulları ve stratejik olarak kır-şehiri kuşatsın hattından yürümemiz partiye k. burjuva sınıf kökenlileri daha çok kazandıracaktır. Sorunun özü bu kimselerin sınıf kökenlerinin k. burjuva olmaları değil, bu kimselerin partiye alındıktan sonra ideolojik bakımdan dönüşüp dönüşmemeleridir. Yoksa bir Mao, Lenin ve Marks'ın kendisi de küçük burjuva kökenlidir. Sözün özü partinin proleterleşmesini sadece kişilerin sınıf köken-

lerinin proleter olup/olmamasına bağlamayız. Böyle düşünmek, böyle hesap yapmak ütöpik bir anlayış ve hesaptır. Hedef olarak daha çok, hatta hepsinin proleter olmasını istemek farklı fakat gerçeklik farklıdır. Biri istenen ve amaçlanan iken, diğeri ise mevcut gerçekliğin sonucudur. Gerçeklere göre değil isteklere göre hareket etmek demek hiçbir şey yapmamak demektir. Bu da devrimi gerçekleştirmemekle eş anlamlıdır. Kısacası, mesele Marksist-Leninist-Maoist yönlendirme-şekillendirme, yani ideolojik olarak k. burjuva sınıf kökenlileri değiştirip dönüştürmektir. Bunun ana yolu da partinin örgütsel alanda izleyeceği doğru bir siyasete bağlıdır. Doğru bir örgütsel çizginin ana ruhunu da doğru bir kitle çizgisi oluşturur.

4) Kadroların Uygun Dağılımı

Dimitrov yoldaş bu noktaya ilişkin şunlara işaret etmektedir:

"Her şeyden önce, hareketin ana halkalarının yığınlarla bağları olan, bu yığınların ta içinden çıkmış, girişkenlik sahibi ve dayanıklı güçlü insanların sorumluluğunda olmasını telkin etmeliyiz. Daha önemli bölgelerin uygun sayıda böyle si savaşıları olmalıdır."

Kadroların bölgelere göre dağılımını yaparken, özellikle de önemli bölgelere dağılımını yaparken burada dikkat edilmesi gereken, söz konusu kadroların kitlelerle bağının olup olmaması, dahası zorluklar karşısında dayanıklı-güçlü olup olmadığının bakılarak dağılım yapılmasıdır. Bölge boş kalmaması veya sadece alanı tanıyan diye ama zayıf ve sendeleyeni kadroları önemli bölgelere atarsak oradaki çalışmalarda gerekli verimi alamayız. Çünkü zorluklar karşısında sendeleyeni, karamsarlık ve umutsuzluğa düşen bir kadroyu götürüp önemli bölgelere atar-

sak, bu kadroyu daha işin başında iken kaybetmek demektir. Bu tür kadroları dönüştürdükten sonra yeni görevlere atamalıyız. Sendeleleyen kadroları birşey olmaz deyip aynı görevlere atarsak hem o kadroyu kaybetmiş oluruz, hem de o alandaki çalışmalara zarar vermiş oluruz. Parti tarihine baktığımızda bunun örneklerine çokca rastlarız. Bu kimseler şehir faaliyetlerinde ise polis tarafından ele geçirildiğinde çözülüyor, gerilla bölgesinde ise aradan fazla zaman geçmeden tökezleyerek mücadeleyi bırakıyor.

Oysa bu kimselere doğru yaklaşım, onların yeni durumlarını (sendelemelerini) gözönünde bulundurarak kaldırabilecekleri yükün altına sokmak ve yardımcı olmaktır.

Kaldıramayacağı yükün altına koymak o kadroyu kaybetmeyi göze almak demektir. Bu tür yanlış siyaset tarzlarıyla sadece kadro kaybedilmiyor, o alan faaliyeti de kaybediliyor. Kadro, kaldıramayacağı yükün altına girince mızımlanıyor, etrafına karamsarlık ve umutsuzluk tohumları ekiyor. Dahası git gide parti ve parti çizgisine karşı güvensizlik geliştiriyor. Ve sonunda da partiden kopuyor. İşte bu kopuşun tayin edici unsuru burada izlenen yanlış siyasettir. Çünkü zamanında bu kadroya karşı doğru yaklaşım yardımcı olunmamıştır.

Kadro ilahi bir güç değildir. Özellikle de örgütsel bunalım ve devrimci durumun geri olduğu dönemlerde kadrolarda sendeleme kendisini daha çok gösterir. Örgütsel moralin zayıf olduğu koşullarda mücadeleden kaçışlar artar. İşte bu dönemlerde yine her zamanki gibi en büyük görev kadrolara düşer. Durumu olumluya çevirme tamamıyla kadroların ideolojik sağlamlılıklarıyla orantılıdır. En zor koşullarda dahi devrimci iradenin her zorluğu altedeceği bilinci ve kavrayışıyla hareket eden, bencil çıkarları yerine devrim

çıkarlarını esas alan komünist bir kadro kolay kolay tökezlemez. O, yol göstermede öncü ve önder olmak cüretini her alanda göstermelidir.

Her türlü oportünist akıma karşı göğüs gererek parti çizgisini en üst seviyede tutmak kadronun görevidir.

Dayanıklı ve güçlü olmak ideolojik sağlamlılıkla ilgilidir. Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyle ne kadar donanırsan her türlü zorluğu da o kadar kolay aşarsın. Çünkü sınıf mücadelesinde her türlü zorluğu aşmada bilince yön veren Marksizm-Leninizm-Maoizm olmalıdır. Zorluklar insanın kafasındadır. Kafanda zorlukları ne kadar büyütür ve çözülemez kılırsan, o kadar da zorlukların altından kalkamazsın. Zorlukları aşmada bilgisizlik bencillikle birleşirse o zorlukları hiç aşamazsın.

Zorluk, bilgisizlikle orantılıdır. Bir çelişkinin çözümüne ilişkin bilgin varsa o çelişkinin çözümü de o kadar kolaydır. Bilgin yoksa ve de o çelişkiyi çözmek için cüretin yoksa çelişkiyi çözemezsin.

Cüret dediğimiz tabii ki öylesine kuru kurusuna cesaret değil. Marksist-Leninist-Maoist bilgiyle donanmış cüretten söz ediyoruz. Günlük sosyal yaşamda dahi insanın bilmediği şeyler oldukça zor gelir. Korku denen şey de tamamıyla geri toplumsal bir kuşatılmışlığın sonucu bilincin parçalanmış halidir. Nasıl ki tanrı diye sanal bir şeye inanmak bilgisizlik sonucu ortaya çıkmışsa, ölüm karşısındaki korku da tamamıyla bilgisizlik sonucudur.

Bilgisizlik, güçsüzlük demektir. Güçsüzlük ise zorluklar karşısındaki dayanaksızlık demektir. Bilgi güç ve iktidar demektir. Çünkü, bir çelişkinin çözümü noktasında elde edilen bilgi o çelişkiye hükmetmek demektir. O halde siyasal-örgütsel zorlukların üstesinden gelmek için de tamamıyla Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyle donanmamız şarttır. Günümüz açısından ise illa da Maoizmle do-

nanmalıyız.

İşte burada Marksist-Leninist-Maoist önderliğin aslı görevi partili kadro ve tüm aktivistlerin bilincini her zaman için Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyle donatmaktır. Bu görev ertelendiği, küçüm-sendiği zaman kör inanç, zorluklar karşısında sendeleme ve dahası mücadeleden kopma da o kadar hızlanmış olur.

Kolektif fikir üretmek ve kolektif paylaşım her türlü dayanıklılığı beraberinde getirir. Bireyci çalışma tarzından azami derecede uzak kaçmalıyız. Kendi dışımızdaki kadro, üye, aktivist ve halka karşı sonsuz güven beslemeliyiz. Tarihi ve devrimi yapan gücün halk yığınlarından başkası olamayacağını hiçbir zaman unutmamalıyız. Güven ve sevgimiz kolektif olmalıdır ki bir güç yaratalım. Kendisinden başkasına güvenmeyen, halkına ve yoldaşlarına sevgiyle yaklaşmayanlar özünde kendisine de güvenmiyor demektir. Çünkü kişi tek başına hiçbir şey yapamaz. Tek başına sevemez. Tek kişilik sevgiler sahtedir. Orada bir güç ve dayanıklılık yoktur. Kitleleri ve yoldaşlarını sevdin mi onlar da seni sever, sana güç verir. İşte bu, mücadelede iktidarlaşımadır. Ama onları sevmedin mi, onlara tepeden bakıp onlardan kopuk yaşadın mı senin gücün hiçbir şeydir. İşte emperyalist haydutların ve gerici hakim sınıfların “kağıttan kaplan olmalarının” politik arkaplanında yatan gerçeklik de budur. Çünkü onlar için esas mesele insanları sevmek ve insanların özgürleşmesi sorunu değil, özel mülkiyet ilişkileri temelinde sermaye katmaktır. Dolayısıyla ki, yani insana dayanmayan bir güç de boş ve koftur. En büyük güç kitlelerdir. O halde kitlelere dayanan bir kadro ve parti de çok güçlü ve dayanıklı olur.

Tabii ki birey anlamında bu güç ve dayanıklılık birden bire ortaya çıkmaz. Bunun bir süreci olur. İnsan her an ileriye

doğru düşünür ve iş yaparsa o derece güçlü ve dayanıklı olur. Bilginin sınırı olmaz. Zaten bildiğiyle yetinmeyi savunmak gelişmenin ve bilimin en büyük düşmanlığını yapmak demektir. Koşullara teslim olanlar kendilerini geliştirmek istemedikleri ve buldukları ile yetindikleri için yerinde çakılıp kalabiliyor. Statüko-culuk denen şey de budur.

Bir kadro, bir aktivist sürekli bir şekilde kendi bilgisini yenilemelidir. Yeniliğe açık olmayan bir kadro ve aktivist yeni gelişmeler karşısında tökezler. Çünkü yeniye karşı kapalı olmak eskide ısrar etmek demektir. Doğru, mevcut anı iç ve dış, subjektif ve objektif koşullarıyla birlikte bilimsel bir şekilde ele alıp değerlendirmek demektir. Dolayısıyla bir ana uygulanan yöntemi başka bir anı çözmek için uygularsan o yöntem doğru olmaz. Mao'nun “farklı nitelikteki çelişkiler ancak farklı yöntemlerle çözülür” derken kastettiği budur.

İşte kadroların uygun dağılımında gözönünde bulundurmamız gereken temel ölçüt de bu olmalıdır. Gücüne ve yeteneğine göre iş vermeliyiz ki o kimseler o yükün altından kalkmış olsun. Bu, bir bölgenin sorumluluğu bakımından olsun, bir komiserlik, bir komutanlık, bir il örgütlenmesi bakımından olsun fark etmez. 50 kiloluk iş yapacak gücü olan birisine götürüp 100 kiloluk işi verirse o yükün altından kalkamaz. Dayanıklılık meselesi budur. 50 kilo yükü kaldırırsan 50 kiloluk iş, 100 kiloluk işi kaldırana 100 kiloluk iş vereceksin. Zorlama bir şekilde dayanıklılık olmaz. Sorunu sadece götürüp iradeyle açıklamak da olmaz. İradeyle olsa işkencede direnenler devrim için tek başına yeterli olurdu. Mesele her alanda doğru bir siyaset izlemektir. Her şeyin belli bir sınırı vardır. Dolayısıyla bir kadronun da kaldıracağı yük bakımından sınırı vardır. Bu bilinçten hareketledir ki doğru bir kadro siyasetinin önemli bir ayağını da kadroların uy-

gun dağılımını yapmak oluşturmaktadır.

Dayanıklılığı ve ideolojik sağlamlığı sadece kişinin poliste direnmesine bağlamak bizi çok olumsuz bir kadro/örgütlenme politikasına götürür. Evet poliste direnmek önemli bir görevdir. Bir komünist için olmazsa olmaz ölçütlerin başında gelir. Ama bu tek başına yetmez. Diğer özellikleri de kadro olmaya müsait ise atamalarda bu tür kimselere öncelik verilir. Bu durumu tartışmak abestir. Bizim tartıştığımız esas konu şurasıdır:

Kişi poliste direnmiş, fakat diğer özellikleri bakımından kadro olmaya müsait değilse sadece bu durumundan dolayı kadro olarak seçmek, önemli görevlere atamak Maoist bir kadro siyaseti olamaz. Hatta öyle kimseler vardır ki, poliste direnmiş fakat daha sonraki süreçte üzerindeki bir dizi ideolojik zaaf açığa çıkmıştır. Öyleki parti üyeliğine uygun davranışlar bile sergilemiyor. Polisteki direnişini parti kitleleri ve partisiz kitle üzerinde baskı unsuru olarak kullanmaya çalışmaktadır. Bunu bir görev olduğu bilinciyle değil bir imtiyaz aracı olarak kullanmaya çalışır. Dahası bu kimselerden zafer sarhoşluğuna kapılanlar süreç içerisinde mücadeleden koptu-kopuyor. Bu tarzı sergilemek başlı başına bir ideolojik zaftır. Kısacası, ideolojik sağlamlık ve dayanıklılığı sadece tek bir noktada ele almak büyük bir yanılgıdır. Onlarca yıl gerilla savaşı içerisinde bıkmadan-yılmadan savaş yürütmek de ideolojik sağlamlığın başka bir boyutunu oluşturur. İdeolojik sağlamlık bir bütünlük arzeder. Bu her türlü bireyci düşünme, yaşamdan uzak davranış bütünlüğü demektir. Her bakımdan Marksist-Leninist-Maoist ilkelere uygun komünist bir duruş sergilemek ideolojik sağlamlıktır. Bununla birlikte, mevcut komünist parti kadroları ve üyeleri "komünist toplumda yetişmiş komünistler olmadılarından", komünistlerle

rin her konuda dört dörtlük davranması beklenemez.

5) Kadrolara Yardım

Belirtmek gerekirken parti olarak geçmişten günümüze kadrolara yeterli seviyede yardımcı olduğunu söyleyemeyiz.

Dimitrov yoldaşın konuya ilişkin vurgularını öncelikli olarak aktaralım:

"Bu yardım, gerekli direktifler, yoldaşça denetim, eksikliklerin ve yanlışların düzeltilmesi ve somut, günlük önderlik biçiminde olmalıdır."

Başkan Mao ise şu noktalara dikkati çekmektedir:

"Kadrolara özen göstermesini bilmeliyiz. Bunun çeşitli yolları vardır.

Birincisi, onlara yol gösterin. Bu, sorumluluk yüklenme cesaretini gösterebilmeleri için çalışmalarında onlara serbestlik tanımak ve aynı zamanda, partinin siyasi çizgisinin rehberliğinde inisiyatiflerini tam olarak kullanabilmeleri için onlara yerinde ve zamanında talimatlar vermekle olur.

İkincisi, kadroların düzeylerini yükseltin. Bu, teorik kavrayışlarını ve çalışma yeteneklerini arttırabilmeleri için onlara öğrenme olanağı sağlayarak onları eğitmek demektir.

Üçüncüsü, çalışmalarını denetleyin; tecrübelerini özetlemelerine yardımcı olun. Kadrolara özen göstermenin yolu, görev verip denetlememek ve ancak ciddi hatalar yaptıktan sonra ilgilenmek değildir.

Dördüncüsü, hata yapan kadrolara karşı genel olarak ikna yöntemini kullanın ve hatalarını düzeltmeleri için onlara yardımcı olun. Mücadele yöntemi sadece ciddi hatalar yaptıkları halde kendilerine yol gösterilmesini kabul etmeyenlere karşı uygulanmalıdır. Bu durumda sabırlı ol-

mak gerekir, insanlara kolayca "oportünist" damgası vurmak ya da onlara karşı kolayca "mücadeleye girişmek" yanlıştır.

Beşincisi, karşılaştıkları güçlüklerde onlara yardımcı olun. Kadrolar hastalık, geçim, aile hayatı ya da başka nedenler yüzünden sıkıntıya düştüklerinde onlara mutlaka elimizden geldiği kadar ilgi göstermeye çalışmalıyız." (*Mao, Seçme Eserler. Cilt-2. sf:211*)

Mao'nun dikkat çektiği hususlara ekleyeceğimiz başkaca bir nokta söz konusu değil. Bu kriterler ışığında kadrolara yardımcı olmayı görev bilmeliyiz.

Yön göstermek demek onlara öncülük etmektir. Bu, aynı zamanda onların inisiyatiflerine müdahale etmemek, bağımsız inisiyatiflerini geliştirmek demektir. Yön göstermek kadroların her yaptığı işe burun sokmak, inisiyatiflerini kırmak olarak anlaşılmaz.

Düzeylerini yükseltmekten kadrolara teorik-siyasi, askeri, örgütsel alanda yardımcı olmak, daha ileri taşımak anlaşılmalıdır.

Denetleme, yukarıdan aşağıya doğru gerek raporlar yoluyla gerekse pratik olarak çalışmaları denetlemektir. Bu, bizimki gibi ülkelerde illegal mücadelenin zorunluluğundan dolayı daha çok raporlar yoluyla olur. Direkt denetim ise yerinde denetimdir. En verimli sonuç bu tür denetimlerde alınır. Fakat bu tür denetimler olanakların darlığı ve illegal koşullardan dolayı oldukça sınırlı olur. Raporlar yoluyla denetimler kendi içinde bazı eksiklik ve yetersizlikler taşır. O nedenle bu tür denetimlere oldukça özen göstermeliyiz.

Hata yapanlara ve karşılaştığı güçlükleri aşamayanlara yardımcı olmak her bir kadronun ve partinin görevidir. Hem de en önemli görevidir. Devrimin hata yapanlara ihtiyacı var. Hata yapmayanlar ancak ölümlerdir. Mücadele içerisinde

Ya kadroların olumlu yanlarını abartarak kadroyu vezir yaparız, ya da bir hatasından dolayı onu her bakımdan olumsuzlar ve olumsuzluklarını abartarak gözden çıkartırız. Bu konuda bazen seker, bazen ise liberal bir örgütsel çizgi izledik. Sorunu örgütsel alandaki çizgi olarak ele alıp değerlendirmek gerekir.

olanlar hata da yapar. Bu, mücadelenin kaçınılmaz sonucudur.

Tabii ki hata yapanları iki kategoriye ayırmalıyız. Birincisi, hatalarını düzeltme eğilimi taşıyanlar, diğeri ise hatalarında ısrar edenlerdir. Hatalarında ısrarcı olanlar iflah olmaz oportünistlerdir. İflah olmazlara parti içerisinde yer olmaz-yer verilmez. Bunlar partiden arındırılmak zorundadır. Çünkü iflah olmazların çizgisi devrime değil karşı-devrime hizmet eder. Onlar partinin gelişmesi önünde ayakbağı oluşturur.

Kadrolara yardımcı olma noktasında özel kadro politikamız yok. Ya kadroların olumlu yanlarını abartarak kadroyu vezir yaparız, ya da bir hatasından dolayı onu her bakımdan olumsuzlar ve olumsuzluklarını abartarak gözden çıkartırız. Bu konuda bazen seker, bazen ise liberal bir örgütsel çizgi izledik. Sorunu örgütsel alandaki çizgi olarak ele alıp değerlendirmek gerekir. Bir partinin Konferans, Kongre veya Merkez Komitesi düzleminde kadro politikasına ilişkin nasıl bir perspektif ortaya konulmuş ise alt kademelerde o pratiği sergiler. Bir önderliğin

kadrosal bakımdan niteliği (nitelik demek; ideolojik sağlamlık, siyasi ilerilik ve yeteneklerinin toplamıdır) o örgütün her alandaki gelişim düzeyini gösterir, ele verir. Bir partinin genel ideolojik-siyasi çizgisi doğru olabilir, fakat bu ideolojik-siyasi hattı sınıf mücadelesinin pratiğiyle eylemsel alanda buluşturacak nitelikli kadrolar yoksa, o partinin dönemsel çizgisi Marksist-Leninist-Maoist değil oportünist olur.

Bir önderliğin aldığı taktik-politik kararlar eğer doğru ise o örgüt dönemsel ve hatta günlük olarak da doğru bir çizgide ilerliyor demektir. Lenin yoldaş, bir partinin her alanda Marksist çizgi izlemesi için şu üç önemli noktanın birbirini tamamlaması gerekir diyor: Parti programında, örgütsel ilkelerde ve taktik-politika üretmede Marksist fikirlere-çizgilere sahip olmak şarttır. Eğer bunlardan biri eksik olursa o alanda Marksist bir çizgi izlenmez. Daha da somutlaştırsak: Programda Marksist, örgütsel ilkelerde Marksist, ama taktik politika üretmede sol veya sağ subjektifizme düştüğü zaman işte o özgülde Marksist çizgi izlenmemiş demektir. “Bir hareketin niteliği eylemine göre değerlendirilir” denilen şey tam da budur. Bunun içindir ki ancak somut politika izlemekle bir parti hem programını hem de örgütsel ilkelerini kitlelere nüfuz ettirebilir. Tabii ki somut politikayı bu genel siyasal çizgi ışığında belirleyeceksin. Yoksa sağa, sola sapman kaçınılmazdır.

“Her parlayan şey altın değildir.” Dolayısıyla bazı kararlar görünürde iyi ve güzel görünebilir. Ama bu söz konusu her politikanın doğru olduğu anlamına gelmez. Bilindiği gibi geçmişte politik-teorik geriliğimizden dolayı kararların görünürdeki doğruluğundan hareket ederek şöyle diyorduk; aldığımız kararlar doğru ama biz uygulamadık. Bunun mazereti

ise daha çok “sağcı” olmak oluyordu. Ancak gerçekler öyle değil. Partinin subjektif gücü (kurum, kadro, savaşçı vd. olanaklar), düşmanın durumu, halkın ve devrimci hareketin içinde bulunduğu ve uluslararası siyasal durum ve gelişmelerin yönü, askeri güçler dengesi vb. göz önüne alınarak taktik politikalar belirlenmediği için başarısızlığa uğruyorduk. Yoksa bu başarısızlıklar kişilerin niyetleri sonucu ortaya çıkmıyordu. Başarısızlığın asıl nedeni belirlenen taktik politikaların ya gerçekliğin ilerisinde ya da gerisinde olmasından kaynaklanıyordu. Düşünce yönteminde öznelciliğe düştüğü için pek tabii ki örgütsel ve askeri alanda da başarısızlığa uğramak kaçınılmaz oluyordu. Daha önceleri de ifade ettik: Bir taktik politikanın doğruluğu ancak sınıf mücadelesinin gerçek pratiği içerisinde ortaya çıkar.

Fikir üreten ve aynı zamanda bu fikirleri uygulayıp /uygulatan bir kurum olmalıdır ki, gerçekte Marksist-Leninist-Maoist önderlik hayat bulsun. Biz önderliği tek kişinin yönettiği/fikir ürettiği bir kurum olarak ele alıp değerlendiremeyiz. Bizim önderlik dediğimiz kolektif fikir üreten ve bu fikirleri uygulayıp-uygulatan kurum olmalıdır. Tersine şeflerin, liderlerin tek başına yön verdiği burjuva ve küçük burjuva örgüt ve partiden başka bir araç olmaz. Partinin adı üzerinde: Komünist. Komünistlik kavramsal kökenini komünal kolektiflikten alır. Bütün parti iktidarını ve yönetimini tek bir kişiye bırakmak o kişinin yanılmaz otorite olduğunu kabullenmekten başka bir anlam ifade etmez. Bu da komünistliğin özüne aykırıdır. Bizim kişileri putlaştırma ve onlar üzerinden siyaset yapma diye bir politikamız olamaz. Kolektif önderlik komünist partisinin ruhunda vardır. Bunu reddettiğin zaman komünist olmaktan çıkarsın. Yanılmaz otorite diye bir şey yoktur. Sınıf-

lı toplumda herkes yanlış hata yapabilir.

İşin olumsuz bir boyutunu kolektif önderliğin rolünü yadsıyan küçük burjuva anlayışlar oluştururken iken, diğer boyutunu ise teoride kolektif önderliği savunmamıza rağmen ancak pratikte buna uygun hareket etmeme gerçekliği oluşturmaktaydı. Bizim hatamız önderliğin rolünü küçümsemek ve ona gerekli önemi vermemektir. Yoksa belirgin ve açık bir şekilde şef tipi örgüt ve önderliği savunan kimse yoktu saflarımızda. Bu durumda da doğru bir önderlik çizgisi gerçekleştirilemez. Bizim savunduğumuz, sürekliliği sağlanmış, istikrarlı ve kolektif bir önderliktir.

Aksi anlayışlar doğrulardan sağa ve "sol"a sapmaktır. Bunun örgütsel çalışmadaki en belirgin ve somut yansıması ise bürokratizmdir. Bürokratizmin ordu içerisindeki yansıma biçiminin ise savaş ağalığı çalışma tarzı olduğunu daha önce ifade etmiştik. Stalin yoldaş örgütsel önderlik sorunlarına ilişkin şu temel vurguları yapmaktadır:

"Bazı kişiler, zaferin sözde kendiliğinden gelmesi için doğru bir parti çizgisi saptamanın, bunu tepelerden ilan etmenin, genel tezler ve kararlar biçiminde ifade etmenin ve oya sunup oybirliğiyle kabul etmenin yeterli olduğunu sanıyorlar.

Bu, tabii ki yanlış ve kaba bir yanılgıdır. Yalnız iflah olmaz bürokratlar böyle düşünebilirler. Aslında bu başarılar ve zaferler kendiliğinden değil, parti çizgisinin uygulanması için çetin bir mücadele sonucunda meydana geldi. Zafer asla kendi kendin gelmez, çoğunlukla onun elde edilmesi gerekir. Partinin genel çizgisinin lehindeki iyi kararlar ve bildiriler yalnız bir başlangıçtır: bunlar sadece zafere karşı duyulan arzuyu ifade ederler, zaferin kendisini değil. Doğru çizgi ortaya konduktan ve sorunun doğru bir çözümü bulunduğundan sonra başarı, işin nasıl örgüt-

lendiğine, parti çizgisinin uygulanması için mücadelelerin örgütlenmesine, görevlilerin uygun seçimine ve yönetici organların kararlarının uygulanması denetiminin sürdürülüş yoluna bağlıdır. Aksi takdirde, partinin doğru çizgisi ve doğru çözümler ciddi olarak zarar görme tehlikesindedir.

Bundan da öte, doğru siyasal çizgi ortaya konduktan sonra örgütsel çalışma doğrudan siyasal çizginin kaderinin başarısını ya da başarısızlığını dahil her şeyi belirler."

Stalin yoldaş aynı makalesinde Lenin yoldaşın "örgütsel çalışmada esas sorunun doğru kişilerin seçimi ve kararların uygulanmasında denetimin sürdürülmesi olduğu (abç) konusundaki dahiye düşüncesini gösterdi," vurgusunu yapmaktadır.

Burada bilince çıkartılması gereken birinci nokta, kadroların doğru bir bakış açısıyla seçilmesi iken, ikinci nokta ise alınan kararların uygulanmasında denetimin doğru bir şekilde sürdürülmesi gerçekliği olmalıdır.

Bu ikisinden birisi eksik olduğunda kararların doğruluğu kağıt üzerinden öteye geçemez.

Doğru fikirleri Marksist-Leninist-Maoist kadrolar üretecek, bu fikirleri yine pratiğe geçirecek baş güç ise elbette ki kadrolar olacaktır. Marksist-Leninist-Maoist kadroları kim seçecek, kim atayacak? Kuşkusuz ki bunu yerine getirecek olanlar, Marksist-Leninist-Maoist kadro politikasına sahip üyeler, parti önderliği ve kongrelerdir.

Demek ki örgütsel çalışmanın kaderi önce kişilerin doğru bir bakış açısıyla seçilmesi, atanması, sonra ise seçilen bu kadroların görevlerini denetlemekten geçer. Denetlemek derken bir kez daha vurgulayalım ki bundan iki tür denetlemeyi

anlamalıyız. Birincisi dolaylı denetim, ikincisi ise pratik denetimdir.

Parti olarak rapor yazmasını yeterince beceremiyorduk. Bu yetersizliği gidermemiz şarttır. Rapor nasıl yazılır noktasında geçmiş komünist sayılarında örnek bir rapor taslağı sunulmuştu. Bu taslak temel alınarak rapor hazırlanmalıdır. Raporlar kısa tutulmalıdır. Geçmiş çalışmalarımızda rapor yazımı noktasında hakim olan tarz daha çok tutanakları olduğu gibi aktarmak şeklinde gerçekleşiyordu. Bu çalışma tarzı yanlıştır. Raporun özünü faaliyetlerin kendisi oluşturmak zorundadır. Ama bizim rapor diye sunmaya çalıştıklarımız daha çok örgütsel sorunlar ağırlıklı kararlardı. Kaldı ki yazılı rapor da sunulmuyordu çoğu kez. Organlar daha çok sözlü olarak faaliyetlerini aktarmaktaydılar. Buna, istisnai durumlar hariç müsaade edilmemelidir. Görev yapmayan kadrolar vardı. MK bunlara müsaade ediyor, bunlara göz yumuyor, es geçiyordu. Bu durumda o örgütün demir disiplininin söz etmek elbetteki doğru olmaz. Bir komünist partisinde gönüllülük ve bilince dayalı demir disiplin hüküm sürmezse o partinin sınıfa ve devrime siyasi öncülük ve önderlik edeceğinden söz etmek de mümkün olmaz. Kadrosuna, üyesine, vd. aktivistlerine söz geçiremeyen; kararları uygulatamayan-uygulamayan; her zaman için örgütün örgütsel faaliyetlerini provake etmeye çalışan kişilere örgüt içerisinde müsaade edilmez. Buna müsaade edildiği yerde o örgütün örgütsel çalışmayı doğru yürüttüğünü söylemek veya bu yönlü bir iddiada bulunmak için insanın devrim sorunlarına karşı ciddiyetsiz, sorumsuz ve duyarsız devrimciler olması gerekir.

Bilinmelidir ki örgütsel kaosun hüküm sürdüğü ortamlarda aşağıdan yukarıya doğru giden raporların geneline hakim olan tarz subjektifizmdir.

Eğer bir MK üyesi, bir kadro verilen görevleri yapmaz; ve bir kadro parti içerisindeki mücadelesini iki çizgi mücadelesi doğrultusunda yürütmezse, artık bir önderliğin kalkıp alt kademelerde görev yapan partili ve partisiz kadrolardan görevleri yerine getirmesini, disipline uymasını beklemesi saçmalık olmaz mı? Bu, kendine karşı liberalizmi başkalarına karşı Marksizmi savunmak demektir. Durum bu merkezde olunca alt kademelerde görev yapmayan, disipline uymayanları örgütten atmaya kadar gitmenin Marksist-Leninist-Maoist örgütsel çizgiyle uzaktan yakından ilişkisi olmaz.

Marksist-Leninist-Maoist örgütsel disiplin anlayışında çifte standartçı uygulamalara yer yoktur. Herkes için tek disiplin geçerlidir. Disiplini ihlal edenleri hemen cezalara çarptırmak doğru olmaz. İşlediği suça uygun cezalar verilmelidir. Tabii ki disiplin cezaları verirken kişinin konumundan tutalım da suçu işlediği iç ve dış koşullara, oradan da psikolojik durumuna kadar her türlü faktörü gözönünde bulundurmalıyız. Ceza vermek dönüştürmenin bir aracı olarak tercih edilmelidir. Cezanın neden-niçin verildiği gerekçeleriyle birlikte insanlara derinden derine kavratılmalıdır. Keyfiyetçi cezalardan azami bir şekilde uzak durulmalıdır. Hata işleyen herkese yardımcı olunmalıdır. Meselenin kilit noktası insanlarımızı hatalarından arınması için yardımcı olmaktır. Bu, her bir kadro için vazgeçilmez görevler arasındadır.

Devrime karşı sorumluluk taşımak sadece işkencede direnmek, ölüm orucu direnişini başarmak veya bir çatışmayı başarıyla atlatmakla sınırlı değildir. Demek istediğimiz o ki, partili kadro sadece bu gibi ölçütlerden hareketle değerlendirilemez. Evet bu ölçütler bir niteliktir, bunlar bir kadronun üzerinde taşıması gereken özellikler olmalıdır. Bu özellikleri taşı-

mak büyük bir erdemliliktir. Fakat bu özellikleri taşıyan bir çok örgüt ve kişi vardır. Bunlarla birlikte kadro seçimine giderken kişinin ideolojik duruşu; ideolojik şekillenışı ve yetenekleri de göz önünde bulundurulmalıdır.

Devrimin gerçek kadrolarını yetiştirmek istiyoruz. O halde de geçmişin yanlış kadro politikasının üzerimizde bıraktığı etkileri atmak zorundayız.

Unutulmamalıdır ki, kadrolara yardımcı olmak aynı zamanda iflah olmaz kişileri partiden arındırmak demektir. Çünkü bu kişiler gerçek komünist kadroların gelişimi önünde engel teşkil etmektedir. İflah olmazlar kendilerini parti çizgisine uydurmak yerine parti çizgisini kendilerine uydurmaya çalışırlar. Dolayısıyla ki, Marksist-Leninist-Maoist örgütsel çizgide hareket etmeyen bu iflah olmaz unsurlar devrim mücadelesinin gerçek yatağında yürütmesinin önünde engel teşkil ederler. Bir başka deyişle, bu kimseler kendilerini parti içerisine gizlemiş Marksist-Leninist-Maoist maskeli küçük burjuva unsurlardır.

Yeri gelmişken kadrolara yaklaşım noktasında bir başka hatalı noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

Geçmişte partili yoldaşların ezici çoğunluğu siyasi-ideolojik geriliklerinin de etkisiyle üst kademe kadroları adeta bir çırpıda kesip atıyordu. Muhalefet yürütme adı altında alabildiğine sekte bir tarz sergilenirdi. İş yapmaz, kafa yormaz ama iş eleştirmeye geldi mi kimseye sıra bırakılmazdı. Tabii ki bu eleştirilerin çoğunluğu bilimsel bir anlayışla değil daha çok misillemeci tarzda yapılıyordu. Eleştiriler yön göstermek, yukarı kademelere yardımcı olmak yerine daha çok yakınmacılık üzerine kuruluydu. Bu da örgütsel demoralizasyona yolaçıyordu.

Her partili örgütsel ve politik sorunlara parti bilinciyle yaklaşmak zorundadır. Bilinmelidir ki, eğer eleştiriler iki çizgi müca-

delesi bilinciyle yürütülmezse o parti içerisinde gerçek bir birlik ve bütünlük yaratılamaz. Eleştiriler parti örgütünü güçlendirmek için yapılmalıdır ki o partinin iç birliği ve bütünlüğü de pekişmiş olsun. Aksi tutum, yani parti örgütü gözetilmeden yapılan eleştiriler partiyi güçlendirmez.

Eleştirilerde dikkat edilmesi gereken bir diğer önemli nokta ise şudur: Eleştiriler bilimsel olmak zorundadır. Eleştirilerde öznel, keyfi yargılardan azami bir şekilde kaçınılmalı; eleştirilerin her çeşit adileştirilmesine müsaade edilmemeli; konuşmalar delillere dayanarak yapılmalı, dahası tüm eleştirilerin siyasi bir anlamı olmalıdır. Siyasi olmayan eleştirilerin ne partiye, ne de devrime hiç bir yararı yoktur. Başkan Mao eleştiri silahı için şu temel vurguları yapmaktadır:

“Partinin içindeki eleştiri, parti örgütünü kuvvetlendirmeye yarayan ve partinin savaşçı yeteneğini yükselten bir silahtır. Ama, Kızıl Ordu’nun içindeki parti örgütlerinde bazı hallerde eleştiri, başka bir karaktere bürünür, kişisel saldırılar haline dönüşür. Neticesinde bu, yalnız kişilere değil, aynı zamanda parti örgütlerine de zarar getirir. Bu küçük burjuva bireyciliğinin bir göstergesidir. Bunu düzeltmenin metodu, sınıf mücadelesinde zaferi kazanmak amacıyla parti üyelerine eleştirinin amacının partinin savaşçı yeteneğinin kuvvetlendirilmek olduğunu ve eleştirinin kişisel saldırılarda bulunmak için bir alet haline gelmesi gerektiğini anlatmaya dayanır.” (Mao; seçme Sözler.Sf; 149)

Bilimsel-siyasi eleştiriler en iyi-en doğru denetim şeklidir. Bunu, her partili kadro aklından çıkartmamalıdır.

Özet olarak söyleyecek olursak, ne üst altı doğru bir siyaset ışığında denetliyor, ne de alt kademeler üst kademeleri denetleyip eleştirilerini yürütüyordu. Her iki kesim de kendilerine karşı liberal başkalarına karşı ise sekte bir tarz izlemektey-

di. Örgütsel ilişkilerde bir yandan liberalizm öte yandan sekterizm atbaşı gidiyordu. Ancak bu alanda genel olarak hakim olan çizgi örgütsel sekterizmdi. Örgütsel sekterizmin en canlı örneğini ise, gerek üst kademe gerekse alt kademe kadrolarının kendi hatalarına karşı ciddi ve dürüst yaklaşım göstermemeleri oluşturmaktaydı. Bundandır ki yeterince kendilerini aşıp, hatalarından ders çıkartamıyorlardı. Kongremiz ise bu olumsuz durumu tersine çevirmeyi başardı. Hatasında ısrar eden bir-iki kişi ise partiden kısa bir süre sonra kopmak zorunda kaldı.

Kadrolara yaklaşım konusunda bir diğer hatalı yanımız ise kendisini şöyle gösteriyordu: Kadroların sağlık sorunundan tutalım da ailesine (evli ve çocuklu olup da yardıma ihtiyacı olanlar) maddi vb. noktalarda gerekli yardımı gösterdiğimiz ne yazık ki söylenemez.

Kadroyu mücadele içerisinde aktif olduğu zaman "çok iyi" diyor, fakat ne zaman ki sağlık vb. problemleri ortaya çıkıp atıllaştıysa "işe yaramaz" diyerek gözden çıkartıyoruz. Sağlık problemleriyle ilgilenmeyince ve gerekli yardım yapılmayınca pek tabii ki bu kadrolar daha da atıllaşmış oluyor. Öyle ki süreç içerisinde mücadleden kopabiliyorlar. Evet olanaklarımız sınırlıdır. Fakat biz bu sınırlı olanakları da iyi şekilde kadroların hizmetine sunmuyorduk. Zaten meselelerin olumsuz yanı da burasıdır.

Garip ama gerçek, kimi zaman kadrolar rahatsızlıklarını dahi dile getirmekten sakınıyorlardı. Niye çekiniyorlar? Hasta olduklarına inandıramayacakları düşüncesinden hareket ettikleri için bu yola başvuruyorlardı. Şüphesiz bazı aktivistler de hasta olmadıkları halde "hasta" olduklarını dile getiriyorlardı. Bu durum daha çok ideolojik kırılganlıklarını kamufle için kullanılıyordu. Ve nitekim bu tip kadrolar aradan fazla zaman geçmeden

aktif mücadeleden kopuyordu.

Kadroları kolay ve ucuz bir şekilde gözden çıkartmamalıyız. Onlara her bakımdan yardımcı olmayı görev bilmeliyiz. Bunu yaparken elbette ki ideolojik zaafıyla uzlaşmayacağız. Ki partili ve partisiz bir aktivistin de her konuda partisine karşı samimi olması şarttır. Bunu sağlamak da yine başta kadrolara düşer. Kadrolar aktivistlerin her türlü sorunuyla ilgilenir ve onların nabzını elde tutarsa o zaman dürüst olmayan tutumların önüne büyük oranda geçilmiş olur. Burada siyasi-sosyal diyalog kurmak temel alınmalıdır.

Aktif mücadeleyi bırakanlara yönelik politikamız da esasta hatalıydı. Bu konudaki ilkemiz mücadeleye aktif katılanlar nasıl devrimci değerimiz ise, mücadeleyi bırakanlar da devrimci değerimiz olarak görülmelidir. Bu kadroları tekrar kazanmak için çaba sarfedilmelidir. Kadroları kaybetmek kolaydır, ama kazanmak zordur. Aktif mücadeleyi bırakanlara karşı nazik davranmalıyız. Onları gelişi-güzel teşhir etmemeliyiz. Onlardan devrim için yararlanacağımız alanlar vardır. Hiçbir şey yapamıyorsak partiye küfür ederek ayrılmalarını/partiden tümünden kopmalarını engelleyebiliriz. Unutmayalım ki bu gibi kimseler ortamını bulduğunda veya parti bunlara elini doğru bir şekilde uzattığı zaman partiye tekrar döneceklerdir. En azından parti aleyhinde anti-propaganda yapmaları önlenmiş olacaktır.

Hiç kuşkusuz ki kadrolara yardımın en büyük aracı kadroların siyasi-ideolojik seviyelerini yükseltmekten geçer. Bunun için özel politikalar üretilmesi şarttır. Dolayısıyla Kongremizin kadro eğitimine ilişkin ortaya koyduğu perspektif doğrudur. Şimdi mesele bunun pratikteki ayaklarını oluşturmaktır. Burada eğitim sorununu çözecek başlıca araçlardan birisi ise sürekliliği sağlanmış illegal Parti okulları

açmaktır. Bunun kısa vadede olmasa da orta vadede koşulları mevcuttur.

6) Kadroların Korunması

Kadro siyasetindeki başlıca hatalarımızdan bir diğeri ise kadorların korunması gibi özel bir politikaya sahip olunmamasıydı.

Belirtmek gerekir ki devrim mücadelesinde kadroların korunması gibi özel bir politikaya sahip olmak devrim için çok önemli bir sorundur.

Fakat parti olarak diğer konulardaki hatalı yanlarımızı kadroların korunması noktasında da sürdürdük. Sözün özü, bir devrim için kadroların önemi ne kadar büyükse, kadroların korunması da o kadar önemlidir.

Partimizin illegal bir parti olduğunu ve illegal faaliyeti esas aldığını tartışmak istemiyoruz. Durum böyle olmasına karşın ancak illegalite açısından kadroların yeterince korunduğunu ne yazık ki söyleyemeyiz.

İllegaliteye başta kadrolar, hem de önderlik kadroları uymuyordu dersek geçmişimize haksızlık yapmış olmayız. Öyle ki, kimin MK içerisinde hangi görevde olduğunu; kimin parti sekreteri olduğunu dahi kendi kendimize deşifre edecek duruma gelinmişti. Yakın geçmişin önemli kademelerinde yer almış fakat daha sonra kongre tarafından üyelikten düşürülmüş bir kadro elinde telefonu saatlerce çocuğu ve torunuyla konuşuyor. O da yetmiyormuş gibi arkasından konuştuğu eve gitmekten sakınmıyor. Durum böyle olunca tabii ki polisin takibinden kurtulamazsın. Polisi gölge gibi arkasında gezdirdikten sonra gerisin geri geldiğin yere gideceksin. Polis bu arkadaşı niye almadı diye bir soruya yanıtımız ise şudur: Almamamızın esas nedeni onun üzerinden ilişkileri ele geçirmekti. Hem de bu ilkesizlikler kongrenin öngünlerinde yapı-

yor. İşte burada bu tür kadrolar bırakalım partiden atmayı bir kenara özel olarak yargılanmayı dahi gerektirir. Bu kadronun gerçekten devrime ve partiye karşı sorumlu olduğunu söyleyebilir miyiz? Yerinde oturup partiyi savunabilir. Bu noktada iyi niyetli de olabilir. Ama sergilediği tavır ve davranışların görüldüğü gibi ne partiye ne de devrime bir faydası yoktur. Aynı kimse kendisini örgütün bilmem neyi olduğu noktasında deşifre edecek kadar dahi ileri gitmiştir.

İşte bu tür kadrolar bırakalım parti kadrosu olmayı bir kenara partili, hatta örgütlü sempatizan olarak bile örgütlenmez. Çünkü illegaliteyle oynamak illegal bir örgütle oynamak demektir. Bu da partinin değil düşmanın işine gelir. Bu tür çalışma tarzı olunca devlet artık parti içrisine niye ajan soksun ki? İllegal partiyle oynamak demek devrimle oynamak demektir. İllegal çalışma ile oynamak demek partiyi düşmana jurnalleme demektir. Niyet ne olursa olsun objektif olarak yapılan budur.

Bu, uç bir örnektir. Fakat belirtmeliyiz ki illegaliteye her alanda gerekli önem verilmiyordu. KDH öncesine kadar gerilla bölgesinde bu konuda alabildiğine deşifasyon mevcuttu. Başta komiser ve komutanlar olmak üzere gerillalar taşın üzerine çıkarak birbirlerinin isimlerini deşifre etmekteydiler. Son yıllarda bu konudaki zaafiyet önemli derecede aşılmıştır diyebiliriz. Ancak henüz yeterli bir illegalite uygulandığını söyleyemeyiz.

Dağ ve silahlar omuzumuzda deyip illegaliteyi küçümseyip, gözden kaçıramayız. Birkaç yıl öncesine kadar deşifrasyonlara karşı çıkıldığı durumda ise aynen şu sekte yanıt veriliyordu: "Silah omuzunda korkuyor musun? Yoksa kırı bırakıp şehirlere gitmeye mi niyetlisin?" vb. vb. yönlü tavırlar gerilla birlikleri içerisinde yaygındı.

Bu tür deşifrasyonlara neresinden yaklaşırsak yaklaşalım hiçbir olumlu yanı yoktur. En basitinden ismi vb. deşifre edilen bir savaşçı veya milis bir yakalanma ve çözülme sonrası illegal duruma düşebiliyor. Yaralı ve hasta olan bir savaşçıyı tedaviye göndermek için nüfus cüzdanına ihtiyaç olduğunu düşünelim. Bunun için günlerce zaman harcadığını hatırlatmaya bile gerek yok sanırım.

Demek istediğimiz o ki, biz mücadeleyi ilkelerine göre uyguladığımızda düşmanın başarıya ulaşması imkansızdır. İlegaliteyi bir çatışma anındaki hata gibi düşünersek o zaman gerçekten de illegallite uyguladığımızdan sözdebiliriz. Bu ilkeli uygulamalar düşman unsurlarının parti içersine sızmasını da önlemiş olur. Yoksa düşman ajanları parti içersine daha kolay sızar. KDH'nin parti içersinde o denli palazlanmasının nedenlerinden birisinin de illegal çalışmanın dejenarasyonu olduğunu kim inkardan gelebilir ki?

Düşman, ajanlarını legal partilerin içersine niye göndersin ki? Çünkü legal partilerin faaliyetleri düşmanın gözleri ve denetimi altında yürütülüyor. Onun için illegal partiler ve faaliyetleri tehlikelidir. Buna göre bizim de en legal parti çekirdeğimiz dahi illegal olmak zorundadır. Bu ilkeye uymayanlar kesinlikle affedilmelidir.

Örgütsel olarak her türlü deşifrasyon düşmanın işine yarar. Bilindiği gibi düşman üst kademe kadroları imha etmek için ajan unsurları parti içersine ve gerillaya göndermeye çalıştı-çalışıyor. İşte deşifrasyonun fazla olduğu yerde düşman unsurlar bu kadrolara daha kolay ulaşmış olur. Subjektif gücümüz elverdikçe tehlikenin ağındaki bu tür kadrolara özel güvenlik verilmelidir. Bugün sayımız azdır bunu yapamıyoruz, ama yarın nicel gücümüz artıkça bu tedbirleri almak zorundayız. Bugünden hazırlıklı olmalı ve adım

adım inşa etmeliyiz.

Şehirlerde ise illegalliteye daha fazla özen göstermeliyiz. En basit gibi görünen bir örgütsel deşifrasyon bazen büyük bir hataya yol açabiliyor. Deşifre olanları ise ya zaman geçirmeden yerlerini değiştirmeli, ya da şehir faaliyetinde ihtiyaç yoksa en kısa yoldan gerilla bölgesine çekmeliyiz. Daha önce dikkat çektiğimiz: Nasıl ki askeri boyutuyla en küçük bir hata son hata oluyorsa, şehirlerde illegal faaliyetin önemini küçümsemek de en büyük hata durumuna gelbiliyor. Hem kadrolar yakalanıyor, hem de buradan örgüt birçok bakımdan deşifre oluyor, darbe alıyor.

Gerçeği söylemek gerekirse bazı dönemler illegal bir partimiyiz, değil miyiz tartışmasını dahi yapabildik. Ne illegalliteyi ne de legaliteyi yerli yerinde uygulamadık. İlegal ile legal çalışma arasındaki diyalektik bağ doğru kuramadığımız gibi, bazen çok katı illegallite uygularken bazen ise alabildiğine legalize olabiliyorduk. Özellikle de yurtdışında çok yaygın legalizm mevcuttu. Eline telefonu alan hem kendi arasında hem de ülkedeki faaliyetçilerle örgütsel sorunları tartışıyor-tartışabiliyordu.

İlegalliteyi kitleden kopuk, devekuşu misali kafamızı kuma gömerek saklanmak diye anlamamalıyız. Öyle ki bizim illegal faaliyetçilerimiz kitle içersinde sırtan, yani karaya vuran bir balık gibi değil, tam tersine denizde yüzen bir balık gibi kaybolmalıdır.

Kadroların korunmamasının arkasında yatan diğer bir yanlış düşünce ise, kadro vasıfları ve kadronun devrimdeki rolünün küçümsemesidir. Kadroların devrimdeki rolü küçümsemince bu anlayış beraberinde kadroları korumamayı da getirir.

Bazı kimselerin kadro mu ölmüş, parti Genel Sekreteri mi şehit düşmüş pek umurunda değildi. Bu tip kadroların nasıl ve hangi emek sonucu ortaya çıktığını

pek fazla hesaplayan yoktu. Kadrolar ucuz bir şekilde yitiriliyordu. Kadrolar ucuz bir şekilde düşmana kaptırılıyordu. Durum böyle olunca her dönem kadro sıkıntısını oldukça fazla çektik.

Elbette ki gerçek kadrolar saksıda yetişmez. Gerçek kadrolar sınıf mücadelesinin pratiği içerisinde yetişecektir. Bu, doğru bir düşüncedir. Ancak ne var ki kuru bir savaş çıkırtkanlığı yapılarak da gerçek kadrolar yetiştirilmez. Bunun için fazla örnek vermeye ihtiyaç duymuyoruz. Otuz yıllık pratiğimize dönüp bakıldığında bu durum çok net bir şekilde kendisini ortaya koyar.

Sözün özü, nasıl ki bir kadronun yetiştirilmesi zor bir görev ise, bir kadronun, kadroların yitimi konusunda da oldukça hassas olmak zorundayız.

Az önce vurguladık. Parti olarak elbette ki yoldaşlarımıza, şehitlerimizin kahramanlıklarına sahip çıkacağız. Buna itirazımız yok. Fakat ölmek tek başına yeterli değil. Bilinmelidir ki Maoistler olarak eğer bu tür fedakarlıklara doğru bir perspektifle yaklaşmaz ve bu doğrultuda uygun bir politika oluşturmazsak, o zaman kelimenin gerçek anlamıyla şehitlerimizle sahip çıktığımızdan söz edemeyiz. Evet şehitler devrimin kilometre taşıdır. Şehit vermeden devrim gerçekleşmez. Fakat tek başına şehit edebiyatı yapılarak da devrim olmaz. Öyle ki her bir şehidimiz karşısında düşmandan en az on kayıp verdirmeliyiz. Her bir kadromuzun şehit olması durumunda ise düşmandan en az yüzlerce-binlerce kayıba yol açmalıyız. Mükemmeliyetçi davranalım demiyoruz. Böyle düşünersek pratikte hiçbir adım ileriye atmamış oluruz. Fakat kolay kolay kayıp da vermemeliyiz. Çoğu kayıplar kendi hatalarımız sonucu vermiş durumdayız. Bu tartışmayı fazla uzatmak istemiyoruz. Sorunu sadece askeri çatışmalar sonucu kayıplar temelinde ele alırsak bi-

zim kaybımız düşmanınkinden daha fazla olmuştur. Askeri çatışmalarda bizim kaybımızın daha fazla olması demek bu alandaki başarısızlığımızı gösterir. Dolayısıyla durumu tersine çevirmek zorundayız. Bunun için de Maoist askeri çizgi ışığında hareket etmek şarttır.

Herkes asli görevini yapmalıdır. Herkes görevini yapmalıdır derken, yeteneklerine göre kim nereye atanmışsa o kimselerin öncelikli olarak atandığı görevleri yerine getirmesi gerekir. Bu konuda birkaç yıl öncesine giderek sergilenen hatalı pratiklerden bir örnekleme yapalım:

Hatırlanacağı gibi 98 yılında SB'ye bağlı basın birliği kendi inisiyatifinde termal kameralı tanka karşı bir saldırı eylemi düzenlendi. Ve eylemin başarıyla sonuçlandığına dair bildiri de yayımlanmıştı. Eylem yazıldığı gibi başarılı sonuçlanmıştı. Fakat biz bu soruna eylemin başarıyla sonuçlanması üzerinden yaklaşmayacağız. Soruna, SB'nin sözkonusu birliğini eyleme iten bakış açısını sorgulayarak yaklaşacağız.

Maoistler sadece başarısız eylemlerin arka planında yatan gerçekleri açığa çıkartmakla yetinmez. Her başarılı eylemi de sorgulamak zorundadır. Her başarılı eylem doğru bir anlayış ışığı altında yapılmıştır diye bir düşünce savunmak doğru bir bakış açısı değildir. Burada gözden kaçırılmaması gereken kilit nokta söz konusu eylemin doğruluğu, yanlışlığıdır. Yoksa başarıya sadece askeri bakımdan bakarsak o zaman pragmatist olup çıkarız. Politika farklı askeri taktiklerde başarılı olmak farklıdır. Siyasi Büro'nun asli görevi gidip askeri eylem peşinde koşmak değildir. Asli görevi partiye ideolojik-siyasi olarak önderlik yapmaktır. Maoist Parti kişiliği Siyasi Büro'yu sorgularken kaç askeri eylem yaptın diye sorgulamaz; partiye ideolojik, siyasal, örgütsel ve askeri çizgi konusunda nasıl

önderlik ettin diye sorgular-hesap sorar. Gerisi askeri bakış açısıdır. Dar deneyci ideolojidir.

Bir partili ve kurum kendisine verilen görevlerin esasını yerine getirmişse başarılıdır. Tersi durumda ise başarılı değildir.

Yine hatırlanacağı gibi Cüneyt Kahraman yoldaşın ağır yaralanmasına yol açan olay (94 Mart) Cüneyt yoldaşın başında olduğu özel birliğin görev ve sorumluluğu kapsamında yapılması gereken bir görev değildi. Bu birliğin ana görevi Askeri Komisyon'a bağlı özel askeri işleri yürütmektir. Burada keyfi bir şekilde

bu hatalı yanları es geçiyorduk.

Örneğin, Kandıra baskını sonrasında örgütün darbe almasının ardındaki hatalı anlayış ve tarzları eleştirip altetmedik. İşin sadece başarılı ve siyasi propaganda yanını öne çıkarttık. Bu eylemin arkasından örgütün ağır darbe almasını hiç sorgulamadık. Bu eyleme iten anlayış neydi? Bunu açığa çıkartıp örgütü eğitmedik. O zaman ne olur? Pek tabii ki Baba yoldaş bu kez bir iki silah almak için Gümelönü karakoluna saldırı düzenler. Ve arkasından düşman unsur Nihat tarafından vurulur. Baba Erdoğan yoldaş parti genel sekreter yardımcısı.

Elbette ki gerçek kadrolar saksıda yetişmez. Gerçek kadrolar sınıf mücadelesinin pratiği içerisinde yetişecektir. Bu, doğru bir düşüncedir. Ancak ne var ki kuru bir savaş çığırtkanlığı yapılarak da gerçek kadrolar yetiştirilmez. Bunun için fazla örnek vermeye ihtiyaç duymuyoruz. Otuz yıllık pratiğimize dönüp bakıldığında bu durum çok net bir şekilde kendisini ortaya koyar.

de yol kontrolüne gidilmiş ve bu olay seyrinde roketçi panzere karşı roketini kullanamayınca arkasından Cüneyt yoldaş ağır yaralanmış, Kader Kılınç yoldaş ise şehit düşmüştür. Daha önce yine bu birlik görevi olmadığı halde Çemişgezek Kaymakamı'nın evine yönelik roketli saldırıda bulunmuştur.

Kısacası üzerinde dikkatle durup bilince çıkartmak istediğimiz ana konudur: Parti olarak yukarıdaki örneklerde de ortaya koyduğumuz gibi kişi ve kurumları işledikleri hatalar konusunda bilimsel bir sorgulamaya tabi tutup dersler çıkartmıyoruz. Bunun önüne, ancak tüm partili ve partisiz kadroyu görev ve sorumluluk alanlarında doğru bir şekilde denetler-sorgular ve eğitirsek geçmiş oluruz. Ama biz ne yapıyorduk? Çoğu kez

Onun görevi gidip bir karakol basmak değil. Ki onun kendisini bu tür eylemlerde ispatlamaya da ihtiyacı yoktu. Ama yanlış anlayış ve dar deneyci ideoloji Baba yoldaş tıpkı Kandıra'daki gibi bu eyleme itti.

Tüm bunlar, yani Cüneyt, İsmail Bulut ve daha bir çok değerli kadronun ağır yaralanması ve ölümüne yol açan ana neden askeri bakış açısından kaynaklıydı. Bu bakış açısı zamanında altedilmiş olsaydı bu kadar ciddi kayıplar vermiş olmayacaktık. Parti olarak sorunların özünü ve onun ardında yatan tarihsel ve ideolojik arka planı sorgulamıyor; insanlarımızı sadece kahramanlıklarıyla öne çıkartarak olumsuzluklarımızı görmezlikten geliyorduk.

Fedakarlık ruhu adı altında yanlış düşünceler geliştirilerek maceracı bir çizgiye savrulmuş; fokocu anlayışlar teorik düzlemde savunulmasa da ancak pratikte örgütte nüfuz etmişti. Partili bilinci zayıflamış,

savaşın ve başarıların yön verdiği askeri bakış açısı gelişmiş; orducu kafa yapısı parti üzerine çıkartılmıştır. Dolayısıyla ki bu askeri çizgi sonucu kısa sürede yeri doldurulması oldukça zor önder kadrolar yitirilmiştir. Ve Örgüt neredeyse bir-iki yılda derin örgütsel bunalımlarla yüzyüze gelmiştir. Öznellik siyasal, örgütsel, askeri hatta derin ve güçlü bir hakimiyet sağlamış; bu felsefi bakış açısı "sol" ve sağ çizgilerin partide hakimiyetini (istisnai durumlar/dönemler hariç) beraberinde getirmiş ve bu çizgiler sürekli olarak birbirini besleyerek partinin gelişmesini engellemiştir. "Sol"a karşı ideolojik mücadele ederken sağ geliştirilmiş; sağa karşı ideolojik mücadele adı altında ise "sol" siyasi çizgiler geliştirilmiştir.

Tüm bu yanlış anlayışların etkisiyle doğal olarak kadrolar da korunmamıştır-korunamamıştır. Partimiz oldukça fazla kadro kaybetmiştir. Sınıf mücadelesinde kadro yitimi elbette olacaktır. Fakat bizim bu kadar fazla kadromuzu yitirmemizin karşılığında elde ettiğimiz mevziler çok yetersizdir. Kadro kaybımız fazla oldu dememizin ardında yatan gerçeklik tam da burasıdır. Kadro, her bir aktivist çok büyük bir değerdir. Büyük bir emek sonucu bu değerler ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla ki bu değerlerin öylesine kolay bir şekilde yitimini göze alamayız. Buna değer vermemek yaratılan değerlere önem vermemek demektir. Yaratılan değerleri korumamak ve onları daha da ileri taşımamak ise emeğe ihanettir, yabancılaştırma. Emeğe yabancılaştırmanın başladığı yerde apolitikleşme ve yozlaşma başlamış demektir. Öyleyse yaratılan tüm değerleri gözbebeğimiz gibi korumalıyız.

-||-

Marksist-Leninist-Maoist Kadro Tipinden

Ne Anlıyoruz?

Kadro tipi derken bununla nasıl bir kadro, yani kadro ölçütlerimiz ne olmalıdır soru ve sorunlarını anlamalıyız. Kadro siyasetimiz bölümünde Mao'dan kadro ölçütleri konusunda aktarma yapmış ve bu ölçütlerin teorik açılımını kısaca da olsa örnekleriyle birlikte ele alıp değerlendirmiştik. Bu başlık altında kadro derken ana ölçütlerimiz ne olmalıdır? Bir başka deyişle kimleri kadro değerlendirmeliyiz soru ve sorunlarını yanıtlayacağız. Kadro ölçütleri noktasında bilincimiz açık olmalıdır ki, kim kadrodur kim değildir sorusunu doğru yanıtlayalım. Bu bilinç açıklığı olmayınca kadrolardan beklentimizi de bilemeyiz.

Bundandır ki burada sözünü edeceğimiz kadro tipinin partili kadro olacağını öncelikle belirtmek isteriz.

Öyleyse nasıl bir kadro tipi derken bunun ölçütleri ne olmalıdır?

Bu ölçütler sırasıyla aşağıdaki gibidir:

- 1) Davaya kesin bağlılık
- 2) Kitlelerle sıkı bağ kurma
- 3) İnisiyatifli olma
- 4) Disipline bağlılık ve Marksist-Leninist-Maoist ideolojik sağlamlık

1) Davaya Kesin Bağlılık:

Davaya kesin bağlılıktan proletaryanın sınıf davasına ve partiye sadakat anlaşılmalıdır. Proletaryanın sınıf davası demek Komünizme varma mücadelesidir. Komünizm nihai amacımızdır. İşte her bir komünist kadronun mücadelenin en zor anlarında bile olsa bu davanın bayrağını yere düşürmemesi demek davaya kesin bağlılık olarak anlaşılmalıdır.

Komünizm davasına bağlılık proletaryanın sınıf kavgasına bağlılığın kendisidir. Çünkü Maoist ideoloji çağımızın en

modern ve devrimci sınıfı olan proletaryanın sınıf ideolojisi. Dolayısıyla ki her bir davranış bu sınıfın çıkarlarına uygun düşmek zorundadır.

Bilinirki sınıf mücadelesinin en zor alanlarının başında işkence, hapishane ve burjuva mahkemeleri gelir. Bir komünist kadro düşman tarafından tutsak edildiğinde işkencede, hapishanede ve mahkemede direnmeli; düşmana siyasi olarak asla teslim olmamalıdır.

Elbette ki sınıf mücadelesinin her alanı zordur. Her alanının kendine has zorluğu vardır. Fakat bu üç alan bir komünistin tek başına kaldığı yerlerdir. Dolayısıyla kişi tek de kalsa komünizmin bayrağını yere düşürmemelidir. O bayrağı sürekli olarak yükseklerde tutmalıdır. Burada komünistin elinde direneceği tek bir silah var o da komünist iradesinden başka bir araç değildir. Bu, aynı zamanda partiye sadakat demektir.

İşkencede, hapishanede ve mahkemelerde kendi bireysel çıkarlarını düşünerek komünizm davasına sırt çevirenler ne kadar yetenekli olursa olsun o kişiler yine de partili kadro olamaz. Çünkü bu zaafı gösterenler o özgülde proletaryanın sınıf kavgasına sırt dönmüş, partiye ise sadık kalmamıştır. Şüphesiz ki bu alanlardaki mücadeleler küçümsenemez. Oldukça zorlukları kapsamaktadır. Fakat komünist iradenin alt edemeyeceği hiçbir şey yoktur. En zor olan ölümü yenmektir. Ama dava insanları ölümü, bedenini feda ederek yendi- yener-yenebilirler. Buna tarihimiz çok canlı bir şekilde tanıklık etmektedir.

İşkencede direnerek şehit düşen parti kurucumuz yoldaş Kaypakkaya var, partimizin II.Genel sekreteri Süleyman Cihan yoldaş ve onlarca kadro ve sempati-zanımız var. Hapishanelerde direnerek şehit düşen onlarca partili-partisiz kadromuz var. Bunların bir kısmı ölüm oruçla-

rında şehit düşerken, bir kısmı ise devletin ağır baskı ve işkenceleri sonucu şehit düşmüştür. 96 ve 2000 ölüm oruçlarında toplam 10 ölüm orucu şehidimiz var. Burjuva mahkemelerini komünizm kürsüsüne çeviren partili-partisiz kadorlarımız var. 12 Mart-12 Eylül askeri cunta koşullarında askeri faşist mahkemeleri siyasi savunmalarıyla yargılayan partili-partisiz kadorlarımız var. O nedenle bu konuda hayli zengin tecrübemiz söz konusudur.

Köyde-şehirde, dağda-evde son mermisine kadar çatışıp şehit düşen onlarca partili-partisiz kadromuz var.

İşte tüm bu ölümüne direnişler ölümü yenmenin adıdır. O halde ölüm yenilmez demeye hiçbir partili ve partisiz kadronun hakkı yoktur. Yeterki bilinçle, cüretle ölümün üzerine yürü! Yeterki bencil ve bireyci çıkarlarını halkın, davanın üzerine çıkartma! Yeterki kendini MLM ideolojisiyle donat! Bunun dışında ölüm yenilmez diye yapılan yorumlar boş-soyut ve bencilce yorumlardır. Tabii ki partinin, halkın ve devrimin menfaatlerini değil, kendi bireysel çıkarını düşünen ölüm karşısında direnemez, ona yenilir. Bu tip kişiler işkencede, hapishanede ve burjuva mahkemelerinde direnmez. Dağda son mermisine kadar çatışmaz...

Davaya bağlılık konusunda fazlaca örnek sunmaya ihtiyaç duymuyoruz. Çünkü tarihimiz bunun örnekleriyle doludur. Davaya bağlı olanlar sadece partili kadorlar değil partisiz kadorlarımız da var. Buna ilişkin yakın tarihimizden bir iki örnek verelim:

96 ölüm orucu şehitlerimizden Ali Ayata şehit düşerken sempatizan olarak örgütlüydü. Demek ki Ali yoldaş ölüm karşısında bilinciyle cüretini birleştirerek ölümü ayakta direnerek yendi.

2000 ölüm orucunda şehit düşenlerden Adil Kaplan, Celal Alpay, Yeter Gü-

zel ve Zeynel Karataş yoldaşlar partimizin ileri-örgütlü sempatanlarıydı.

Bu somut örneklerden de anlaşılacağı üzere komünizm davasına ve partiye sadakati sadece partili kadrolar göstermiyor. Dahası bu görev sadece onlara ait değil. Sorunun bir boyutunu bu nokta oluştururken diğer boyutunu ise bu direnişlerde bir çok partili kadronun direnişi sonuna kadar götürmerek kırılma yaşamalarıdır.

Parti kongremiz haklı olarak kırılma yaşayan bu partili kadroların üyeliklerini elinden almıştır. Çünkü sınıfın davasına bağlılıkta ve partiye sadakatte ölümü göze almayan bir kişi, bu kırılmayla partili kadro olma vasfını yitirmiştir. Tabii ki bu kırılma artık o kişinin bir daha partili kadro olmayacağı anlamına gelmez. Böyle bir anlayışımız da yoktur zaten. Partisiz kadrolarımız komünizm davasına ve partiye sadakatlerini gösterirken ama öte yandan bir çok partili kadro direniş içerisinde kırılma yaşayarak ölüm orucunu bırakmıştır.

Bu tür direnişleri göstermek partili ve partisiz kadronun görevidir. Parti üyeliğinin görevidir. Parti üyeliğinin görevlerinden birisinin de adı geçen üç zorlu alanda direnmek olduğu parti tüzüğünde de önemle vurgulanmaktadır. Aksini savunmak parti üyelik görevlerini liberalize etmek ve davaya bağlılık ve partiye sadakati ayaklar altına almaktır. Bu da bir komünistin ve komünist partisinin savunacağı kadro tipi olamaz.

Bir nokta daha: Demek ki direnmede temel sorun kişinin üzerindeki apolet değil. Komünizm davasına ve partiye sadakattir. İşin lafzını bilmekte iş bitmiyor. Mesele teoriyle pratiğin iç bütünlüğüdür. Kişinin teorik bakımdan fazla bir bilgisi olmaz ama iş uygulamaya geldi mi o bildiklerini tutkulu bir şekilde uygulamaktan çekinmez. İşte adını verdiğimiz sempati-

zan kadrolarımız bunun somut ve canlı örneklerini oluşturmaktadırlar. Ters durumda ise, bir dönem MK üyeliği dahi yapmış üyelerimizden poliste çözülen ve ölüm orucunu bırakan "kadrolarımız" var.

Görüldüğü gibi bunlar bazı yetenekleri bakımından kadrodur, fakat özü bakımından (ideolojik sağlamlık) kadro değildir ve olamaz da.

Direnış gösterenleri elbette ki öne çıkartmalıyız. Ama onların başarıları karşısında zafer sarhoşluklarına da kesinlikle musaade etmemeliyiz. Direnen yoldaşlar yetenekleri bakımından da kadroluğa müsait ise bunları kadro olarak seçmeliyiz.

Kırılma yaşayan partili kadroları ise yeniden kalıba dökmek için tekrar kazanmalıyız. Onları gösterdikleri zaafı konusunda eğitip-dönüştürmeliyiz. Onlar, zaaf gösterdi diye artık bir işe yaramaz deyip bir kenara atılamaz. Aslolan insanları kaybetmek değil kazanmaktır.

Ölümü göze almayan, partinin verdiği görevlere sadık kalmayan, parti şuraya koş dediğinde koşmayan bir faaliyetçi davaya ve partiye sadık değildir. Bu tip ten partililer ve kadrolar söz konusu hatalarından vazgeçmemesi durumunda konum ve önemli görevlerinden alınmalıdır. Çünkü özsel olarak o görevlere layık değildirler. Bu tür kadrolar devrim için mücadele eden bir partiyi ileri götüremez. Davaya ve partiye sadık olmayan bir insanın başkalarını davaya ve partiye sadık duruma getirmesi düşünülemez. Tam tersine geriletir. Burada meselenin özü "nasihat etmek değil örnek olmaktır." Sözü ve özüyle örnek olmayan bir kadronun başkalarına vereceği fazla bir şey yoktur. Verse verse düzeniçiliği verir. Vermeyen alamaz da.

Özcesi, parti olarak bugüne kadar bu ölçütlere gerekli hassasiyeti gösterdiği-

mizi söyleyemeyiz. Bu tür olumsuzluk taşıyanlara ya “sol-sekter” yaklaştık, ya da sağ-liberal bir şekilde yaklaşarak kadroları ve partiyi daha da olumsuz bir rotaya soktuk. Kişi poliste çözülmüşse, bu gibi kişileri yeniden kazanma gibi bir derdimiz olmadı. Bu kişilere oldukça sekter yaklaşarak ezici çoğunluğunu kaybettik. 12 Eylül süreci İstanbul hapishanelerinde izlediğimiz örgütsel politika tam bir kadro öğütme fabrikası gibiydi.

Poliste direnenleri ise neredeyse tabulaştırdık. Bunların olumsuzluklarını ise görmezlikten gelip liberal davrandık.

Her iki yaklaşım da yanlıştı. Sekterizm ve liberalizm doğru bir örgütsel çizgi değildir.

Aynı yanlış ve hatalı yaklaşımların bir benzerini daha sonrası yıllarda da gösterdik. Öyle ki hapishanelerde üye yapılanların çoğunluğu ya zorlu direnişler içerisinde (2000 ölüm orucu gibi) tökezlemiş ya da dışarıya çıktığında aktif mücadeleye katılmamıştır.

Partinin örgütsel olarak bunalımlı dönemlerinde parti kadrosu, parti üyesi alırken ve seçerken daha fazla hassas olmamız gerekir. Bu dönemlerde partiye sahip çıkanların sayısı az olduğu/olacağı saptaması ne kadar doğru ise, bu gibi dönemlerde düşman unsurların partiye sızması da o kadar kolay olur.

Zor sınavlardan başarıyla geçenlere kapımızı daha fazla açmalıyız. Sallantılı kimselere karşı kapımızı sımsıkı kapatmalıyız. Az olsun öz olsun ilkesi de budur zaten. Ne kadar fazla nitelikli kadromuz olursa Partimiz de o kadar nitelikli bir şekilde büyür. Ama ne kadar az vasıfsız (niteliksiz) kadromuz ve üyemiz olursa savaşı gerçek rayında yürütmemiz zor olur. Çünkü aslolan ideolojik-siyasi çizgideki netliktir.

Bir davaya tutkuyla bağlanmayı körü körüne bağlanmak diye yorumlayanlar çıkabilir. Hatta tutkulu bir şekilde bağlı olanları küçümseyebilirler. Nitekim bu tür yanlış anlayış ve yaklaşımlar geçmişte olduğu gibi hala da saflarımızda mevcuttur. Bu tür yaklaşım sahipleri genellikle pratikten kopuk, sözüm ona teorik bakımdan biraz ileri olan kimselerdir. Fakat gerçek şu ki davaya bağlılığı küçümseyenler gerçek bir dava adamı da olamaz ve olamadılar da. Yukarıda somut bir şekilde ortaya koyduk. Bu bağlılık mistik ya da idealist bir bağlılık değil. Bu bağlılık gerçekten de kendi kurtuluşunu devrim davasında, partiye sadakatte bulan bağlılıktır. Davaya bağlılığı ve partiye sadakati idealize edilmiş bir aşk gibi ele alabiliriz. Tabii ki bizim dava aşkımız bilinçli olmak zorundadır. Bilinç derken bununla Marksizm-Leninizm-Maoizmi anlamalıyız. Marksist-Leninist-Maoist teoriyi asgari de olsa bilmek ve sürekli olarak kendi bilgi seviyemizi geliştirmek bir komünistin, bir dava adamının vazgeçilmez görevleri arasındadır. Biz böylesi devrimci bilgiye ihtiyaç duyuyoruz. Yoksa kendi küçük burjuva duygularımızı tatmin etmek için üç-beş kelimeyi öğrenmeyi kastetmiyoruz. Bizim “kürsü sosyalistlerine” ihtiyacımız yoktur. Kürsüde bolca sosyalistlik ve Sosyalizm nutkunu atıp ama iş dünyayı dönüştürmeye geldi mi piyasada gözükmeyenlere ihtiyacımız yoktur. Maoizm’i kitaplardan da öğreneceğiz ama öğrenmenin ana okulu mücadelenin canlı pratiğidir. Başkan Mao’nun dediği gibi gerçek öğrenmenin yolu pratiğin içerisinde olmaktan geçer. “Nasıl ki armudun tadını öğrenmek için onu dişlemek” zorundayız, bir komünistin komünist olabilmesi için de Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin ışığında siyasi mücadelenin

içerisinde yer alması şarttır.

Bir kez daha vurgusunu yapıyoruz: Komünizm davasına kesin bağlılık göstermeyenler ve partiye sadık olmayanlar komünist kadro olamaz!..

2) Kitlelerle Sıkı Bağ Kurma

Kadro, önderliktir; fikir üreten ve fikir uygulatandır diyoruz. Buna göre Marksist-Leninist-Maoist bir kadronun fikir üretip ve üretilen bu fikirleri uygulamasının yatağı neresidir? Bu yatağın kitleler olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Bunu bilmek tek başına sorunu çözmez. O halde sorunun anahtarını açacak kapı hangisi olacak? O da kitlelerin kapısını çalmaktır. Bu kapıdan içeriye girmesini bilmektir.

Teorinin sınandığı tek bir yer varsa o da pratiğin kendisidir. Bunun da iki önemli sacayağı var. Yani kitlelerden kitlelere denilince, bununla; ilk olarak parti içi (parti üyeleri vb.) kitle, ikinci olarak ise parti dışı taban kitleyi (ileri sempatiizan, örgütlü sempatiizan ve taraftar) ve geniş halk yığınlarını anlamalıyız. Geniş halk yığınlarının da üç kategoride ele alınacağını (ileri, orta ve geri kesim) belirtmeye gerek görmüyoruz.

"Kitlelerden kitlelere" diye bilinen kitle çizgisine ilişkin yeri geldiği için bir kez daha durmakta fayda görüyoruz. Bu sorun teorik bakımdan, özellikle de pratik olarak ne denli özümsebilirse, kitlelerin kurulacak iktidara kendi iktidarı olarak sahip çıkması da o kadar sağlam ve güvenilir olacaktır. Çünkü kadro, uzmanlık derken kitleden kopmuş bürokrat kadroları anlamıyoruz. Kadro, uzman olacak fakat kitlelerin içinde, onun başında yer alan; ondan önce öğrenmesini sonra ise öğretmesini bilen kadroları anlamalıyız. Kitlelerin içinde-onunla birlikte üretime katılan; onun yaratıcı ve paylaşımcı ruhunu paylaştan kadro. Bu konuda Mao şun-

ların altını çizmektedir:

"...partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, 'kitlelerden kitlelere' ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu hale getirmek (onları inceleyerek, derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek), ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyene, onlara sıkı sıkıya sarılana ve onları eyleme dönüştürene kadar bu fikirleri yaymak, açıklamak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat kitlelerin eylemi içinde sınamak. Sonra kitlelerin fikirlerini alıp bir kez daha derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak. Böylece fikirlerin her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği sonsuz bir helezon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlamak, işte Marksist bilgi teorisi, budur."

Yine Mao Parti içi düzeltme hareketine ilişkin yazdığı makelede, önderlikle kitleler arasındaki doğru bir ilişki kurmanın ana ruhunu ise şu cümlelerle ifade etmektedir:

"... Bir örgütte ya da bir mücadelede önder grupla kitleler arasında doğru bir ilişki anlayışı, önderliğin doğru fikirlere sadece 'kitlelerden kitlelere' yöntemiyle sahip olabileceği anlayışı ve önderliğin fikirleri pratiğe uygulanırken genel çağrının özel rehberlikle birleştirilmesi gerektiği anlayışı; işte bu kavramları, kadrolarımız arasında bu meselelerle ilgili olarak görülen yanlış görüşleri düzeltmek için bugünkü düzeltme hareketi sırasında her yerde yaymak gerekir. Birçok yoldaşımız bir önderlik çekirdeği oluşturmak için faal

unsurları bir araya getirmenin ve bu önderlik çekirdeğini kitlelerle sıkı sıkıya kaynaştırmanın önemini kavramıyorlar ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden önderlikleri bürokratik ve kitlelerden kopuk bir hale geliyor. Birçok yoldaş, kitle mücadelelerinin tecrübesini toparlamanın önemini kavramıyor ya da bunda başarılı olamıyor. Bunun yerine kendilerini zeki sanarak, öznel fikirlerini ileri sürmekten hoşlanıyorlar ve bu yüzden bunların fikirleri boş ve pratikten uzak bir hale geliyor. Birçok yoldaş, bir görevle ilgili olarak genel bir çağrı yapmakla yetinip, onu derhal özel ve somut rehberlikle devam ettirmenin gereğini kavramıyor ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden yaptıkları çağrı ya dudaklarında ya kağıt üzerinde ya da konferans salonunda kalıyor ve önderlikleri bürokratik bir hale geliyor. (Seçme Eserler. Cilt-3:Sf; 125-126)

Mao, bu sözleri 1942-43 yılları arasındaki ÇKP için söylüyor. Fakat belirtmek gerekir ki ÇKP için belirtilenlerin, aynı parti için de geçerlidir. Hem de fazlasıyla.

Bazen kitle kuyrukçuluğu yaparak sağ çizgi izlerken, çoğu kez ise gerek parti içi gerekse parti dışı kitlelere karşı tepeden inmece sol-sekter örgütsel çizgi izliyorduk. Hem de emir ve talimatlarla, genel çağrılar yaparak bunu yapmaya çalışıyorduk. Kitlelerin öğrencisi olmadan öğretmeni olmaya soyunuyorduk. Öğrenmesini bilmediğimiz için de kitlelere öğretmesini de beceremiyorduk.

Partinin genel siyasi çizgisini dahi bilmeyen politik-teorik olarak geri kimseleri önderliğin politik kadrosu olarak seçmek kesinlikle doğru bir siyaset olmaz. Kendisini dahi yönetmeyi beceremeyen bir partili başka partililere ve geniş halk

yığınlarına önderlik yapmayı beceremez. Bu, öylesine sıradan bir önderlik değil. Politik önderlikte yer alacak kadro siyasal gelişmeler karşısında politika belirleyecek kapasitede olmalıdır. Bu kapasitede olmalıdır ki güncel politik gelişmeleri önceden görebilsin ve ona uygun somut-taktik politikalar üretebilsin.

Daha öncesi de ifade ettik. Bürokratizm tek başına silah omuzunda savaşmakla veya o köy benim şu köy senin diye halkın içinde gezmekle de giderilmez. Savaşmak tek başına bir şey ifade etmez. Ne kadar iyi askersen o kadar da iyi siyasetçisin anlayışı doğru değil. Bu askeri bakış açıdır. Bizim savunduğumuz siyasetin silahlara kumanda ettiği doğru bir askeri çizgidir. Yoksa bürokratizmin nesnel zemini ordu içerisinde daha güçlüdür.

Yeni ve tecrübesiz genç kadrolar yaşlı ve kendisinden önceki kuşak kadrolara karşı "bunlar artık birşey yapamaz" gibisinden önyargıyla yaklaşıp güven duymadıkları gibi, yaşlı ve "tecrübeli" kadrolar ise yeni ve genç kuşağa karşı aynı önyargı ile yaklaşarak küçümsemeye gidiyordu. Bu, kendisini daha çok kuşak çatışması olarak gösteriyordu.

Yaşlı ve tecrübeli kadrolarla, genç ve tecrübesiz kadrolar arasında tecrübe aktarımı pek fazla olmazdı. Karşılıklı olarak küçümseme olurdu. Bu tarz kendisini parti dışı kitlelere karşı da gösteriyordu. Genç kuşakla yaşlı kuşak arasındaki tecrübe ve dinamizmi birleştirmesini bilmeyenler kitlelere doğru bir politik önderlik etmeyi de başaramaz.

Mücadelenin somut sorunları üzerinde kafa yormak demek kitlelerin ekonomik-politik-kültürel durumuyla direkt ilgilenmektir. Somut durumu yerinde ve doğru tespit etmek için kitlelerin içinde olmak şarttır.

Bilindiği gibi örgütsel politikanın iki ana boyutu var: Bunlardan ilki bir parti-

nin örgütsel hukukunu da içeren örgütün tüzüğü vb. politikaları kapsarken, diğeri ise günlük siyasal gelişmelere karşı kitleleri harekete geçirmek için belirlenen somut politikalar boyutudur. Birinci boyut üzerine kongreden kongreye ancak değişikliğe (o da biçimsel değişiklikleri geçmez) gidilebilirken ikincisinde ise anlık, günlük ve aylık değişikliklere gidilir. Bundandır ki önderlikte yer alan kadroların dünya ve ülkenin siyasal gelişmelerini yakından takip etmesi ve ona karşı politika oluşturacak kapasitede olması zorunludur.

Sorunu sadece atamak veya seçmek siyasetiyle sınırlı tutmak doğru olmaz. Parti üyelerinin içten; samimi ve dürüst olması şarttır. Gücünün yetmediği ve kapasitesinin elvermediği görevlerin altına girmemelidir. Dürüst ve açık bir şekilde "ben bu kadar yükü ancak kaldırılabirim" cüretini göstermelidir. Bu dürüstlüğü göstermeyen bir kadro ve üye ideolojik olarak ciddi bir zaaf taşıyor demektir. Bu kimseler üst görevlere seçildiğinde söz konusu ağır yüklerin altından kalkamaz ve süreç içerisinde boğulur. Kariyerizm, yani mevki düşkünlüğü üzerine siyaset yapanlar gerçek komünist olamaz. Gerçek bir komünist yapamadığı-yönetemediği iktidarı diğer komünistlere terk etmesini bilmelidir. Bunu bilmeyenler proletarya ve halkın iktidarını savunamaz. Bu savunuları sahte olacağı gibi kuracakları iktidarların da ömrü uzun sürmez. Bir çok kez altını çizdik ki geriye dönüşlerin temelinde komünist partilerin bürokratik çalışma tarzı yatmaktadır. Yeni bürokrat burjuvazi denen şeyin kendisi tam da budur.

Bir Komünist, özde neyse öyle görünmelidir. Görüldüğü gibi değil olduğu gibi davranmalıdır. Sözle özün diyalektik birliği komünist kişiliğin ana ruhudur. Tersî anlayış ve davranış içerisinde olanlar gerçek komünist ola-

maz. Onlar için kendi mevkileri (iktidarları) her şey, kitlelerin çıkarları hiçbir şeydir. Kitlelerin çıkarlarını, kendi iktidarlarını kamufle etmek için görüntüde savunurlar. Kitle mi, parti mi ikileminde kariyeristler parti ve kendi iktidarlarını düşünürler. Kariyerist ve bürokratlar "alem buysa kral da benim" hükümranlığundan hareket ederler. O nedenle kitlelerin eleştirisi ve önerilerini de dikkate almazlar. Çünkü kariyeristtirler, benmerkezcidirler. Bu bağlamda benmerkezcilik-kariyerizm ve bürokratism aynı noktalarda keşir; ideolojik arkaplanları aynıdır.

Benmerkezciler kariyeristtir. Çünkü kariyeristler sadece kendi iktidarlarına ve bilgilerinin doğruluklarına güveniyorlar. Bu anlamda kariyeristler yukarıdan aşağıya doğru iktidar hürsiyle kitleleri amir-memur şeklinde yönetmeye çalışırlar. Onlar, kitleleri sürü olarak görür. Çünkü iyi bir kitle adamlığı demek kendisini kitlelerin eleştirisine ve denetimine sunması demektir. Ama kariyerist ve bürokrat kimseler eleştiriyi sevmezler; kitlelerin eleştirisini sekte bir şekilde bastırmaya çalışırlar. Az önce de dikkat çektiğimiz gibi kariyerist-bürokrat kimseler için iktidar her şey kitleler hiçbir şey demektir. Daha açıkçası bu tip kimseler aracı amacın üzerine çıkartarak amacı araca feda etmektedirler. "Örgüt mü, kitleler mi" sorusunu "örgüt" olarak yanıtlayıp kitlelerin kurtuluşu ve nihayetinde komünizm davası geri plana atılabiliyorlar.

Nitekim kişileri putlaştırmanın, her şey parti için demenin ideolojik arkaplanında bu iktidar ve kariyer hürsi yatmaktadır. Kişi gidince parti gidiyor, kişi gidince ülkede geriye dönüşler oluyor. Demek ki burada ideolojik bakımdan ciddi hatalar vardır.

Doğrudur, devrimde önderlerin rolü büyüktür. Öncülüğü ve önderliği olma-

yan hiç bir hareket başarıya ulaşmaz. Ancak devrimde bireylerin rolünü olduğundan fazla abartmak da doğru bir yaklaşım değildir.

Öncülük ve önderliğe evet, ama devrimin ana motoru olan kitelere karşı güvensizliğe hayır! Proletarya diktatörlüğüne evet, ama yeni bürokratik diktatörlüklere hayır! Halkın geniş katılımlı diktatörlüğüne evet, ama bir avuç önderin diktatörlüğüne hayır! Kitlelere güvenmeyen partili yoldaşlarına da güvenmez. Kitle desteğinin olmadığı hiçbir devrim başarıya ulaşamaz. İktidarda kalamaz. Zaten nihai amacımız bütün iktidarlara adım adım ortadan kaldırmak değil midir? O halde bugünden yarıya inşa edilecek iktidar organlarına kitleleri ne kadar ortak edersek o kadar başarılı olacağımız kesindir. Yoksa kuru kuruya iktidar kitlelerindir sloganını atmanın hiçbir pratik değeri yoktur.

Kitlelerle bağın ana ruhu kitelere karşı sonsuz güven ve sevgi beslemekten geçer. Onlara güvenmeyen onları da sevmeyiz. Onları sevmeyen ve onları iktidara ortak etmeyen bir parti gerçek komünist partisi olamaz.

Unutmayalım ki kitleler bir okyanustur. Eğer bir kadro bu okyanus içerisindeki dalgaların ak köpüğü olma kapasitesine sahip değilse kitelere önderlik yapamaz.

Üzerinde önemle durmak istediğimiz diğer bir nokta ise, gerek parti içerisinde gerek parti dışı örgütlenmede kadınların örgütlenmesi sorunudur. Parti içerisinde ve dışında kadınlara gereken önemin verilmediğini belirtirsek geçmişimize haksızlık yapmış olmayız. Eğer bugün saflarımızda ve önderlik kademelerinde az sayıda kadın kadro varsa şüphesiz ki bunda birinci derecede sorumlu olan partimizin kadınlara karşı izlediği siyasettir. Kongremiz bu sorun üzerinde ciddi bir şekilde

durarak yanlış anlayışları alt etmesini bildi. Kadınların örgütlenmesi ve öne çıkarılması için özel-özgün politikalar üretmek şarttır. Bunun için de belirli adımlar atılmış durumdadır. Fakat bu adımlar henüz yeterli değildir. Eğer en çok ezilen ve sömürülen kesim en devrimci kesimdir diyorsak o halde toplumdaki ezilen cins olarak kadınları örgütlemeliyiz. Tutarlılık bunu gerektirir. Yoksa teorimizle pratiğimiz uygunluk arz etmez. Konuya ilişkin daha fazla ayrıntıya girmek istemiyoruz. Bu konuda gerek tarihi muhasebede gerekse değişik belgelerde ayrıntılara girdik.

Konuya ilişkin Mao'nun kadroların bürokratlaşmasını önlemek için yılın belli zamanlarında üretim faaliyetlerine katılmasını zorunlu koştüğünü belirtelim. Yüksek öğrenim gençliğinden tatalım da kafa emekçisi aydın kadrolara kadar üretime katma siyasetini bürokratizmi yıkmak için uygulamıştır. Bizim aradığımız benimsediğimiz sadece kendi dalında uzmanlaşmış kadrolar değil, kitlelerle kaynaşmış-birleşmiş uzman kadrolardır. Yoksa sadece kendi dallarında uzmanlaşan kadroların burjuva bürokratlarından özde bir farkı olmaz.

3) İnisiyatifli Olmak

İnisiyatifli olmak demek en özlü ifadeyle örgütsel, politik, askeri vb. alanlarda anlık manevra yapma yeteneğine sahip olmak demektir. Daha açık bir deyişle ana uygun anı karar verme, manevra yapma esnekliğine sahip olmak demektir.

Şüphesiz ki sınıf mücadelesi içerisinde olan her faaliyetçi belli bir inisiyatif edinir. Fakat bilinmelidir ki bizim kastettiğimiz inisiyatif sıradan inisiyatif değil. Biz, bir kadro için gerekli olan

inisiyatiften sözediyoruz. Bu, bir örgütçü, bir propagandist, bir ajitator ve bir askeri kadro için de geçerlidir. Herkesin kendi konuşlandırıldığı alanda yönetip-yönlendirmede inisiyatifli olması bir kadro için şarttır.

Bir düşünelim: Hareket manevrasına sahip olmayan bir askeri kadro komuta ettiği bir birliği muharebe ettiği düşman güç karşısında başarıya ulaştıramaz; düşman saldırısı karşısında ne yapacağını şaşırır. Dolayısıyla üst kademe bir komutanın üzerinde barındıracağı en temel özellik akıl ve cesaretini birleştirmek olmalıdır. Üst kademe bir komutan düşmanın her türlü saldırısı karşısında, özellikle de gafil avlanma durumlarında üstünlüğü ele geçirme yetisine sahip olmalıdır. Yoksa birliğini imha ettirir. Zaten savaşta gerçek üstünlük denen şey de budur. Bir başka deyişle düşmanın saldırısını; pusu ve kuşatmasını boşa çıkartarak durumu tersine çevirterek esas darbeyi düşmana indirme başarısını göstermeye askeri sanat dilinde gerçek üstünlük denilir. Daha açık bir deyişle gafil avlanma durumundan gafil avlama durumuna geçiş, "gerçek üstünlük" demektir.

Bir komutan sözkonusu çatışma içerisinde akıl ve cesaretini göstermediği zaman başarısızlık veya daha büyük kayıplarla karşılaşması kaçınılmazdır. Diğer dönemlerde ise birliği düşmana karşı saldırı ruhuyla harekete geçirmez-geçiremez.

Tıpkı bunun gibi askeri alan dışında görevli olan kadrolar da kendi alanlarında inisiyatifli olmalıdırlar. Bu manevra kabiliyetini gösteremeyen bir partili kadro partiye, halka ve devrime zarar verir.

Bu durumların en alt düzeyde yaşanması için önce doğru bir kadro politikasına sahip olmak şarttır. İkinci olarak ise, sözkonusu kadroların görev ve sorumluluklar noktasında samimi ve açık olmaları şarttır.

İnisiyatifsiz kadrolar mücadeleyi sekteye uğrattığı-uğratacağı gibi aynı zamanda kendilerini de mücadelede tüketmiş olurlar.

İnisiyatifsiz kadrolar bir de ideolojik bakımdan tam dönüşmemişse üst kademelere karşı liberal alt kademelere karşı ise sekte olurlar. Bu tip kişiler görev ve sorumluluğunu tıpkı bir burjuva memuru edasıyla yerine getirmeye çalışır; "gözlerimi kapar vazifemi yaparım" bilinciyle sorunlara yaklaşır; aldığı sorumluluğu görev bilinciyle değil, sanki üzerine eziyet yükü bindirilmiş gibi ele alırlar. Osmanlı memuru gibi kafa yormaz; fikir üretmez ve yeni hamleler yapılması için ideolojik-politik önermelerde bulunmaz.

Her partili ve partisiz aktivist bilmelidir ki bir devrimci için en tehlikeli şey, daha doğrusu bir devrimci aktivistin gelişmesinin önünde en büyük engel fikir tembelliğidir. Fikir tembelleri tüketicilerdir. Devrim sorunlarına kafa yormaz; gününü verilen işleri yaptıktan sonra genellikle geyik muhabbetleriyle geçirirler. Düşünce tembelleri kafalarını kendi omuzları üzerinde taşımaz. Genellikle başkalarının kafalarına göre hareket ederler. Dolayısıyla bu tip insanlar başkalarına yön verme ve kitleleri hareket geçirmede hareket serbestliğine sahip olamazlar. Bu tür durumlarda ya iyi bir sekte olurlar ya da gerilik ve inisiyatifsizliklerinden dolayı kitle kuyrukçusu olurlar.

Fikir tembelleri devrim sorunlarına kafa yormazlar dedik. Devrim sorunlarına kafa yormayanlar ise ortaya çıkacak ciddi engeller karşısında elbette ki tökezler. Çünkü onlar çelişkinin pratikte çözümü için kafa yormuyor.

Fikir tembelleri geçmiş tarih bilincinden de yoksun olurlar. Çünkü onlar geçmişte ne olup bittiğinden habersizdirler veya geçmişin tecrübelerini bilgi dağarcıklarında saklayarak önlerini aydınlat-

mayı düşünmezler.

Fikir tembeli bir kadro zorluklar karşısında yılmıyır. Bilginin sınırının olmadığını hepimiz biliyoruz. Bilgiye ve bilime en büyük düşmanlık bildiğiyle yetinmeyi savunma davranışıdır.

Düşünce tembelleri ve inisiyatifsizler gerilla birliğinde üç kuruş para veya üç mermi geç geliyor diye yakınmacı bir şekilde etrafına umutsuzluk ve karamsarlık yayarak bunalım yaratır. Kendi olumsuz ruh halini savaşıtlara yansıtır. O da yetmiyormuş gibi yakınmacı bir şekilde sorunun esas kaynağını götürüp yukarıya bağlar. Yakıncılık üzerine durmaya gerek yok. Bir kadronun yakınmaya hakkı olmadığını bilmesi gerekir. Kadro yakınırsa artık alt düzey partililer ve partisiz aktivistler nasıl yakınmasın ki? Kadro çelişkiyi çözmekte öncü ve önder bir güç ise o halde yakınmacılar gerçekte Maoist kadro olamaz.

Kadro, örgütsel sürece yön verecek kapasitede olmalıdır. Çünkü kadro siyasettir. Siyaset ise yönetme-yönlendirme sanatıdır. Güncel politik gelişmeleri önceden görebilme uzak görüşlülüğü demektir. Dolayısıyla ki inisiyatifli kadro kitleleri harekete geçirmenin yön verici-motor gücüdür. Bu yön vericilik her alanda kendisini göstermelidir.

Dahası da var. Çok küçük sorunlardan dolayı birçok kadro ve savaşçı kaybettik ise, bunda birinci derecede nedeni kadroların somut duruma uygun manevra yapmamasıdır.

Bilinmelidir ki faaliyet yürüttüğümüz tüm alanlarda ne kadar fazla hataya düşersek, bu, sınıf düşmanlarımızın işine yarayacaktır. Sınıf düşmanlarımız bizim hatalı çalışmalarımızdan faydalanarak esas darbeyi vuruyor. Tersisi durum bizim için de geçerlidir. Düşmanı zayıf halkasından vurmak. Bunu her alanda yapmak demek yönetme ve yönlendirme sanatın-

da ustalaşmak demektir. Ancak tarihimiz gösterdi ki sınıf düşmanlarımızın her alandaki zayıf noktalarından yeterince faydalanamadık. Düşmanın zayıf yanını yakalamak demenin aynı zamanda kendi güçlü yönümüzü açığa çıkartmak olduğunu bilincimize kazınmalıdır. Tersisi durumda ise, yani zayıf yönlerimizi aşmamanın kendisi de düşmanın partiyi her an en zayıf yerinden vurmasına kapıyı açık bırakmak demektir. Bundandır ki mücadelede istenilen mevzileri henüz elde edemedik.

Kaç değerli kadronun-savaşçının kırda ve şehirde basit hatalar ve keyfîyetçi tutumlar sonucu şehit düştüğünü ve düşman tarafından ele geçirildiğini aktarmaya gerek görmüyoruz. Bu hataların işlenmesinin arkaplanında yatan gerçeklik şüphesiz ki savaş savaş kurallarına göre yürütemeyişimizdi. Düşmanı altetmek istiyorsak onun inisiyatifi de adım adım kırmak kaçınılmazdır. Yoksa sınıf düşmanlarımız kendiliğinden iktidarı terk etmezler.

Bu gerçeklikten hareketledir ki kadro

Bir kadro, bir üye ve bir partisiz kadronun organ dışı ilişkiler kurmak ve disiplinsizlik yapmaktan tutalım da görev yapmama gibi bir hakkı ve lüksü yoktur. Bu durumu, “şu işe gücüm yetmiyor, dolayısıyla başka bir görev verilsin” sorunuyla karıştırmak gerekir. Bunu, yani gücü yetmediği görevleri her partili, kadro ve aktivist bildirmek de özgürdür. Bu, bir komünistin görevidir. Dürüstlük bunu emreder. Ama bu, görev kabul etmiyor-etmiyorum şeklinde algılanmaz-algılanmamalıdır.

tipinde inisiyatifli kadrolara ağırlık vermeliyiz. Aksi durumda örgüt kötürümleşir, devrim ve mücadele büyümaz. Bu, her türlü kadro için geçerlidir. Bütün kadroların her konuda yetenekli olmasını istemek farklı şey, ama bir kadronun bir çok konuda yetenekli olmasını beklemek ise farklı şeydir. Zaten mevcut koşullarda bir kadronun her konuda inisiyatifli ve yetenekli olmasının imkanları yoktur. Meselenin kilit noktasını kadro belirleniminde Marksist-Leninist-Maoist kadro tipinin ana ölçütlerinden birisi olarak "inisiyatifli" olma gerçekliğinden sapmamak oluşturmaldır. Aksi anlayış ve politikalar geçmiş hataları tekrar etmektir...

4) Disipline Bağlılık Ve Marksist-Leninist-Maoist İdeolojik Sağlamlık

Bu konuyu iki ara başlık altında ele alıp açmıyacağız.

a) Disipline Bağlılık

Marksist-Leninist-Maoist bir kadroyu diğer kadrolardan ayıran en temel özellik üst düzeyde parti disiplini bilincine sahip olmasıdır. Bu, ne demektir?

Bu, Marksist-Leninist-Maoist bir kadronun disiplinsizlik yapma diye bir hakkının olmaması demektir. Hiçbir parti üyesi ve aktivistin disiplinsizlik yapma diye bir lüksü ve hakkı yoktur. Disiplini çiğnemek suçtur. Bu, en üst kademeden en alt kademeye kadar geçerli bir kuraldır. Bu, tamamıyla gönüllülüğe dayalıdır.

Gönüllülük demek istediğimi yapar istemediğimi yapmam diye anlaşılma-anlaşılma değildir. Bu, örgüte gönüllü katıldığın gibi gönüllü de ayrılabilirsin demektir. Yoksa istediğimi yaparım, istemediğimi yapmam anlayışı bir komünist partisinin siyaseti olamaz. Örgüt varsa disiplin de var demektir. Disiplinli çalışma faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde daha sıkı ve ka-

tı olmak zorundadır. Mevcut iktidarı yıkmak için nasıl ki illa da bir parti şartsa, **demir disiplin** de şarttır.

Dolayısıyla başta kadrolar olmak üzere her aktivistin günlük sosyal yaşamından mücadelenin tüm alanlarına kadar Marksist-Leninist-Maoist bilincin ürünü olan **gönüllülüğe** dayalı böyle bir disiplinle hareket etmesi bir komünist kadro için olmazsa olmaz özelliktir. Bir kez daha vurgulayalım:

Bir kadro, bir üye ve bir partisiz kadronun organ dışı ilişkiler kurmak ve disiplinsizlik yapmaktan tutalım da görev yapma gibi bir hakkı ve lüksü yoktur. Bu durumu, "şu işe gücüm yetmiyor, dolayısıyla başka bir görev verilsin" sorunuyla karıştırmamak gerekir. Bunu, yani gücü yetmediği görevleri her partili, kadro ve aktivist bildirmekte özgürdür. Bu, bir komünistin görevidir. Dürüstlük bunu emreder. Ama bu, görev kabul etmiyor-etmiyorum şeklinde algılanmaz-algılanmamalıdır.

Bir başka nokta daha: Bir kimsenin belirlenen politikaları eleştirme hakkıyla belirlenen görev ve politikaları yerine getirmemeyi de birbirine karıştırmamalıyız. Birincisi her bir aktivistin görev ve hakkı iken, ikincisi ise hiçbirisinin görevi ve hakkı değil. Bunun adı disiplinsizliktir, suçtur.

Eleştirmek görevdir. Bu hakkını ise **ancak kendi örgütlü olduğu komite ve parti organlarında** dile getirebilir. Çalıştığı tüm komitelerde görüşlerini belirtme hakkı var derken parti üyelerinin bulunduğu komite ve organlardan bahsediyoruz. Yoksa bir parti üyesi, sempatizan (ileri veya örgütlü) komitesinin toplantılarında ve ikili ilişkilerinde parti içi farklı görüşlerini paylaşamaz-açamaz. Parti üyesi, partinin-organın resmi görüşlerine ilişkin farklı görüşlerini ancak örgütlü olduğu parti organlarında açabilir. Sempatizanlar ise ancak örgütlü olduğu sempatizan komitelerinde açabilir. Bir parti üyesi sempatizan komi-

terleri içerisinde komiteyi ilgilendiren, yani komitenin yetki alanının içerisindeki sorunlar hakkında tıpkı sempatizanlar gibi fikirlerini söyleyebilir. Sempatizanlarla bu özgün sorunları tartışır. Onlarla ortak karar almaya çalışır. Tabii burada dikkat edilmesi gereken ana nokta, belirlenen taktiğin partinin genel politikasıyla çelişmemesi gerekir. Her parti üyesinin partiye yazı yazma hakkı vardır. Bu hak herkes için eşittir. Ayrıca Kongre tartışma dönemlerinde ve katıldığı tüm parti toplantılarında mevcut gündemlerle ilgili görüşlerini; fikir ve eleştirilerini ortaya koyabilir.

Parti üyesinin katıldığı tüm parti toplantılarında ve görevli olduğu organlarda görüşlerini açma hakkı var söyleminden, partinin politika ve örgütsel sorunlarına ilişkin görüşlerini belirtmeyi anlamalıyız. Kişilerin yargılanması ve kişilere ilişkin suç kapsamındaki iddia vb. sorunları örgüt disiplini dejenere etmeyecek şekilde yapar-bildirir. Kişinin yargılanmasına ilişkin gerekli doğru siyaset parti tüzüğüne ortaya konulmuştur.

Kendi organ üyesi hakkında iddia ve eleştirilerini ancak aynı organ içerisinde yapabilir. Kendi organ üyesini başka bir organ toplantısında eleştiremez, onu deşifre edici konuşmalara giremez. Varsa başka organ üyeleri hakkında iddia ve eleştirileri, bunları kapalı zarf usulüyle üst kademelere doğru iletmeye çalışır. Aksi tutumlar disiplin suçudur. Kişileri teşhir ve deşifre etmektir.

Parti disiplininin ilkelerini saymaya gerek görmüyoruz. Disiplin kapsamına giren noktaları aktarmak anlamsızdır. Çünkü pratik bir değeri olmayacaktır. Bu konuda parti tüzüğüne ortaya konulanlar doğrudur ve uygulanması gerekli ölçütlerdir. Dolayısıyla ki parti disiplini nedir, ne değildir tartışmasını uzatmayacağız. Üzerinde yoğunlaştığımız Marksist-Leninist-Maoist bir kadroda aranacak ölçütlerin olmazsa olmazı olan **disiplinli yaşam ve ça-**

lışma tarzıdır.

Disiplinsizliğin ideolojik olarak arka planında yatan gerçeklik küçük burjuva "bağımsızlıkçı" asi-çete ideolojisi. Bu ideoloji sınıfsal dokusunu daha çok lümpen küçük burjuvaziden almaktadır. Bizimki gibi ülkelerde, özellikle de yarı-feodal üretim ilişkilerinden kaynaklı olarak küçük burjuvazinin nüfusu hayli kabanktır.

"Bağımsızlıkçı" tavırların ardında Mao'nun dediği gibi 'önce ben' düşüncesi yatmaktadır. Başkan Mao konuya ilişkin şunların altını çizmektedir:

"Bağımsızlık" anlayışı çok zaman 'önce ben' düşüncesini birinci plana geçirmek eğiliminden ayrılmaz. Bu gibi bağımsızlık anlayışını savunanlar genellikle kişi ile parti arasındaki ilişkiler sorununu yanlış bir şekilde ele alırlar. Lafta onlar da partiye saygı duyarlar, ama pratikte kendilerini ön plana, partiyi de ikinci plana koyarlar. Bu insanlar ne peşinde koşarlar acaba? Bu insanlar ün ve mevki peşinde koşarlar, kendilerini göstermek isterler. Onlar bir çalışma kesimini kendi yönetimleri altına aldıkları zaman hemen 'bağımsızlıkları'nı isterler. Bu amaçla da yoldaşlar arasında övme ve dalkavukluk usülleri-ne başvurarak bazılarını kendi yanlarına çekerler, bazılarını uzaklaştırırlar, Komünist Partisinin içine burjuva partilerinin en bayağı adetlerini getirirler. Namussuzluk onları mahveder. Bence namuslu çalışmamız gereklidir; namuslu bir davranış yoksa dünyada herhangi bir görevi yerine getirmek kesinlikle imkansızdır." (Seçme Sözler, Sf; 137)

Namuslu olmak demek dürüst olmak demektir. Dürüstlük ise her konuda partiye, yoldaşlarına ve halka karşı açık sözlü olmak demektir. Dürüst olanlar, hile ve entrikayla uğraşmaz. Onun defterinde halka, partiye ve devrime karşı bağlılık vardır. Dürüst olanlar, bugün halk, devrim ve parti için ne yaptım hesabıyla yatıp kal-

kanlardır.

Disipline ilişkin sözlerimizi Mao'nun aşağıdaki vurgularıyla bağlayalım.

"Parti disiplininin kurallarından biri azınlığın çoğunluğa tabi olmasıdır. Kendi düşüncesinin inkar edildiğini anlayan azınlık çoğunluk tarafından alınan karara uymak zorundadır. Gerekirse, sözkonusu sorunun daha sonraki toplantıya yeniden getirilebilmesi hariç alınan karara hiçbir şekilde karşı koyulmaz." (age, Sf;144)

b) Marksist-Leninist-Maoist ideolojik Sağlamlık:

Daha önce ifade ettik. İdeolojik sağlamlık derken, bununla Marksizm-Leninizm-Maoizm'e, yani komünizm ereğine sarsılmaz bir şekilde bağlılık anlaşılmalıdır. Teorik olarak bir çok insan MLM'yi savunabilir, ama pratik bakımdan bunun ruhuna uygun mücadele yürütmüyorsa, o

kişi veya kişiler gerçekte komünist kadro ve partililer olamaz. Çünkü önemli olan dünyayı yorumlamak değil, dünyayı değiştirme eylemine girişmektir. Marks'ı diğer bilim adamlarından ayıran temel yan dünyayı değiştirme eylemidir. İşte bizim aradığımız kadro tipi de, sadece dünyayı yorumlayan değil, onu değiştirme pratiği içerisinde olmalıdır. Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyi teorik düzlemde savunması kriter olarak alınmamalıdır.

Her türlü bencillik ve bireycilikten uzak kadro tipine sahip olmalıyız. Konuya ilişkin Dimitrov ve Stalin yoldaşlar şu vurguyu yapmaktadırlar:

"Dördüncüsü, sınıf düşmanına karşı mücadelede olduğu kadar, Bolşevik çizgiden tüm sapmalara karşı uzlaşmaz karşı-koyuşlarında da disiplin ve Bolşevik sağlamlık.

Kadroların doğru seçimini belirleyen bu koşullara daha da çok önem vermeliyiz. Çünkü pratikte çoğu zaman, örneğin, iyi bir yazı-yazıcı ve iyi bir konuşmacı olup da bir eylem adamı ya da kadını olmayan ve belki o kadar güzel yazıp konuşamayan ama girişkenliğe sahip, yığınlarla bağı olan, savaşa girmeye ve başkalarını savaşa sokmaya yetenekli sağlam bir yoldaş, mücadeleye uygun olmayan bir yoldaşa tercih ediliyor. Tekkeçilerin, doktrincilerin ya da çokbilmişlerin sadık yığın işçilerimizin, gerçek işçi sınıfı önderlerinin yerini aldığı bir yığın olay yok mudur?

Yönetici kadrolarımız ne yapmaları gerektiği konusundaki bilgilerini Bolşevik dayanıklılık, devrimci kişilik gücü ve onu uygulayacak irade ile birleştirmelidirler... (Stalin. Örgüt Üzerine. Sf; 61-62)

İyi bir kadro parti içi ideolojik mücadeleye önem verir. Partinin Marksizm-Leninizm-Maoizm çizgisine karşı gelişen veya geliştirilecek sapmalara karşı ideolojik mücadeleyi hiçbir zaman elden bırakmaz/bırakmamalıdır. Onun gündemini şu adam bu işi yaptı, bu adam şunu yaptı gibisinden boş ve soyut şeyler üzerine tartış-

Doğru yoldayız. Doğrulara ısrar etmekten asla vazgeçmeyelim. Sabırlı ve uzun vadeli bir çalışmayla Kongre çizgimizi her alanda iktidarlaştırmaya muktediriz. Çünkü bugün her zamankinden ve her bakımdan daha güçlüyüz. Bunları yaparken ve söylerken kesinlikle zafer sarhoşluğuna kapılmamalıyız. Her türlü zafer sarhoşluğu bizi yeni ve daha büyük başarısızlıklara götürür. Daha yolun başındayız. Yeni zaferler kazanmanın, hem de daha büyük zaferler kazanmanın koşulları mevcuttur.

ma yürütmek oluşturmaz. Politik olarak geri ve yarı-lümpen tüketici-asalak kişilik tarzına sahip insanlar ancak ideolojik tartışma yerine kişileri tartışır. Çünkü bu tür yarı-lümpen kimselere ideolojik mücadele zor gelir. İdeolojik mücadeleyi hakkıyla vermek apolitik, yarı-lümpen dil sahiplerinin işi olamaz. Bu tür kimseler daha sonra ise mücadeleden kötü bir şekilde savurularak küçük burjuva yaşam tarzlarına geri dönerler.

Başkan Mao bir komünist için gerçeği savunmaya her zaman hazır olmalıdır diyerek şu özet vurguları yapmaktadır:

“Komünist, gerçeği kesinlikle savunmaya her zaman hazır olmalıdır, çünkü her gerçek halkın çıkarlarına uygundur; komünist, her zaman için hatalarını düzeltmeye hazır olmalıdır, çünkü her hata halkın çıkarlarına aykırıdır.”

“Bir komünist her şeyin nedenini kendi kendine sormalıdır, kafasını kullanarak enine boyuna düşünmeli, üzerine eğildiği her hangi bir sorunun gerçeğe uyup uymadığını ve gerçek bir temele dayanıp dayanmadığını görmelidir, hiçbir suretle başkalarını körükörüne izlememeli, hiçbir suretle köle gibi itaate teşvik etmemelidir.”

Bilindiği gibi parti içerisindeki yanlış anlayışlardan birisi de; bir kadro, bir üye ve bir partisiz aktivist hata yaptığı zaman, özellikle de sözümona muhalefet yürütme adı altında eleştiriler yürütüldüğü zaman kişilerin esas nedenini kendisinde aramak yerine dışarıda arayarak idealizme sarmaktadır. Sanki kendi iradesi yokmuş gibi davranmaktadır. Dahası kişi kendi payına düşeni açığa çıkartıp bunun üzerinden dürüst bir özeleştiri vermesi gerekirken olumsuzlukların kaynağını dış faktörlere bağlayarak işin içerisinden çıkmaktadır. Bu kişiler dürüst değil. Bunu bir örgüt ve parti yapıyorsa o da dürüst değil.

Sonuç Yerine:

Kadrolar üzerine ortaya koyduğumuz perspektif geçmiş muhasebeden elde ettiğimiz senteze dayanmaktadır. Bugün görev kongre çizgimizin emrettiği siyaseti uygulamaktır. Bu siyasetin uygulanması kendi bağrında bazı sancılı yanları da taşımaktadır. Bu siyasete ayak uyduramayan kadrolar da çıkabilir. Dolayısıyla bu kimseler kadro siyasetimizi boşa çıkartmak için teori üretip pratikler sergileyebilirler. Dahası sözkonusu kadro siyasetine ayak direyenlerden aktif mücadeleden kopanlar da olabilir. Çünkü geçmişin kadro siyaseti bir yandan sektirliği öte yandan ise liberalizmi barındırmaktaydı. Bundandır ki özellikle de düzeniçi yaşam alışkın olanlar, özellikle de profesyonel çalışmaya uzak olanlar bu siyaset karşısında ayak direyeceklerdir. Bu tip kadroları kazanmaya-ileriye taşımaya çalışmalıyız. Fakat onların düzeniçi çalışma tarzlarıyla asla uzlaşmamalıyız. Bizler elimizden geleni yapmalıyız. Ama kendi düzeniçiliğinde ısrar edenleri ise illa da kendi içimizde tutma diye bir anlayışımız ve siyasetimiz yoktur ve olamaz da. Aksini yapmak geçmişte tekrarlamaaktır. Bizim istediğimiz ve savunduğumuz kadrolar düzenden her bakımdan köklü (radikal) bir şekilde kopmuş profesyonel kadrolardır.

Doğru yoldayız. Doğrulara ısrar etmekten asla vazgeçmeyelim. Sabırlı ve uzun vadeli bir çalışmayla Kongre çizgimizi her alanda iktidarlaştırmaya muktediriz. Çünkü bugün her zamankinden ve her bakımdan daha güçlüyüz. Bunları yaparken ve söylerken kesinlikle zafer sarhoşluğuna kapılmamalıyız. Her türlü zafer sarhoşluğu bizi yeni ve daha büyük başarısızlıklara götürür. Daha yolun başındayız. Yeni zaferler kazanmanın, hem de daha büyük zaferler kazanmanın koşulları mevcuttur.

İki Çizgi ve Mücadelesi Üzerine Teorik Notlar (1)

H iç şüphesiz ki, iki çizgi ve mücadelesini doğru kavramak ve uygulamak için bu sorunun teorik boyutunu doğru koymak ön şarttır. Bu, bütün sorunlar için geçerlidir. İki çizgi politik bir kavram ve aynı zamanda politik bir sonuçtur. O halde bu politik olguyu nasıl ve nereden başlayarak açıklamalıyız ki, doğru teorik sonuçlara da varalım?

Giriş;

Vurgulamamız gerekir ki, Uluslararası Komünist Hareket içerisinde iki çizgi ve mücadelesi üzerine teorik polemikler ilk kez yapılmıyor. Bu tartışmaların tarihsel kökleri Marks dönemine kadar gitmektedir. Ancak şu da var ki, Uluslararası Komünist Hareket'in son 50 yıllık diliminde iki çizgi ve mücadelesi üzerine gerek kavramsal gerekse teorik olarak tartışmaların daha yoğun bir şekilde gündeme geldiği tarihsel dönemeçlerin başını ise "1957 Deklarasyonu" ve "1960 Bükreş Bildirisi" üzerine yapılan polemikler çekmektedir. Bu polemiklerde ML kanadın başını Mao ve ÇKP çeken, modern revizyonist kanadın başını Kruşçev ve Partisi SBKP çekmekteydi.

Bu tartışmaların Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketi içerisinde yoğun bir şekilde gündeme geldiği tarihsel kesit ise ilk olarak 1960'lı yılların sonu ve 1970'li yılların başıdır. Bu süreçte tartışmaların ideolojik odak noktasını, "Sovyetler Birliği sosyal emperyalist mi" ve bununla koşut olarak "SBKP modern revizyonist mi, değil mi" tartışması oluşturmaktaydı. Bu tartışmalar ÇKP

ile SBKP arasında az önce işaret ettiğimiz gibi 1957 yılında başlayıp 1963 yılında ise en üst seviyeye çıktı. Ve 1963 sonrası ise çelişkiler antagonist hale geldi. Ve ÇKP ile SBKP arasında her türlü ilişki koptu. Bu saflaşmalarda çok az sayıda parti ÇKP çizgisinde saf tuttu. Öyle ki, 81 komünist partisi içerisinde sadece 9 komünist partisi ÇKP ile birlikte hareket etti. İlk saflaşma 1957 yılında kendisini gösterdi. 1960'lı yılların ilk yarısında bu saflaşma her türlü kopuşu getirdi. Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı işgal etmesiyle birlikte ve aynı tarihsel kesitte, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ideolojik-siyasi etkisiyle Mao Ve ÇKP'nin Uluslararası Komünist Hareket içerisinde hem ideolojik hem de siyasi nüfuzunun gelişmesinin dönüm noktası oldu. Sovyetler Birliği'nin dönemin Çekoslovakya'sını işgali aynı zamanda gerek SBKP gerekse Sovyetler Birliği'nin politik niteliğini daha açık bir şekilde tartışılır hale getirdi. Bu tartışmalar her ülkede yeni yeni saflaşmaları da beraberinde getirdi. Bu saflaşmalar kategorize olarak şu üç biçimde kendisini gösterdi. Bunlar;

1- SBKP modern revizyonist çizgisinde hareket eden revizyonist partiler.

Bu çizgiye sahip tüm revizyonist partiler Sovyetler Birliği'nin işgalci hareketlerini "devrimi ihraç" etme adı altında savunmaktaydılar. Sosyalizmin kalesi deyip SBKP'yi ve Sovyetler Birliği'ni her bakımdan takip eden modern revizyonist beşinci kol parti ve akımlardı. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bu çizginin beşinci kol olma misyonunu ise İsmail Bilen'in sekreteri olduğu TKP çekmekteydi. Legal-yasal düzlemde ise TSİP, TİP gibi reformist partiler temsil etmekteydi.

2- "Ne ÇKP ne de SBKP" deyip hiçbirisini açıktan desteklemeyen ara-orta yolcu küçük burjuva örgüt ve partilerin izlediği çizgi.

Bu ara akımlar "SBKP revizyonist,

ama Sovyetler Birliği Sosyalisttir" değerlendirmesi yapmaktaydılar. Öyle ki bu ara akımlardan bir kısmı Rus sosyal emperyalizminin 1979 Afganistan işgalini sosyalizm adına yapıyor diye desteklemekten de geri durmadılar.

Ülkedeki bu ara akım ve orta yolcu parti ve örgütlerin başını Denizlerin THKO'su ve Mahirlerin THKP/C'si çekmekteydi. Daha sonraki yıllarda ise Devrimci Yol, Devrimci Sol gibi küçük burjuva örgütler temsil etmekteydi. Çıkışı itibarıyla Marksizm-Leninizm'den etkilenen ama özü itibarıyla milliyetçi bir ideolojik-siyasi çizgiye sahip PKK ise SBKP ve Sovyetler Birliği konusunda bu ara akımlarla aynı çizgide hareket etmekteydi.

Küba ve Kuzey Kore Sovyetler Birliği'nin ve SBKP'nin modern revizyonist çizgisi ve sosyal emperyalist karakteri karşısında doğrudan tavır almayarak orta yolcu bir çizgide hareket etmekteydiler.

3-Mao'nun başını çektiği uluslararası MLM çizgi.

Bu çizgi saflarında hareket eden ülke ve partilerin başında Enver Hoca ve Arnavutluk Emek Partisi de (AEP) yer almaktaydı.

Öncünün ideolojik-teorik, daha sonra ise politik olarak şekillenişine yolaçan tarihsel dönüm noktası da şüphesizki Büyük Proleter Kültür Devrimi ve Mao'nun görüşleridir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni takip eden yıllarda Mao ve ÇKP çizgisini 70'li yılların ortalarına doğru gelindiğinde ise THKPC/ML (Halkın Yolu), TDKP(Halkın Kurtuluşu) gibi irili ufaklı küçük burjuva örgütler de savunmaktaydı.

Kuzey Kürdistan'da ayrı örgütlenmeyi savunan örgütlerden KAWA da Mao ve ÇKP çizgisini savunanlardandı.

ÇKP ile SBKP'nin başını çektiği bu uluslararası çizgi saflaşması Mao'nun

ölümünden sonra bu kez Mao ve Enver Hoca çizgisinde hareket edenler şeklinde kendisini dışı vurdu.

1970'li yılların ortalarından başlayıp ikinci çeyreğinde kristalize olan bu saf-laşma kendisini şu üç belirgin boyutuy-la gösterdi: Bunlar;

a)-Üç Dünya Teorisi'ni (ÜDT) savu-nan sınıf işbirlikçisi sağ oportünist çizgi:

Bu çizginin ideolojik-politik alanda başını ÇKP çekmekteydi. Bu sağ çizgi sa-hipleri ÜDT'nin Mao'ya ait olduğunu id-dia ederek bu doğrultuda hem uluslararası bir siyasi nüfuz yaratmak istediler, hem de Çin'de kapitalizmin restorasyonunu üstten aşağıya doğru tamamladılar. ÇKP içerisindeki sağ revizyonist çizginin mi-marları ise Deng Siao-Ping ve Hua Kua-Feng eliğidir.

Ülkede ise aynı çizgi doğrultusunda kendisine yön veren hareketlerin başını günümüz İşçi Partisi ve önceli Tİ-İKP(Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi) çekmekteydi.

b)-Enver Hoca ve AEP'in başını çek-tiği Troçkist revizyonist kırması çizgi:

Bu çizgi kendisini Enver Hoca'nın Mao'nun ölümünü takib eden, daha doğ-rusu 1978 yılında Mao ve görüşlerine karşı cepheden bayrak açmasıyla dışı vurdu.

E. Hoca, işe Mao'nun da ÜDT'yi sa-vunduğu saldırısıyla başladı. Devlet, dev-rim ve parti sorunlarında yarı-troçkist ya-rı-revizyonist görüşler ileri sürdü. Yarı-sömürge, yarı-feodal ve sömürge ülkeler-de Mao'nun "kır şehiri kuşatır" devrim teorisine "küçük burjuva" diyerek açık-tan saldırdı. Mao'nun Halk Savaşı teori-sine "küçük burjuva teoridir" deyip red-detti. Köylülüğün devrimdeki rolünü in-kardan geldi. Sosyalizm sorunlarında "antagonist" çelişkileri görmezlikten gel-di. Dahası kendi çizgisinde hareket eden

partilere yasalıcı-parlamentarist yoldan devrim yapmaları tezini geliştirdi. Nite-kim bugün AEP çizgisinde hareket edip de yasallaşan partilerin tümü Enver Ho-ca'nın bu reformist-revizyonist devrim çizgisiyle yola devam etmekte.

Enver Hoca ve partisinin çizgisinde saf tutmalar 1978'lerin sonlarından başlayıp, 1979 başlarında ise hız kazandı. Bu saf-laşmanın başını TDKP, TİKB, THKPC-ML ve TKP/ML Hareketi çekmekteydi. Aynı safta KAWA da yerini aldı.

Öyleki bu irili ufaklı bütün hareketler Enver Hoca'nın ve AEP'in gözüne gir-mek için Mao adına ne varsa onu dillerin-den silme yarışına girdiler. Dün "eğer Mao'nun yolundan dönersek bize lanet olsun" diye and içen Halkın Kurtuluşu gibi örgütler(Halkın Kurtuluşu sonradan TDKP oldu) dahi aradan iki yıl gibi bir zaman geçmeden, kendilerini lanetlerce-sine Mao'ya sadırmaktan geri durmadılar.

c)-Mao çizgisinde saf tutan Mark-sist-Leninist-Maoistler:

Bu saflaşmalarda Mao ve tezlerini sa-vunan komünist partileri oldukça sınırlı sayıdaydı. Fakat Mao çizgisinde hareket edenler 1980'li yılların başında bir topar-lanma sürecine girerek bugünlere kadar gerek tek tek ülkelerde gerekse uluslara-rası düzlemde önemli örgütsel-politik mesafeler kaydettiler.

Mao sonrası uluslararası düzlemde or-taya çıkan sözkonusu ideolojik kaosun Maoist öncüyü de etkilememesi elbette düşünülemezdi. Öyleki öncünün önderliği Mao'nun usta olup olmadığı tartışmasını dahi parti gündemine sokmaktan geri dur-madı. "Mao'nun klasik (usta)oluşunu" as-kıya alıp tartışırma cüretini gösterdi. Da-ha önce birçok parti belgesi ve 1.Kong-re'nin Tarihi Muhasebe'sinde de işaret edildiği üzere, "1.MK ideolojik olarak Hocacı çizgiden" önemli derecede etki-lendi. Nitekim "Bolşevik Partizan" (Parti

tarikhinde Yurtdışı Hizbi diye geçmektedir) çizgisi bu saflaşmalar ve onu takip eden yıllarda şekillenerek ortaya çıktı.

Bilinmelidir ki, her bir ülkedeki her bir parti ve örgütün politik-ideolojik çizgisi uluslararası ideolojik-siyasi çizgi ve akımlardan ayrı düşünülemez. Bu ve bunun gibi konuları yazımızın akışı içerisinde daha da detaylandıracağız. Yeri gelmişken sadece şunu ifade etmekle yetineceğiz: Mao ve tezleri üzerine yapılan polemiklerin başlıcalarından birisini de "Parti içerisinde **iki çizginin varlığı-yokluğu ve mücadelesi**" sorunu oluşturmaktaydı.

Öyleki parti içerisinde **iki çizgi** üzerine yapılan farklı yorumlar ve görüşler bugüne

İkinci kanat, partiyi bugünlere kadar taşıyan MLM kanattı. Diğer kanat ise Yurtdışı Hizbi'nin (YDH) başını çektiği oportünist kanattı.

Doğru ve bilimsel olana yakın düşünceler savunuluyordu. Fakat bu savunu yeterli değildi.

Belirtmeliyizki **iki çizgi** konusunda uzun yıllar gerek parti içerisinde gerekse diğer Maoist grup ve partiler içerisinde YDH ile aynı paralelde görüş savunanlar da oldu. Örneğin TKP/ML hala da konumuzun akışı içerisinde ortaya koyacağımız gibi **iki çizgi** konusunda **esasta** YDH'ye yakın görüşler savunmaktadır.

Sınıflı toplumda, özellikle de günümüzün sınıflı toplumlarında her insan bir dünya görüşüne sahiptir. Bir başka deyişle, dünya görüşüne sahip olmayan tek bir insan yoktur. Buradan hareketle öncelikle **işin felsefi boyutunu** açmalıyız. Daha doğrusu **iki çizgi** sorununu gerek tanımsal gerekse daha sonrası evrelerini doğru algılamak için önce doğru bir felsefi bakış açısına sahip olmamız şarttır.

kadar varlığını devam ettirdi. **İki çizgi** konusunda **iki farklı görüş** genellikle şu **iki biçimde** kendisini gösterdi-göstermektedir.

Birinci görüş; parti içerisinde **iki çizgi** savunulmaz; çünkü **iki çizgi** demek "farklı platform", "farklı program", dahası "hizipçilik" demektir. Dolayısıyla parti içerisinde **iki çizgiye** müsaade edilmez. Daha açık bir deyişle bu görüş sahipleri "**iki çizgiyi**" sistemleşmiş **farklı görüşler** olarak tanımlamaktadırlar.

İkinci kanat ise, "**iki çizgi**"yi kelimenin gerçek anlamıyla **iki farklı görüş** olarak tanımlamaktadır. Bunun için de bu farklı görüşler "Parti içerisinde istesek de istemesek de irademiz dışında nesnel olarak vardır ve var olacaktır". Fakat bunun farklı boyutları vardır. Yani **iki çizgi** tek boyutlu olarak ele alınamaz.

Maoist Komünist saflarda ise en derin ve kapsamlı bilinç sıçraması parti 1.Kongresi'yle sağlanmıştır.

Marksist-Leninist-Maoist kanadın doğru ve bilimsel düşünceye olan yakınlığındandır ki bugün, özellikle de 1.Kongremizle vardığımız bilinç seviyesi yakalanmıştır.

Soruna ilişkin varılan bilinç seviyesi elbetteki bilimsellik ve doğruya **en yakın** fikirler sonucu **sadece** gelişip güçlenmedir. Şüphesizki bunda yanlış fikirlerin de payı vardı. Eğer konuya ilişkin farklı, hatta yanlış fikirler sözkonusu olmasaydı **iki çizgi** konusunu gerek kavramsal gerekse teorik boyutuyla bu denli aydınlığa kavuşturmuş olamayacaktı. Dahası, **iki çizgi**

konusunda vardığımız bilinç seviyesi sonucudurki böylesine derinlikli ve kapsamlı bir ideolojik muhasebeyi yapabildik.

Şunu çok net ve açık bir şekilde vurguluyor ve her bir okurumuzun da(özellikle de Maoist tabanın) bu vurgu üzerine yoğunlaşp düşünmesini tavsiye ediyoruz:

Öncü saflarında bugüne kadar ortaya çıkan birçok gereksiz örgütsel ayrılık ve kopuşun ideolojik olarak arkaplanında yatan ana gerçeklik, iki çizgi ve mücadelesi siyasetini doğru algılayıp doğru uygulamama gerçekliğidir.

Dikkat çektiğimiz konu üzerinde bilimsel olarak kafa yoranlar yaptığımız belirlemenin doğru olduğu sonucuna varacaklardır. Bu, savunduğumuz birlik anlayışı ve davasının ne denli ilkeli ve doğru olduğu sonucunu da beraberinde getirmiş olacaktır.

Şüphesizki iki çizgi ve mücadelesi siyasetini doğru algılayıp doğru uygulamak bir Maoist parti ve onun bireyleri arasında bölünmeyi ve ayrılığı değil, daha yüksek düzeyde birliği getirir.

İşte bu yazımızın esas amacı bir yandan iki çizgi ve mücadelesi siyasetini teorik boyutuyla ortaya koymak iken, diğer yandan ise Maoistlerin örgütsel birliğini teorik boyutuyla da olsa daha aydınlatıcı bir şekilde sağlamak ve yardımcı olmak içindir.

Bu bilinçten hareketle **iki çizgi ve mücadelesi** üzerine söyleyeceklerimizi uzun tuttuk. Bu teorik çalışma bir ihtiyaçtı. Özellikle de **bütün** Maoist taban kitle için önemli bir ihtiyaçtı. Dolayısıyla iki çizgi ve tanımı, iki çizginin sınıfsal kaynağı, iki çizgi mücadelesinde izlenmesi gereken doğru siyaset ne olmalıdır soru ve sorunlarını kapsamlı bir şekilde yanıtlamayı uygun bulduk. Bunun için de kendisini Maoist olarak tanımlayan her birey bu yazıyı mutlak bir şekilde okumalı ve tartışmalıdır.

A- K Ç ZG VE TANI-MI

Hiç şüphesizki iki çizgi ve mücadelesini doğru kavramak ve uygulamak için bu sorunun teorik boyutunu doğru koymak ön şarttır. Bu, bütün sorunlar için geçerlidir. İki çizgi politik bir kavram ve aynı zamanda politik bir sonuçtur. O halde bu politik olguyu nasıl ve nereden başlayarak açıklamalıyız ki, doğru teorik sonuçlara da varalım? Ne diyoruz? Sınıflı toplumda, özellikle de günümüzün sınıflı toplumlarında her insan bir dünya görüşüne sahiptir. Bir başka deyişle, dünya görüşüne sahip olmayan tek bir insan yoktur. Buradan hareketle öncelikle işin felsefi boyutunu açıklamalıyız. Daha doğrusu İki Çizgi sorununu gerek tanımsal gerekse daha sonrası evrelerini doğru algılamak için önce doğru bir felsefi bakış açısına sahip olmamız şarttır. Bunun için de önce ÇELİŞKİ sorununu ortaya koymamız gerekir. Ancak bu konuda Marksist-Leninist-Maoist bir görüş açısı ve kavrayışa sahip olanlar iki çizginin tanımsal boyutunu da bilimsel bir şekilde algılayıp uygulayabilir. Daha açık bir söylemle, çelişki kavramıyla iki çizgi kavramı arasındaki diyalektik bağı doğru kurmak aynı zamanda iki çizgi sorununu da doğru savunma ve uygulamayı da beraberinde getirir.

I- Çelişki ve İki Çizgi

Çelişki demek en özlü ifadeyle birbirine zıt iki nesnel olgunun bir bütünü meydana getirmesi demektir. Daha kolay bir söylemle çelişki, zıtların birliği demektir.

Bu, aynı zamanda doğa, toplum ve düşünce alanındaki her şeyin çelişki halinde olması demektir. Bir başka deyişle, çelişkisiz hiçbir varlıktan söz edilemez. Yani soyut gerçeklik diye birşey olmadığıdır.

ğı gibi, çelişkisiz de nesnel bir varlık yoktur. Gerçeklik, nesnel olanın, şeylerin iç kanunları ve iç nedenleridir.

Bu, çelişkinin evrensel ve mutlak olduğu demektir de. Kaldığı hareketin kendisi bir çelişkidir. Nerede bir hareket varsa orada bir çelişki var demektir. Zaten her hareketin kendisi bir olgu demektir.

Soyut gerçeklik diye bir şey olmadığını her bir Maoist savunur, veya savunmak zorundadır. Yoksa Maoist değil, idealist olur. Buna göre, yani komünist partisi gibi bir politik oluşumdan söz ediyorsak-söz ediliyorsa hiç şüphesizki bu da diğer partiler gibi çelişkisiz olmaz-yaşayamaz. Nesnel temeli olmayan hiçbir şeyden söz edilemez.

Bilinirki bilincimizdeki her bir kavram farklılığı nesnel bir çelişmeyi yansıtmaktadır. Daha doğrusu, Başkan Mao'nun dediği gibi "nesnel çelişmeler öznel düşüncede yansılar ve bu süreç, kavramların çelişmeli hareketini oluşturur, düşüncenin gelişmesini sağlar ve insan düşüncesindeki sorunları durmadan çözer." (Seçme Eserler cilt:4-Sf; 421)

Bu, soyut ve de çelişkisiz bir kavram ve sözcükten söz edemeyeceğimizin bilimsel teorisidir. Eşyanın tabiatı bunu emrediyor. Çelişme bütün şeylerin gelişme sürecinde kaçınılmaz bir şekilde varlığını sürdürür tezi, budur. **Bu da birin ikiye bölünmediği tek bir varlık yoktur anlamına gelir.** Eşdeyişle, çelişme yasası zıtların birliği yasasıyla anlamdaştır.

Komünist partisinin oluşumu ve içindeki çelişkilerin karakterine(politik) ileride değineceğiz. Fakat bu sorunun bilimsel bir şekilde bilince çıkarılması için **çelişki kavramı ve olgusu** üzerinde biraz daha durmakta fayda görüyoruz. Çelişki sorunununda ne denli bilimsel bir bilinç düzeyine ulaşırsak, komünist partisi içerisindeki çelişkilerin niteliği konusunda da bilincimiz

o kadar aydınlanır. Daha açık bir deyişle, **çelişki yasasını** her boyutuyla doğru kavrayanlar diyalektik materyalizim konusunda da temel-doğru bir fikre ulaşmış olacaktır.

Çelişme üzerine felsefi alanda en gelişkin, ayrıntılı ve kapsamlı bilimsel sonuçlara varan şüphesiz ki Mao'dur. Dolaşısıyla konuya ilişkin ilk önce Mao'ya başvuralım:

"Şeyler içindeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası, materyalist diyalektiğin temel yasasıdır. Lenin: 'Doğru anlamda **diyalektik, eşyanın özündeki çelişkilerin incelenmesidir,**' diyor. Lenin bu yasadaki, sık sık, diyalektiğin **aslı** diye söz eder ve buna, diyalektiğin özü de der." (abç) (Teori Ve Pratik Sf;26)

Her bir Maoist çelişme yasası ve onunla doğrudan diyalektik bir bağ içerisinde olan ve Mao'nun işaret ettiği, "iki dünya görüşü, çelişmenin evrenselliği, çelişmenin özgüllüğü, baş çelişme ve bir çelişmenin esas yönü, bir çelişmenin yönleri arasındaki özdeşlik ve mücadele ve uzlaşmaz karşıtlığın çelişmedeki yeri" gibi felsefi sorunları bilimsel bir şekilde kavradığında devrimin, özellikle de günümüzün parti (ayrılık ve birlik gibi örgütsel sorunlar) ve devrim sorunlarını çok kolay bir şekilde çözmüş olacaktır. Bunun için iki çizgi ve mücadelesi sorununu teorik boyutlarıyla detaylı bir şekilde ortaya koymayı gündemimize aldık. Ve bu sorunun Maoist bir bilinçle algılanması için de çelişme yasasıyla işe başladık. Öyleyse, çelişme yasası ve onunla doğrudan bağıntılı felsefi sorunların teorik açılımını Mao'nun izlediği yöntemi rehber alarak devam ettirelim.

İki dünya görüşü konusunu yazımızın sistematizasyonu bozmamak için daha sonra ele alacağız. Önce çelişmenin evrenselliği denilince ne anlaşılması gerektiğini

yanıtlayalım.

Çelişmenin Evrenselliği (Mutlaklığı):

En özlü ifadeyle, çelişkinin evrenselliği demek bütün şeylerin gelişme sürecinde mutlak bir şekilde çelişkinin bulunması ve her şeyin gelişme sürecinin, başından sonuna kadar bir karşıtlar hareketinin varolması demektir. Daha açıkçası bu, doğa, toplum ve düşünce alanında her şeyin çelişkiden meydana geldiği, çelişkisiz hiçbir şeyden sözedilmeyeceği bilimsel teoridir.

Bu, aynı zamanda Mao'nun altını çizdiği gibi "çelişmenin evrenselliği veya mutlaklığının iki anlamı" demektir.

Çelişkinin evrenselliğine ilişkin Mao, Lenin ve Engels'e dayanarak şu tespitleri yapıyor:

hareketin de esasıdır. Engels, çelişkinin evrenselliğini şu sözlerle anlatmaktadır:

'Eğer daha basit mekanik yer değiştirme, kendinde bir çelişki içeriyorsa, maddenin daha yüksek hareket biçimleri ile organik yaşam ve organik gelişmesi, haydi haydi içerir. (...)Yaşamın, en başta bir varlığın, her an, hem kendisi hem de bir başkası olmasına dayandığını görmüştük. Öyleyse yaşam da şeylerin ve süreçlerin kendinde varolan, ara vermeden ortaya çıkan ve çözülen bir çelişkidir. Ve çelişki biter bitmez, yaşam da biter, ölüm baş gösterir. Aynı biçimde, düşünce alanında da çelişkilerden kurtulamayacağımızı ve örneğin içerden sınırsız insani bilme yeteneği ile, bu yeteneğin dışardan hepsi de sınırlı, ve bilgileri de sınırlı olan insanlardaki gerçek varlığı arasındaki çelişkinin, bizim için, pratik

Her hareketin her biçimini gözden geçirirken bu hareketin diğer biçimleriyle olan ilişkisini de gözden kaçırmamalıyız. Tabii ki burada belirleyici olan, daha doğrusu hareket hakkında bilginin temelini oluşturacak kilit nokta, bir olgu veya hareketin özel hususlarını görmek ve hesaba katmaktır.

"Engels 'hareketin kendisi bir çelişkidir.' der. Lenin, karşıtların birliği yasasını, '...doğanın (zihin ve toplum da dahil) tüm görüngülerindeki ve süreçlerindeki çelişen, birbirlerini karşılıklı dışalayan, karşıt eğilimlerin tanınması(keşfedilmesi)' olarak tanımlar. Bu görüşler doğru mudur? Evet doğrudur. Şeylerdeki çelişik yanların birbirlerine bağımlılığı ve bunlar arasındaki çatışma, o şeylerin yaşamını belirler ve gelişmelerini sağlar. İçinde çelişki taşımayan şey yoktur; çelişki olmasaydı hiç bir şey olmazdı.

Çelişki, basit hareketin (mekanik hareket gibi) esası olduğu gibi, ayrıca karmaşık

bakımdan, hiç olmazsa sonsuz gelişme içinde, sonu olmayan kuşaklar dizisi içinde çözüleceğini, görmüştük..."

"... Lenin de çelişkinin evrenselliğini şöyle açıklamıştır:

'Matematikte : + ve -. Diferansiyel ve integral.

'Mekanikte : etki ve tepki.

'Fizikte: artı ve eksi elektrik.

'Kimyada: atomların bileşimi ve çözülmesi.

'Toplumbilimde: sınıf savaşımları.' "

(abç) (Mao. Teori ve Pratik. Sf; 33-34)

Konumuzu en yakından ilgilendiren

noktanın toplumbilimi olduğu ortadadır. Dolayısıyla bu alandaki çelişkileri daha bilimsel bir şekilde kavramalıyız.

Sınıf savaşımı toplumbilimi kategorisinde ele alındığından şüphesizki komünist partisi de sınıf savaşımının bir parçası, bir ihtiyacı olarak tarihin belli bir kesitinde ortaya çıktığına göre, o halde bu olguyu çelişkisiz bir varlık olarak kabul edenler ya idealisttir ya da onun ideolojik ipliğinden dokunmuştur.

Konuya ilişkin Başkan Mao şu bilimsel saptamada bulunuyor:

“Parti içinde, durmadan, çeşitli fikirler arasında karşıtlık ve çatışma olur. Bunlar, parti içindeki sınıf çelişkilerini, toplumdaki yeni ve eski şeyler arasındaki çelişkileri yansıtır. Partide çelişki ya da çözülecek ideolojik savaşım yoksa, partinin yaşamı sona erer.” (abç) (age.Sf,35)

Çelişmenin evrenselliği üzerine ortaya koymaya çalıştığımız nokta aydınlandı. Gerek basit, gerek karmaşık hareketlerde, gerekse nesnel ve ideolojik olgularda çelişki evrensel olarak her süreçte vardır.

Daha önce ifade ettiğimiz gibi şeylerdeki bu çelişkiler sürecin belli bir aşamasında ortaya çıkmayıp sürecin başından sonuna kadar vardır. Tersini savunanlar diyalektik materyalist değillerdir, metafiziğe sapmışlardır. İki çizgi denilince bununla sadece sistemleşmiş çizgiyi anlayanlar bu noktada metafiziğe sapmışlardır. Yeri geldiğinde bu metafizik düşüncelerin detaylı eleştirisini yapacağız. Biz şimdi konumuzun daha bir aydınlanması için Mao'nun konuya ilişkin Sovyet Deborin okuluna yönelttiği eleştirileri aktaralım:

“Sovyet felsefe çevrelerindeki tartışmalara bakılırsa, Deborin okulu, çelişkinin, sürecin başında ortaya çıkmadığı,

ancak gelişmenin belirli bir aşamasında ortaya çıktığı görüşündedir. Yani o ana kadar gelişme, iç nedenlerle değil, dış nedenlerle olmaktadır. Böylece Deborin, metafizik dış nedenler ve mekanizm teorisine dönmektedir. Somut sorunların tahlilinde böyle bir görüş uygulayan Deborin okulu, Sovyetler Birliği'nde mevcut koşullar altında 'kulaklar' ile genellikle 'köylüler' arasında yalnızca fark olup çelişki olmadığı görüşünü benimsemekte ve böylece Buharin'in görüşleriyle tam birlik içinde bulunmaktadır. (...) Deborin okulu, dünyadaki her farkın bir çelişkiyi içerdiğini ve bu farkın çelişkinin tam kendisi olduğunu anlamıyor. (...) Sovyetler Birliği'ndeki toplumsal koşullar altında bile işçiler ile köylüler arasında bir fark vardır ve bu fark emek ile sermaye arasındaki gibi bir uzlaşmaz karşıtlığa ya da sınıf savaşımına gitmemekle birlikte, bir çelişkidir. Sosyalist kuruluş döneminde, işçiler ile köylüler sağlam bir birlik kurmuşlardır, ve bu çelişkiyi sosyalizmden komünizme ilerleme sürecinde yavaş yavaş çözeceklerdir. Bu, çelişkilerin varlığı-yokluğu sorunu değil, özelliklerindeki ayrılıklar sorunu. Çelişki evrenseldir, mutlaktır ve şeylerin bütün gelişme sürecinde vardır ve bütün süreçlerde baştan sona devam edip gider.” (abç) (age, Sf, 35-36)

Evet, bütün şeyleri doğru algılama ve onu pratikte yaşanır kılmanın biricik yolu bilimsel bir görüş açısına sahip olmaktan geçer. Kuşkusuz ki bunun önşartını da doğru bir felsefi bakış açısına sahip olmak oluşturur. Doğru bir felsefi bakış açısına sahip olmak, Mao'nun çelişmeler sorunu, özellikle de gelişmenin evrenselliği üzerine ortaya koyduğu bilimsel tezleri özümsemekten geçer.

İleride ortaya koyacağımız gibi bütün

küçük burjuva ve kimi Maoist örgüt ve partilerin **iki çizgi** sorununu hatalı bir şekilde ele almalarının arkaplanında yatan da bu metafizik görüş açısıdır.

Çelişkinin Özgüllüğü ve

Onunla Bağlantılı Sorunlar:

Hareketin, bir başka söylemle herhangi bir olgunun kendine has, bir olguyu diğer hareketlerden (olgu) **nitelik** olarak ayıran **özgün çelişki** taşımasına çelişmenin özgüllüğü denir.

Bir başka deyişle, bu eşyanın özündeki **iç nedendir**. Her hareketi diğer hareketten, dahası her olguyu diğer bir olgudan ayıran farklı çelişkilerin olması çelişmenin özgüllüğüdür.

Her hareketin her biçimini gözden geçirirken bu hareketin diğer biçimleriyle olan ilişkisini de gözden kaçırmamalıyız. Tabii ki burada belirleyici olan, daha doğrusu hareket hakkında bilgimizin temelini oluşturacak kilit nokta, bir olgu veya hareketin **özel hususlarını** görmek ve hesaba katmaktır.

Her bir hareketin özel noktalarını görüp bu noktayı doğru tespit ettiğimiz an, ancak bir hareketin başka hareket biçimleriyle **farklılık** taşıdığını, dolayısıyla **niteliklerinin de farklı** olduğunu görebilir-kavrayabiliriz. Ki, eşyanın özündeki bu **özel çelişki** öteki şeylerden nitelik olarak farklı olduğunu da ortaya koyar.

Başkan Mao'nun dediği gibi "(...) İşte bu, iç nedendir ve buna, şeyleri birbirinden farklı yapan, çeşitliliğin esasıdır da diyebiliriz. Doğada pek çok hareket biçimi vardır: mekanik hareket, ses, ışık, sıcaklık, elektrik, ayrışma, birleşme vb. Bütün bu biçimler birbirlerine bağlı oldukları gibi, birbirlerinden nitelik bakımından farklıdır da. Her biçimin sahip olduğu özel nitelik, kendisine özgü çelişki ile belirlenir. Bu, yalnız doğa için değil, toplum için de, düşünce için de doğrudur. Her toplum biçiminin, her

düşünce tarzının özel bir çelişkisi, özel bir niteliği vardır." (abç) (age, Sf; 38)

Farklı çelişkilerin olması farklı nitelikte olguların olması demektir dedik. Şüphesiz ki bu, aynı zamanda çelişkilerin çözüm yöntemlerinin farklı olmasını da beraberinde getirir. Yani farklı nitelikteki çelişkiler ancak farklı yöntemlerle çözülür. Her çelişkiyi aynı yöntemle çözmeye kalkışmak diyalektik değil metafizik yöntem olur. Kaldı ki çözülemez de. Bir yerde zor yöntemine başvurarak çözdüğün sorunda, aynı zor yönetimi götürüp parti içerisindeki sorunlara uyguladığın zaman parti içi sorunları çözemezsin. Halk sınıf ve tabakaları arasındaki bir sorunda ikna, eğitim yöntemi yerine zor yöntemini kullanırsan çözemezsin. Parti içinde de ileride ortaya koyacağımız gibi, çelişkinin biricik çözüm yöntemi eleştiri-özeleştiri yöntemidir. Ters durumda, yani düşman sınıfları alt etmek için silahlı mücadele yerine barışçıl mücadele yöntemini esas alırsan orada devrim hayal olur.

Özcesi, farklı çelişkiler (doğa, toplum ve düşünce alanında) ancak farklı yöntemlerle çözülür.

Çelişmenin özgüllüğü ile evrenselliğinin iç içe olduğunu, ancak bunlardan özgüllüğün evrensele bağlı olduğunu da ayrıca belirtelim. Özgüllük evrensel çelişkiye bağlıdır derken bununla evrenselliğin özgüllüğün içinde olduğunu (her şeyin içinde olmasından hareketle) reddettiğimiz sanılmasın.

Konumuzun daha bir aydınlığa kavuşması için sözü yine Mao'ya bırakıyoruz:

"Çelişkinin evrenselliği ile çelişkinin özgüllüğü arasındaki ilişki, çelişkinin ortak niteliği ile tek ve ayrı niteliği arasındaki ilişkinin aynısıdır. İlki ile (çelişkinin evrenselliği ve özgüllüğü) çelişkinin, baştan sona kadar bütün süreçlerde var olduğunu ve devam ettiğini, çelişkilerin hareketler, şeyler, süreçler ve düşünceler olduğunu söylemiş oluyoruz. Bu, her zaman ve her ülke için geçerli olan ve hiç bir istisnası olmayan

evrensel ilkedir. Yani ortak nitelik, ya da mutlaklıktır. Ama bu ortak nitelik, her tek ve ayrı nitelikte vardır: tek ve ayrı nitelik olmaksızın, ortak nitelik olamaz. Bütün tek ve ayrı nitelikler kaldırılırsa, ortada artık nitelik diye bir şey kalmaz. Her çelişki özgül olduğu için tek ve ayrı nitelikler ortaya çıkmıştır. Bütün tek ve ayrı nitelikler koşula bağlı ve geçidir, yani bağıntılıdır(görelidir).

Bu ortak nitelik, tek ve ayrı nitelik, mutlaklık ve bağıntılılık ilkesi, şeylerdeki çatışma sorununun özüdür. Bunu anlamamak, diyalektiği anlamamak demektir.”(abç) (age. Sf, 51)

Konumuzla bağıntılı olarak temel çelişki nedir, ne değildir soruna da teorik boyutuyla açıklık getirmeye çalışalım.

Temel Çelişki:

En özlü ifadeyle bir şeyin gelişme sürecini belirleyen çelişkiye temel çelişki denilir. Bir başka ifadeyle bir şeyin sürecinin başından sonuna kadar devam eden çelişkiye temel çelişki denilir. Bu, aynı zamanda, süreç değişmedikçe temel çelişkinin kendisi de değişmez demektir.

Sürecin uzun sürmesi durumunda kendi içinde aşamaları da sözkonusu olur. Dolayısıyla temel çelişki değişmemekle birlikte, bu sürecin her aşamasına uygun çelişkiler de değişir. Bu çelişkiler dışında, temel çelişkinin belirlediği ya da etkilediği daha bir dizi iri ufaklı çelişkiler de bu sürecin içinde yer alır.

Konumuzu daha bir anlaşılır kılmak için Mao'nun süreç değişmeden-dolayısıyla temel çelişki değişmeden sürecin belli aşamasında değişen çelişmeler için verdiği örnekleri alıntılatalım:

“Örneğin, serbest rekabet döneminde kapitalizm emperyalizm haline geliştiği zaman, iki sınıf arasında, yani proletarya

ile burjuvazi arasında ya da toplumun kapitalist özündeki temel çelişki de, iki sınıfın sınıf niteliğinde bir değişiklik olmamakla birlikte, bu iki sınıf arasındaki çelişki yoğunlaştı; tekelci sermaye ile tekelci olmayan sermaye arasında yeni bir çelişki doğdu; sömürgeci ülkeler ile sömürgeler arasındaki çelişki şiddetlendi ve kapitalist ülkeler arasındaki çelişki, yani bunların eşit olmayan gelişmelerinin doğurduğu çelişki, kendisini çok sert bir biçimde gösterdi ve kapitalizmden, özel aşaması olan emperyalizmi meydana getirdi.”(age,Sf;44)

Dünya çapında çağımızın temel çelişkisi emek-sermaye (proletarya ile burjuvazi) çelişkisi iken, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın temel çelişkisi ise Maoist Komünist Partisi'nin Programı'nda ifade edildiği gibi, “emperyalizm, komrador-bürokrat kapitalizm ve feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir.”

Çelişkiler üzerinde bu denli detaylı durmamızın nedeni, konumuzun başında da ortaya koyduğumuz gibi iki çizgi sorununu teorik açıdan daha net ve daha açık bir şekilde bilince çıkartmaya yardımcı olmak içindir. Bu sorun felsefi açıdan doğru kavranırsa, ancak iki çizgi sorunu da doğru kavranılmış olunur.

Örneğin, temel çelişki boyutuyla ideolojik-siyasi düzlemde bir örnek sunmaya çalıştığımızda, hiç şüphesiz ki bunun en yakın ve canlı örneğini uluslararası düzlemde Maoist siyasal çizgiye sahip bütün parti ve örgütler oluşturmaktadır. Şöyle ki; bu parti ve örgütlerin hepsi de Maoist siyasal çizginin sonuçlarıdır. Aynı durum ülkedeki Maoist parti ve örgütler için de geçerlidir. Bu siyasal-ideolojik çizgiye sahip birçok parti, örgüt ve grup var. Hepsi de Maoist siyasal çizginin(sürecin) sonuçları. Ancak bilindiği gibi bunlar ayrı örgütsel yapılara sahip. Bunların hepsi de Marksizm-Leninizm-Maoizm süreci-

nin farklı aşamalarında şu veya bu nedenle ortaya çıkmışlardır. Hepsinin de özü aynı, ama hepsi de ayrı olduklarından nitelikleri farklıdır. Oysa hepsini birleştirecek temel hat(süreç) mevcuttur. Bunun nesnel zemini de yoldaş Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu devrim tezleri, örgütsel ilkeler ve Maoist ideolojik-siyasi çizgidir.

İdeoloji alanında uluslararası planda burjuva ideolojisi ile Marksist-Leninist-Maoist ideoloji arasındaki çelişki temel çelişki iken, ancak günümüz açısından baş çelişki burjuva ideolojisinden gıdasını alan reformizmdir.

Konumuzu daha fazla dağıtmadan tekrar çelişkinin özgülüğü sorununa dönüyoruz.

Çelişkinin özgülüğüyle bağıntılı olarak yer alan sorunlar arasında baş çelişki ve bir çelişmenin ana yönü de var. Toplumda, doğada ve düşünce alanında eğer birçok çelişkiden söz ediyorsak pek tabii ki bu çelişkiler içerisinde birisi baş çelişki veya çelişkinin bir ana, bir de ikincil yönü var demektir.

Bu konulara ilişkin sadece tanımlamalarla yetineceğiz.

Baş Çelişki:

Baş çelişkiyle ilgili olarak Mao şunları belirtiyor:

"Karmaşık bir şeyin gelişme sürecinde birçok çelişki vardır; bunlardan birinin varlığı ya da gelişmesi, öteki çelişkilerin varlığını ve gelişmesini belirler ya da bunlar üzerinde etkili olur. İşte bu, baş çelişkidir.

Örneğin kapitalist bir toplumda çelişki-deki iki karşıt güç, proletarya ve burjuvazi, baş çelişkiyi oluşturur." (age, Sf:52)

Yine Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın içinden geçtiğimiz devrim aşamasının siyasal düzlemde baş çelişkisi, Öncünün programında ifade edildiği gibi "feoda-

lizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir."

Unutmadan belirtelim: Her sürecin belli bir aşamasında sadece bir tek baş çelişki olur. Yani bir sürecin tek bir aşamasında birden fazla baş çelişki tespiti yapılmaz. Söz konusu aşama değiştikçe baş çelişki de değişir. Dikkat edilsin birisi aşama, diğeri (temel çelişki) süreç değişmedikçe değişmez.

İdeolojik düzlemde ise okun sivri ucunun yöneltilmesi gereken baş hedef, yani baş çelişki reformizmdir.

Gerek dünyada gerekse ülkede ekonomik ve sınıfsal düzlemde nasıl ki temel, başlıca ve baş çelişki tespiti yapılıyorsa, ideolojik akımlar içerisinde de baş ve başlıca çelişkiler tespitine gidilir-gidilmelidir. Çünkü söz konusu ideolojik akımlar ve ideolojiler

tamamıyla mevcut sınıflar ve süreçlerle doğrudan orantılıdır. Farklı ekonomik-siyasi yapılanmalar olmasa, dolayısıyla farklı ideoloji ve ideolojik akımlardan da söz edilemez-edilemez. İdeolojiler ve ondan ideolojik dokusunu alan akımların varlığı-yokluğu tamamıyla sınıfların varlığı-yokluğuna bağlıdır. Bun-

"İnsanlık tarihinde sınıflararası uzlaşmaz karşıtlık, karşıtlar savaşımının özgül bir belirtisi olarak vardır. Sömürücü ve sömürülen sınıflar arasındaki çelişkiyi düşünün. Köleciler, feodal ya da kapitalist bir toplum olsun, iki çelişik sınıf, bir toplumda uzun süre birbirleride bulunur ve birbirlerine karşı savaşım verirler; ama iki sınıf arasındaki çelişki, belirli bir aşamaya kadar gelişince, açık bir uzlaşmaz karşıtlık biçimini alır ve devrime dönüşür. Sınıflı bir toplumda barışın savaşa dönüşmesi de böyledir."

dandır ki ideolojik akımlar içerisinde de temel, başlıca ve baş çelişki ayrımına gitmek bilimsel olan bir anlayıştır. Tersine doğru bir yaklaşım olmaz. Dört tarafa yumruk sallamak olur ki, bu da hedefi doğru vurmamak değil aksine onu geliştirip güçlendirir.

Bunlar arasında ayrım yapmak; dahası ideolojik akımlar arasında baş çelişki, baş düşman, başlıca veya temel çelişki ayrımına gitmek demek burjuvazinin ideolojisinden beslenen ideolojilerle fikir düzleminde ittifaka gitmek diye anlaşılmalıdır. Fikirlerde uzlaşma olmaz. Fakat farklı ideolojilere sahip siyasi yapılarla baş çelişki, baş düşman durumundaki ideolojik akımın siyasi temsilcisine karşı ittifaklara gitmek reddedilmez. Örneğin revizyonist, reformist bir siyasi akıma karşı küçük burjuva ideolojisini savunan küçük burjuva hareketlerle siyasi noktalarda ittifaklar yapılır. Ki bazı durumlarda sözkonusu revizyonist ve reformist yapılarla da siyasi olarak ittifaka gitme reddedilmez. Bu, ideolojide ittifak yapıldığı anlamına gelmez. "İlkelerde uzlaşmaya hayır ama politikada esneklik ve uzlaşmaya evet." Marksist-Leninist-Maoist anlayış ve pratiğidir bizim savunduğumuz.

Temel çelişki, başlıca çelişkiler ve baş çelişki üzerine bu teorik yorumlamayı yaptıktan sonra çelişmenin ana ve ikincil yönleri üzerinde durabiliriz.

Çelişkinin Ana Ve İkincil Yönü:

Hiç kuşkusuz ki bir çelişkinin süreci içerisinde tek düzelik diye bir şey yoktur. Bir sürecin öne çıkan çelişkisi ile, bu öne çıkan çelişkiye bağlı olarak ikincil çelişkiler her süreçte mutlak bir şekilde mevcuttur. Aksi durumda hangi çelişki baş, hangisi ikincil çelişkidir tespitini doğru yapmamış oluruz, ki bu da bizi doğru hedeflere ve başarıya götürmez. Bir süreç-

teki baş çelişki ile ikincil çelişkilerin, çelişkinin ana yönü ile ikincil yönlerini bilmeyen, bu konuda doğru bir bakış açısına sahip olmayan bir parti siyasal, askeri, stratejik ve taktik sorunları belirlemede doğru tespitler yapamaz, doğru sonuçlara gidemez. Çünkü bir süreç ve o sürecin herhangi bir aşamasında, dahası bütün taktikler birbiriyle eşit olamaz. Bunlar arasında dengesizlik vardır. Bazan çelişik yönler arasında bir denge varmış gibi görünür. Ama gerçek böyle değildir. Bu görüntü dahi geçicidir, görelidir. Esas olan dengesizliktir.

Dolayısıyla bir sürecin içerisinde birden fazla çelişkinin olduğu yerde bu çelişkiler içerisinde yalnızca bir tanesi baş ve belirleyici rol oynar, diğerleri ise ikincildir, yani ikinci derecede rol oynarlar. Bu çelişkinin doğru bir tespiti ve doğru kavranışı devrimin diğer sorunlarının çözümünü de kolaylaştırır.

Buradan hareketle Başkan Mao şunu söylüyor: "Bir şeyin niteliğini, çelişkinin egemen duruma geçen ana yönü belirler." (abç) (age, Sf, 54)

Buna göre temel, başlıca, baş çelişki ve düşman tespitleri yaptığımızda çelişkiye egemen olan güçler çelişkinin ana yönünü oluştururken, bu güçlere karşı mücadele eden güçler ise ikincil yönünü oluşturur.

Bu, aynı zamanda eski ile yeni arasındaki çelişkide ana yönü eskiyi temsil eden sınıfların oluşturduğu anlamına gelir. Bu neye yolaçar? Bu da ana yön ile ikincil yönün belli koşullar altında yer değiştirdiğini-birinin diğerine dönüştüğü-dönüşeceği anlamına gelir. Mevcut durumda gerek dünya çapında gerekse tek tek ülkeler özgülünde(gerek temel, gerekse baş çelişki boyutuyla olsun) temel ve baş çelişkinin ana yönünü oluşturan sınıf güçleri, genel anlamda söyleyecek olursak tekeli burjuvazi, komrador-bü-

rokrat burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı iken, bu sınıfların sömürü ve baskısı altında olan tüm halk sınıf ve tabakaları ise ikincil yönü oluşturmaktadır. Ancak bilinirki devrimle bu çelişki ana ve ikincil yönleri yer değiştirmiş olacaktır. Sınıf mücadelesinde çelişkinin ana yönü dediğimiz eskiyi temsil eden sınıflar her geçen gün zayıflarken, yeniyi temsil eden sınıflar ise güçlenmektedir. Bu, eski ile yeni arasındaki bir savaşımdır. Kaldı ki Mao'nun söylemiyle "eskinin yerini yeninin alması, evrenin genel, sürekli ve değişmez bir yasasıdır. Bir şey, kendisini, niteliğine, içinde bulunduğu koşullara uygun olarak ve çeşitli sıçramalarla başka bir şeye dönüşür. Bu, eskinin yerine yeninin geçmesi sürecidir." (age, Sf;559)

Sözün özü, hangi süreçte olursa olsun mevcut çelişkiler eşit olamaz. Bunun için baş çelişki tespiti yapmak ne kadar zorunluluksa, bir çelişkinin ana ve ikincil yönünü tespit etmek de zorunluluktur. Bu iki olgu da çelişkinin özgülüğünün önemli iki sac ayağıdır. Hangi durumda olursa olsun çelişik güçler tek düze, yani dümdüz ve eşit değildir. Bundandır ki Mao'nun dediği gibi, "(...) düz gelişme ya da denge teorisine karşı çıkmamız gerekir."

Çelişkinin Yönlerinin Özdeşliği ve Savaşımları:

Çelişkinin özdeşliği için Mao şu belirlemeyi yapmaktadır:

"Özdeşlik, birlik, uygunluk, iç uygunluk, iç içe geçme, karşılıklı bağlılık (var olabilme için karşılıklı bağlılık), içten bağlılık ya da işbirliği. Bu çeşitli terimlerin hepsi aynı anlama gelir, ve şu iki noktaya dayanır: önce, bir şeyin gelişme sürecindeki her çelişkinin iki yönünün herbiri, varlığını öteki yönde bulur ve her iki yön aynı varlıkta birlikte bulunur. Sonra,

çelişik iki yönün herbiri, belirli koşullar altında birbirlerine dönüşmeye eğilimlidir. Özdeşlik terimi ile, işte bunu demek istiyoruz." (age, Sf;59)

Bu, ne anlama gelir?

Bu, bir çelişkinin her bir yönünün kendisini diğer yönde bulması ve her iki yönün de aynı varlıkta birlikte bulunması ve aynı zamanda bu iki çelişik yönün belli koşullar altında birbirine dönüşeceği eğilimini taşıması demektir. Bir başka deyişle, birin ikiye bölünmesidir bu. Zıtların birliği ve mücadelesi diye bilinen diyalektik yasa da budur. Zıtların birliğinin geçici, mücadelesinin ise esas olduğu Maoist felsefi görüşü de buna dayanmaktadır.

Bilindiği gibi çelişik yönler istisnasız her şeyde vardır. Karmaşık bir süreçte birden fazla çelişik yön varken, yalın süreçlerde ise tek çelişik yön bulunur.

Marksist-Leninist-Maoist felsefi bir görüş açısına sahip bir kimse çelişik yönlerden sadece bir yönün tek başına varolduğundan söz etmez. Çünkü dünyada çelişkisiz hiçbir şey yoktur. Çelişik yönler bir yandan birbirine karşıt iken diğer yandan ise birbirine bağlıdırlar. Hem de iç içe geçmiş bir şekilde bağlıdırlar. Örneğin proletaryasız burjuvazi, burjuvazisiz proletarya olmaz. Ya da burjuva, küçük burjuva düşünceler olmadan komünist düşünceler, komünist düşünceler olmadan küçük burjuvaziye-burjuvaziye ait ideolojiler ve ara akım ideolojileri olmaz. Ölüm ve yaşam; üst-alt, kararlılık-kararsarlık, savaş ve barış gibi... Bunlar hepsi birbirine bağlı ve bir bütünü meydana getiren çelişik yönlerdir.

Kısacası, çelişkinin özdeşliği demek çelişik yönlerin birbirilerinin karşılıklı varoluş koşulları-nedenleri olmalarıdır.

Bu, aynı zamanda çelişkinin özdeşliğinin ilk anlamıdır. İkinci anlamı ise çeli-

şik yönlerin belli koşullar altında birbirine dönüşmesidir.

Örneğin mevcut durumda sisteme hakim olan-yönetici sömürücü sınıflar devrim sonrası yönetilen duruma düşerken, proletarya ve geniş halk yığınlarının ise yöneten duruma geçmesi gibi.

Bir komprador sınıfın iç savaş döneminde halka karşı iken işgalci koşullarda komünistlerle birlikte emperyalist işgale karşı olması gibi. Yakın ve uzak tarihimiz açısından Kemalist hareket, Saddam ve Goumintang bunun somut örneklerini oluşturmaktadır.

Yine yürüttüğümüz toprak devrimi mücadelesi sonunda bir zamanların büyük toprak ağaları topraksız duruma düşerken, buna karşılık yoksul ve topraksız köylüler küçük toprak sahibi olacaklardır.

Mao'nun işaret ettiği gibi "bütün çelişik şeyler birbirlerine içten bağlıdır ve bunlar, belirli koşullar altında, bir varlıkta, yalnızca birarada bulunmazlar, aynı zamanda, belirli koşullar altında birbirlerine dönüşürler. İşte çelişkinin özdeşliğinin tam anlamı budur."

Çelişkinin özdeşliğinin aynı zamanda zıtların birliği demek olduğundan ve bunun da geçici ve görelidir olduğundan söz ettik. Karşıtların mücadelesi, bir başka ifadeyle savaşıma ise mutlaklıktır.

Daha açık bir deyişle, çelişkinin bir boyutunu zıtların birliği oluştururken diğer boyutunu ise karşıtların birbiriyle mücadele ve savaşım içerisinde olması oluşturmaktadır. Mao konuya ilişkin Lenin'e dayanarak tartışmayı şöyle sürdürüyor:

"Lenin:

'Karşıtların birliği (çakışması, özdeşliği, eşit hareketi) koşullara bağlı, geçici, süreksiz, görelidir. Birbirlerini dışlayan karşıtların savaşıma, tıpkı gelişme ve hareketin mutlak oluşu gibi mutlaklıktır.'

Her sürecin bir başlangıcı, bir sonu vardır. Bütün süreçler kendilerini kendi karşıtlarına dönüştürürler. Bütün süreçlerin kararlılığı bağıntılıdır, ama bir sürecin diğerine dönüşümde kendini gösteren kararsızlık mutlaklıktır.

Bütün şeylerin hareketi, iki durumda olur: bağıntılı durgunluk durumu ve apaçık değişim durumu. Her iki hareket durumu da, o şeyde bulunan iki çelişik etkenin savaşıma sonucudur. Bir nesne, hareketin ilk durumundaysa, o şey, nitelik bakımından değil, yalnızca nicelik bakımından değişiklik geçirir ve duruyormuş gibi görünür. Nesne, hareketin ikinci durumundaysa, o şey, ilk durumdaki nicelik değişiminde belirli bir uç noktaya erişmiş, varlığın sona ermesinin nedeni olmuş, bir nitelik değişimini meydana getirmiş ve bunların sonucu, apaçık bir değişim gibi görünmüştür." (abç) (age, Sf; 65-66)

Bu arada, bir çelişki içindeki savaşımın sürecin başından sonuna kadar devam ettiğini, bunun da aynı zamanda başka şeye dönüşümün nedeni olduğunu da belirtelim. Zıtların birliği, bir diğer deyişle çelişkinin özdeşliği şartlı ve bağıntılı iken, ancak zıtların savaşıma şartsız ve mutlaklıktır. Zıtların birliği ve savaşıma (mücadelesi) her şeydeki zıtların hareketini oluşturur. Bunlar olmazsa çelişki diye, varlık diye, düşünce diye hiçbir şeyden söz edilemez.

Birbirine karşıt şeyler hem birbirini tamamlar hem de birbirini dışlar. İşte bu karşıtların birbirini dışlamasına karşıtların savaşıma denir. Karşıt şeylerin birbirini tamamlaması demek ise iki karşıt şeyin belirli koşullar altında birlik olması ve bu bağlamda özdeşliğe ulaşması demektir.

Şunu da eklemek isteriz ki her bir görelilik durumunun içinde mutlaklık vardır. Mutlak demek mevcut gerçekliğin varoluşu demektir. Buna aynı zamanda fizik

biliminde “maddenin sakınım kanunu” denir. Yani bir madde varlığı itibarıyla mutlaktır. Dahası bir şeyin vardan yok edilemez yoktan da varedilemez kanununa “maddenin sakınım kanunu” denir. İşte bu maddenin de bir mutlak bir de görelilik (izafi) gerçek yanı mevcuttur. Bir başka söylemle bu, objektif bir olgunun **mutlak ve izafi yanları** demektir.

Konumuzla bağıntılı olarak “çelişkide uzlaşmaz karşıtlığın yeri” noktasına ilişkin kısa da olsa duralım.

“Çelişkide Uzlaşmaz Karşıtlığın Yeri:”

Bu başlıktan hareketle bazı anlayış sahipleri “uzlaşır çelişki” diye bir şey mi var diye soru sorabilirler. Felsefi olarak yaklaşıldığında uzlaşır-uzlaşmaz diye bir çelişki yoktur. Ancak siyaseten soruna yaklaşıldığında uzlaşır-uzlaşmaz çelişki diye bir şey vardır. Buradaki uzlaşmazlık karşıt sınıflar arasındaki çelişkinin belli bir aşamadan sonra **açık savaş durumuna dönüşmesidir**. Konuya ilişkin sözü Mao’ya bırakalım:

“Karşıtların savaşımı sorunu, uzlaşmaz karşıtlığın ne olduğu sorununu içerir. Bizim yanıtımız: uzlaşmaz karşıtlık, karşıtların bir savaşım biçimidir, ama **biricik biçimi değildir**.

İnsanlık tarihinde sınıflararası uzlaşmaz karşıtlık, karşıtlar savaşımının özgül bir belirtisi olarak vardır. Sömürücü ve sömürülen sınıflar arasındaki çelişkiyi düşünün. Köleciler, feodal ya da kapitalist bir toplum olsun, iki çelişik sınıf, bir toplumda uzun süre birarada bulunur ve birbirlerine karşı savaşım verirler; ama iki sınıf arasındaki çelişki, **belirli bir aşamaya kadar gelişince, açık bir uzlaşmaz karşıtlık biçimini alır ve devrime dönüşür**. Sınıflı bir toplumda barışın

savaşa dönüşmesi de böyledir.

Bir bomba, patlamadan önce, belirli koşullar nedeniyle, karşıt şeylerin yanyana bulunduğu bir varlıktır. Patlama, yeni bir koşul (ateşleme) ortaya çıkınca olur.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, sınıflar varoldukça, komünist partisi içinde, sınıf çelişkileri, doğru ve yanlış fikirler arasında çelişkiler olarak, bu partinin bağrında yansır. Başlangıçta ya da bazı konularda böyle çelişkiler kendilerini hemen uzlaşmaz karşıtlık olarak açığa vurmaz. Sınıf çatışmasının gelişmesi ile onlar da gelişir ve uzlaşmaz karşıtlık haline gelir. Sovyetler Birliği’nde Lenin’in ve Stalin’in ideolojisi ile Troçki ve Buharin’in yanlış ideolojileri arasındaki çelişki, **başlangıçta kendisini uzlaşmaz karşıtlık biçiminde ortaya koymamış, sonraları gelişerek uzlaşmaz karşıtlık haline gelmiştir**. Çin Komünist Partisi’nin tarihinde de benzer bir durum olmuştur.” (abç) (age. Sf; 67-68)

Öncü saflarında da benzer durumlar yaşanmıştır. Bunları yazımızın parti içindeki çizgiler boyutunu ele aldığımız bölümde ortaya koyacağız.

Uzlaşmaz karşıtlık formülünü her çelişkiye ya da çelişkinin her alanına uygulamayız. Özcesi, uzlaşmaz karşıtlığı karşıtların savaşımının biricik biçimi olarak değil, bir biçimi olarak ele almalıyız. Bu konuya ilişkin yeri geldiğinde daha derinlikli bir şekilde gireceğimizden şimdilik bu kadarlık açılımla yetiniyoruz.

Çelişki üzerine buraya kadar ortaya konulanları özetleyelim:

1. Her şeyde çelişki vardır. Çelişkisiz hiçbir şey yoktur. Şeylerdeki çelişki yasası aynı zamanda zıtların birliği yasasıdır. Buna göre, yani çelişki yasası doğa ve toplumun temel yasası olduğuna göre düşüncenin de temel yasasıdır. Çünkü doğa ve toplum düşüncenin nesnel zeminini oluşturmaktadır.

2. Çelişki, doğa, toplum ve düşünce-
nin bütün süreçlerinde vardır. Ve bu du-
rum baştan sona kadar bütün süreç bo-
yunca varlığını devam ettirir. Bu, çelişki-
nin evrenselliği ve mutlaklığıdır.

3. Her çelişkinin ve bunların yönleri-
nin kendine has yanları vardır. Bu da çelişkinin özgüllüğüdür. Çelişkinin özgüllüğü bir yanıla özdeşlik iken, diğer yanıla ise birbirine dönüşümü ifade eder. Bu çelişkinin izafiliği, göreceliliği ve bağıntılılığıdır.

4. Zıtların birliği geçici, bağıntılı ve görelidir. Ancak karşıtların savaşı-
mı(mücadelesi) mutlaktır.

5. Her karmaşık süreçte temel, başlıca ve baş çelişki gibi tespitler yapılmak zorundadır. Çünkü bu çelişkiler her karmaşık süreçte mevcuttur. Her çelişkinin yönleri arasında ise ayırım yapılmalıdır. Bunlardan biri ana diğeri ise ikincil yöndür.

6. Çelişkinin evrenselliği ve özgüllüğünü incelerken, çelişkideki savaşımın değişik biçimleri arasındaki farkın olduğunu gözden kaçırmamalıyız. Her fark bir çelişki olduğu gibi, her çelişki de ancak farklı yöntemlerle çözülür diyalektiğini asla akıldan çıkartmamalıyız.

Daha öncede bir çok kez işaret ettiğimiz gibi çelişki sorununu bilimsel olarak kavrayan bir Maoist, bir devrimci diğer sorunları da bilimsel bir şekilde çözmeyi başarır. İşte bunun için de diyoruz ki her bir Maoist öncelikli olarak çelişki konusunda doğru bir bakış açısına sahip olmalıdır. Sonra bununla bağıntılı olarak parti içindeki iki dünya görüşünün varlığı-yokluğu; bunun çeşitli boyutları, bu boyutlara karşı mücadele siyasetine bilimsel olarak sahip olmalıdır. Çünkü bu ikisi tamamıyla birbirine bağıntılıdır.

Dolayısıyla şimdi, çelişkiler sorununa doğru bir teorik açılım getirdikten sonra parti içindeki iki çizgi eşittir iki dünya görüşü sorununu daha kolay ve anlaşılır bir şekilde ortaya koymuş olacağız.

2- İki Çizgi ve İki Dünya Görüşü

Doğada, toplumda ve düşüncede çelişki sorununu felsefi olarak ortaya koyduk.

Çelişkinin sadece doğa ve toplum olayları için geçerli olmadığını, düşünce alanı için de geçerli olduğunu Mao'dan zengin aktarımlar yaparak açıklamaya çalıştık.

Bunun için de önce iki çizginin ne olduğunu ortaya koymamız gerekir.

İki çizgi kavramı siyasal bir kavramdır. Dolayısıyla da her bir siyasal görüş farklılığı ideolojik dokusunu farklı sınıflardan alır. Bir başka deyişle her siyasal kavram ve farklılığın nesnel zeminini farklı sınıflar oluşturur. Siyasal olgu ve gelişmeler sınıflarla birlikte ortaya çıkmışsa, o halde sınıflarla birlikte de farklı ideolojiler de sürekli bir şekilde vardır ve varolacaktır. Sınıflar ortadan kalktığı zaman ve buna paralel olarak sınıflara ait üst yapı dediğimiz(siyaset, ideoloji vb. gibi) kurumlar da ortadan kalkmış olacaktır.

Sınıflı toplumlarda beyni dumura uğramayan her birey(küçük çocuklar hariç) **mutlak** bir şekilde bir sınıfa ve dünya görüşüne sahiptir. Bu, ister yarı-feodal burjuva olsun, ister küçük burjuva olsun, veya isterse proleter olsun herkes için geçerlidir. Bir kişinin "ben hiçbir sınıfa ait değilim" sözünü kullandığı yerde o kişi **mutlak** bir şekilde bir sınıfa ve onun dünya görüşüne sahiptir. Bu, sınıflı toplumlarda her insan için evrenseldir. Bu evrensellik aynı zamanda özgüllüğü de

kendi içinde barındırır. Her insanda farklı düşüncelerin birarada olması evrensel bir yasa, fakat her insanda bu çelişkinin aldığı nitelik farklıdır. Birisi, komünist, birisi küçük burjuva, birisi feodal, birisi milli burjuva, birisi tekelci veya komprador burjuva gibi...

Belirtmek gerekirken insanda hakim olan bu yönler tek başına varolamaz-varolmaz. Her bir yönün bir de zıddını oluşturan yanlar mutlak bir şekilde her insanda mevcuttur.

Başkan Mao konuya ilişkin Lenin yol-daşa dayanarak şu noktaların altını çiziyor:

“İnsan bilgisinin tarihinde, evrenin gelişme yasaları ile ilgili olarak, daima iki görüş bulunmuştur: 1. Metafizik görüş, 2. Diyalektik görüş. Bu iki görüş birbirine tamamen karşıt, iki dünya görüşüdür. Lenin şöyle der: “Gelişmenin (evrimin) iki temel (ya da iki olası? ya da tarihsel olarak gözlemlenebilen iki?) kavramı şunlardır: azalış ve artış olarak, yineleniş olarak gelişme ve karşıtların birliği olarak gelişme (bir birliğin karşılıklı olarak birbirlerini dışılayan karşıtlara bölünmesi ve onların karşılıklı ilişkileri).” İşte Lenin, burada, bu iki dünya görüşüne işaret ediyordu.” (Teori Ve Pratik, Sf. 28)

Bu kuramdan hareketle iki çizgi nedir, ne değildir formülasyonunu kuralım:

-Çelişkisiz hiçbir şey yoktur. Bir başka deyişle her şey çelişki halindedir.

-Her politik oluşum (devlet, parti, ordu vb.) çelişki halindedir. Sınıflı toplumlarda her insan bir dünya görüşünü savunur. Dahası (küçük çocuklar hariç) her insan bir sınıfa aittir. Farklı sınıfların

varlığı farklı ideolojileri, farklı ideolojiler de sınıflara bölünmüş her insanın düşüncesinde mevcuttur. Dolayısıyla düşünce alanında da **mutlak** bir şekilde çelişki vardır.

-Her politik parti ve onun her hareketi **mutlak** bir şekilde sınıflar ve sınıf mücadelesine bağlıdır. Sınıflar ve sınıf mücadelesi olmazsa parti diye bir şey de olmaz. Dolayısıyla parti içindeki çelişkilerin varlığı, gelişmesi ve keskinleşmesi tabiatı gereği tamamıyla sınıflar ve sınıf mücadelesine bağlıdır.

-Her politik oluşum ve gelişimin (olumlu veya olumsuz) arkaplanında **mutlak** bir şekilde bir ideoloji vardır. Sınıfsız politik oluşum, ideolojisiz ise politik başarı veya başarısızlıktan söz edilemez.

-Her bir politik görüş farklılığı bir ideolojiye denk düşer. Dahası her bir politik (siyasal, askeri, örgütsel, kültürel vb. politikalarda) görüş farklılığı farklı bir ideolojinin yansımasıdır.

O halde, yani her bir politik görüş ayrılığının (ister küçük isterse büyük olsun farketmez) farklı bir ideolojiye denk düşmesi demek, aynı zamanda onun bir çizgiyi temsil etmesi demektir de.

Bu durumda yani farklı görüşler farklı sınıf ve ideolojilerden kaynaklıysa, işte bu ideolojiler de başlıbaşına bir çizgiyi temsil ettiğine göre, demek ki en ufak ve sıradan bir politik-taktik-örgütsel veya si-

Mao'nun Sovyet Deborin okuluna felsefe alanında “onlar, her farkın bir çelişki olmadığını,” “her sürecin başında çelişki olmadığı ve ancak belli aşamasında meydana geldiği, dolayısıyla buraya kadar dış faktörler belirleyicidir” vb düşüncelerine yönelik “metafizikçiliğe” düşmektedirler yönlü eleştirisinin aynısını biz de iki farklı görüşü iki çizgi olarak değerlendirmeyenler için söylüyoruz.

yasal alandaki görüş ayrılığının kendisini iki çizgi olarak tanımlamak en bilimsel, en doğru belirleme olacaktır. Sözün özü, **iki farklı politik görüş eşittir iki çizgi. İki çizgi kavramı doğru ifadesini ancak bu şekilde bulur.**

Mao'nun dediği gibi her fark bir çelişkidir. Her çelişki ise farklı bir niteliğe sahiptir. Bir bütünü oluşturan çelişik yanların birbiriyle mücadelesinin her zaman için aynı olmayacağını bilinçlerden çıkartmayalım.

Nasıl ki diğer nesnel ve toplumsal çelişkilerin boyutu sürecin başından sonuna kadar aynı seyir izlemezse, parti içerisinde kendisini farklı görüşler (çizgilerin) şeklinde dışa vuran iki çizginin boyutu da her dönem için aynı boyutta olmaz. Bunu en yakın ve canlı bir şekilde kendi üzerimizdeki proleter ve küçük burjuva yanların birlikte ve sürekli bir çatışma içerisinde olması şeklinde düşünebiliriz.

Burada zıtların birliği görelî ve bağıntılı, mücadelesinin mutlak olduğunu bir kez daha vurgulamak isteriz. Her süreç, her çelişki, her şey için bu kural geçerlidir. Çelişik yönlerin birbiriyle mücadelesinin boyutu her dönem için aynı değildir. Örneğin kapitalizmin ilk evresindeki, dahası doğuş aşamasındaki proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin boyutuyla tekeli veya emperyalizm dönemi çelişkinin boyutu farklıydı. İlk başta birbiriyle savaşımadan yanyana durabiliyorken, ancak sürecin belli bir aşamasında bu durum şiddete, bir başka ifadeyle aralarındaki çelişkinin boyutu savaşa dönüştü.

İşte bu diyalektik yasadan hareketle farklı görüşlerin de kendi içinde farklı boyutu ve bu bağlamda farklı niteliği söz konusudur.

Eğer burjuva veya küçük burjuva ideolojisini başlıbaşına bir çizgi olarak ele

alıyorsak, o durumda bu ideolojilere denk düşen her bir anlayış ve pratik farklılığı da çizgi olarak değerlendirmek zorundayız.

Mao'nun Sovyet Deborin okuluna felsefe alanında "onlar, her farkın bir çelişki olmadığını," "her sürecin başında çelişki olmadığını ve ancak belli aşamasında meydana geldiği, dolayısıyla buraya kadar dış faktörler belirleyicidir" vb. düşüncelerine yönelik "metafizikçiliğe" düşmektedirler yönlü eleştirisinin aynısını biz de **iki farklı görüşü iki çizgi olarak değerlendirmeyenler için söylüyoruz. İki farklı görüş eşittir iki çizgi demeyenler yöntemde metafiziktirler.** Çünkü onlara göre bu iki farklı görüş ancak program haline geldiği zaman iki çizgi olur. Bu farklı görüşler daha önce sanki soyut, uzaydan gelmiş, dahası iki farklı görüşün sınıfsal kaynağını ve bunun beslendiği farklı ideolojik kaynakları görmüyorlar. Bu görüşleri partinin oluşum-kuruluş başangıcında değil belli aşamasında ortaya çıkıp çizgi olmuştur diyorlar. Demekki o güne kadar bu görüş-ideolojiler partinin içinde yoktu. Sonra dışarıdan gelişerek çizgi haline geldi. Bu da Deborin okulu gibi çelişki sorununa yaklaşımdır. **Dahası bu anlayış monolitik (tek düşünce, tek çizginin olduğu) parti anlayışıdır.**

Bu anlayış sahipleri daha da ileri giderek çizginin varlığı-yokluğuna iradi olarak kendileri karar verebileceklerini düşünüyorlar. Sanki farklı görüşler sosyal dokusunu sınıfların varlığından değil insanların sonradan iradeleri sonucu ortaya çıkmış gibi ele almaktadırlar. Dolayısıyla da bu çizgilere parti içerisinde müsaade edilmez. Kendi içinde tutarlıdır. Çünkü bu görüş sahipleri sistemleşmiş çizginin billurlaşmış ifadesi olan program ve platform düzlemindeki görüş ayrılıkları dışındaki farklı görüşleri çizgi olarak tanımlamıyorlar. Dolayısıyla hiçbir komünist partisi **iki farklı program**

doğrultusunda örgütlenme olan **iki baş-iki örgüte**(fraksiyona) istisnai dönemler hariç müsaade etmez. Çünkü parti içerisinde hizip ve fraksiyonlara yer yoktur. İstisnai dönemler denilen durum da şudur: Lenin'in 1912 öncesi RSDİP dönemi gibi. Bunun dışında Kongre tartışmaları sürecinde herkesin kendi görüşlerini(isterse program temelinde) açıktan ortaya koyması her partinin görevidir. Dolayısıyla bu görüşlerin ortaya konulmasını kimse engelleyemez. Bu, Marksist örgütlenmenin temel ilkelerinden birisidir. Dolayısıyla farklı programları savunan farklı fraksiyonların kongre dönemlerinde görüşlerini açıktan ortaya koymaları ve bu temelde kongre tartışmalarına katılmaları farklı, ancak **bu program sahiplerinin bütün süreç boyunca kendi ayrı programları doğrultusunda örgütlenmeye gitmeleri farklı bir durumdur.** Bu durumda parti içerisinde demokratik merkezîyetçiliğin merkezîyetçi yanı diye bir şey kalmaz. Mao'nun "açıktan muhalefet gruplarından korkmamak gerekir" dediği şey de bu noktadır. Yani herkesin kendi görüşlerini disiplin çerçevesinde ortaya koyması en dürüst ve devrimci tavidir. Tehlikeli olan gizli kapalı, dahası disiplin dışı hareket etmektir. Bu ilke Maoist Komünist Partisi'nin tüzüğünde de mevcuttur. Bu gibi konulara yeri geldiğinde daha detaylı değineceğimizden geçiyoruz.

Felsefi olarak şunu bir kez daha belirtmeliyiz ki, iki farklı görüşün bir parti içerisinde sürekli ve mutlak bir şekilde olması demek, **iki farklı görüşten bir doğru görüş** ortaya çıkar anlayışını savunmak değildir. İki farklı görüşten bir doğru görüş ortaya çıkar anlayışını ancak, Hikmet Kıvılcımlı gibi yarı-troçkist, idealist felsefi görüş sahipleri savunur. Onun savunduğu diyalektik gelişim "tez-anti-tez-sentez, ve senteil..." formülasyonudur. Yani iki tezin çatışması-tartışması

sonrası bir doğru görüş ortaya çıkıyor, bu da kendisini sürekli bir şekilde tekrar(senteil) edip-gider.

Aynı düşünce ve formülasyona İşçi-Köylü Gazetesi'nin 12-25 Eylül tarihli "Sınıfsal Bakış" köşe yazısında da rast-gelmekteyiz. Öyle ki bu değerlendirme hem de sözümona Mao adına yapılmaktadır. Mao bu türden anlayışları ve diyalektik yorumu idealizm olarak yorumlamaktadır. Tam tersine Mao'ya göre iki bir olmaz, ama bir ikiye bölünür. "İkinin bir olmadığı"nı şu temel felsefi görüşe oturtuyor: Zıtların birliği geçici, göreceli ve bağıntılı iken mücadelesi mutlaktır. İki görüşten, dahası iki yanlış veya birden fazla yanlış görüşün birarada olması-birleşmesi sonucu doğru bir görüş-sonuç(sentez) ortaya çıkmaz diyor. Onun sentez dediği şey birinin diğerini altettiği sonuçtur. Mao'nun örneklerle de açıklamaya çalıştığı gibi sentez dediği şey birinin diğerini alt etmesidir. Kızıl ordunun Goumintang ordusunu yenmesi veya Goumintang ordusunu kimi dönemler yenmesi, büyük balığın küçük balığı yemesi-yutması gibi... Analiz her şeyi tahlil etmektir. Neyin doğru neyin yanlış, neyin yararlı neyin zararlı olduğunu tahlil etmektir.

Söz konusu köşede bir diğer yanlış anlayış ise Mao'nun "yadsımanın yadsıması"(ınkarın inkarı) tezini savunduğunun ileri sürülmesidir. Tam tersine Mao bu tezi savunmak yerine, bu tezi savunan Engels'i eleştirerek şunların altını çizmektedir:

"Engels üç kategoriden söz etmişti, ama bana sorarsanız ben bu kategorilerin ikisine inanmıyorum. (zıtların birliği en temel kanundur; nicelik ve niteliğin birbirine dönüşmesi, nicelik ve nitelik zıtların birliğinden ibarettir ve yadsımanın yadsınması ise hiç yoktur.) Nicelikle niteliğin birbirine dönüşmesi, yadsımanın yadsınmasını ve zıtların birliği kanununu aynı düzeyde yan yana koymak, 'tekçilik' (mo-

noizm) değil, 'üççülük'tür. En temel şey, zıtların birliğidir. Nicelikle niteliğin birbirine dönüşmesi, nicelik ve nitelik zıtlarının birliğidir. Yadsımanın yadsınması diye bir şey yoktur. Olumlama, yadsıma, olumlama, yadsıma...şeylerin gelişiminde, olaylar zincirinin her halkası, hem olumlama hem de yadsımadır.

Köleci toplum ilkel toplumun yadsınmasıydı, ama feodal toplum açısından olumlamayı teşkil ediyordu. Feodal toplum köleci toplum açısından yadsınmayı, ama kapitalist toplum açısından olumlamayı teşkil ediyordu. Kapitalist toplum feodal toplumun yadsınmasıydı, ama o da sosyalist toplum açısından olumlamadır.

Sentez yöntemi nedir? İkel toplumun köleci toplumla yan yana var olması mümkün müdür? Evet, yan yana vardır, ama bu, bütünün sadece küçük bir parçasıdır. Genel görünüm şudur: İkel toplum tasfiye olacaktır. Üstelik, toplumun gelişmesi, aşama aşama gerçekleşir, ilkel toplum da birçok aşamaya ayrılır."(abç) (cilt:6,Sf,327-328)

Konuya ilişkin eleştiri ve yorumlarımızı daha fazla uzatmaya gerek yok. Çünkü alıntılardan da anlaşılacağı gibi köşe yazarının iddia ettiği gibi Mao'nun, her iki tezi(tez-antitez-sentez, ve yadsımanın yadsınması tezleri) de savunduğu yok. Tam tersine köşe yazarının aksini savunuyor.

Maoist saflardaki bu türden yanlış yorumların genellikle teorik gerilik; araştırma-incelemedeki yetersizlik ve basmakalıp yazım tarzından kaynaklandığını da belirtelim. (Sözkonusu köşe yazısı, her ne kadar İşçi-Köylü gazetesinin bir sonraki sayısında özeleştirisi verilerek düzeltilmiş olsa da, bu gibi önemli konularda bariz hatalı görüşlerin savunulması, ideolojik netlik ve birliğin sağlanamamış olduğunu gösterir.)

İki çizgi ve iki dünya görüşüne ilişkin yorumlarımıza devam edelim.

Bir parti içinde farklı politik görüşler ve çelişki olmazsa o partinin yaşamından sözedilemez. Her kimki bizim partimizde farklı politik(taktik, örgütsel, siyasi veya askeri) görüş yok diyorsa, o kişi veya partiler hayatın gerçek diyalektiğini, hem de kaçınılmaz diyalektiğini reddediyor demektir. Bir parti içerisinde çelişkinin varlığı ne kadar nesnel bir gerçeklikse, her bir çelişkili görüşün farklı bir dünya görüşüne denk geldiği de o denli nesnel bir gerçekliktir. Farklı dünya görüşünün olması ise farklı çizgilerin o özgülde dışa vurumudur.

Bir parti içerisinde görüş ayrılıklarının irademiz dışında nesnel bir gerçeklik olduğunu her bir Maoist savunmak zorundadır. Onun da ötesinde bu tür farkların kaçınılmaz ve gerekli olduğunu da savunmalıdır.

Çok somut konuşalım: Bir insanın bireyci davranışları, bireyci alışkanlıkları farklı bir ideolojinin (küçük burjuva) yansıması değil midir? Dahası öznelci düşünce yöntemi, yani öznelciliğe düşmek felsefi olarak dokusunu idealizmden almıyor mu?

Herkes bir dünya görüşüne sahiptir. Her bir hatanın ideolojik kaynağı var. Başkan Mao, bütün olumsuzlukların ideolojik kaynağı için şu vurgulamayı yapıyor:

"Hiçbir komünistin aklından çıkarmaması gereken temel çalışma yöntemi, çalışma siyasetlerimizi somut duruma göre belirlemektir. Yaptığımız hataların nedenlerini araştırdığımızda, bunların hepsinin, belirli bir zaman ve yerdeki gerçek durumdan uzaklaştığımız ve çalışma siyasetlerimizde öznelci davrandığımız için ortaya çıktığını görüyoruz. Bu, bütün yoldaşlara bir ders olmalıdır." (abç) (Seçme

Eserler, Cilt 4, Sf; 221)

Bir parti içerisinde farklı dünya görüşünün yansıması olarak farklı politik görüşlerin her zaman için var olduğunu ve bunun da kaçınılmaz olduğunu belirttik. Dahası farklı(muhafız) görüşler bir komünist partisi için gereklidir de. Lenin yoldaş konuya ilişkin "Bir Adım İleri İki Adım Geri" adlı ünlü eserinde şunların altını çizmektedir:

"(...)anarşiye ve bölünmeye yolaçmadığı, bütün yoldaşların ve parti üyelerinin ortak rızasıyla onaylanan sınırların içinde tutulduğu sürece, parti içinde görüş farklılıklarının çarpışması, hem kaçınılmaz bir şeydir hem de gereklidir." (abç) (Sf, 183)

Lenin yoldaşın parti içerisinde görüş farklılıklarının kaçınılmazlığı ve gerekliliği üzerine ortaya koyduğu tezler parti içerisindeki iki çizginin meşruluğu ve bunun da başından sonuna kadar varlığını sürdürdüğünün somut göstergesidir. Lenin yoldaş bırakalım irademiz dışında, iki çizginin parti içindeki varlığının nesnelliğini savunmasını bir kenara, gereklidir diyor. Aynı belirlemeyi Başkan Mao'da şu sözlerle ifadelendiriyor:

"Doğru, yanlıştan ayırt edilmelidir. Doğru ile yanlış arasındaki ilişkide beraberklik, insanları eğitmemizi ve bütün Parti'yi birleştirmemizi sağlayacaktır. Parti içinde, ihtilaf, eleştiri ve mücadele vardır. Bunlar gereklidir. Uygun miktarda eleştiri ve hatta şartlar gerektirdiği zaman mücadele etmek, insanlara hatalarını düzeltmede yardım etme yollarıdır ve onlar için yararlıdır." (abç) (Cilt:6, Sf; 33)

Bu, ne demektir?

Bu, farklı görüşlerin parti içerisinde çarpışması, yani farklı fikirlerin varlığının nesnel bir olgu olduğu gerçekliği demektir.

Bu, irademiz dışında kaçınılmaz bir şekilde varlığını sürdüren iki çizgiyi iradi olarak engellemek değil, tam ter-

sine bir parti için gerekliliğini ortaya koymaktadır.

İki çizgi eşittir iki dünya görüşü üzerine söyleyeceklerimizi daha fazla uzatmak istemiyoruz.

Ve alıntılarla birlikte teorik açılımını yaptığımız gibi, iki çizgi demek iki farklı politik görüş demektir. Bunu, başka bir şekilde tanımlamak idealizmdir, metafiziktir. Parti yekpare olamaz. Ve kim ne derse desin parti yekpare bir politik oluşum değil. Çünkü dünyada tek bir politik görüş yoktur. Buna imkan da yok. Birin ikiye bölünmesi olgusu evrenseldir. Bu, herşey için geçerlidir. Komünist düşünce ve çizginin olduğu yerde küçük burjuva düşünce ve çizgi de var demektir. Aksi anlayışlar küçük burjuvaziye ait zorlama teorilerdir.

Bu, doğru ile yanlışın çarpışması şeklinde kendisini gösterdiği gibi iki yanlış görüşün birbiriyle çarpışması biçiminde de gösterir. Meselenin kilit noktasını çelişkinin kendisi oluşturmaktadır. Yoksa iki çizginin farklı boyutları değil. Her şeyin, her sürecin kendi içerisinde farklı boyutlarının olması diyalektik bir yasa ise, iki çizginin de diyalektik olarak farklı boyutları vardır. Dolayısıyla iki çizgiyi veya farklı çizgileri sadece sistemleşmiş çizgiye indirgeyerek tek boyutlu bir biçimde ele alıp savunmak diyalektik görüş açısı değil metafiziktir. Bizim burada tartışmasını yaptığımız, iki farklı görüşün çizgiye denk düşüp düşmediği nesnelliğidir. İki çizginin, yani parti içerisindeki farklı görüşlerin ortaya çıkmasını hiç kimse ne iradi olarak engelleyebilir ne de bunlar irade içerikli sorunlardır.

Lenin yoldaşın "her üçgenin bir yanı, öteki iki yana her zaman karşı"dır(abç) dediği gibi iki çizgi de her zaman için parti içerisinde vardır. Proleter veya burjuva yön var ise tersi de vardır.

Bu, kaçınılmaz bir kanundur.

Konuya ilişkin sözlerimizi Başkan Mao'nun her politik düşünce biçiminin bir sınıfın damgasını taşıdığına dair sözleriyle bağlamak istiyoruz:

"(...)Sınıflı toplumda, herkes, belli bir sınıfın üyesi olarak yaşar ve her düşünce biçimi, istisnasız, bir sınıfın damgasını taşır." (abç) (Teori Ve Pratik. Sf; 8)

3- İki Çizginin Farklı Boyutları

İki çizginin tek bir boyutunun olmadığına, boyutlarının çok çeşitli ve farklı olduğuna bugüne kadar birçok yerde birçok kez değindik. İki çizgi konusunda kavranılmayan önemli bir nokta da iki çizginin kendisini tek boyutlu olarak ele alma anlayışıdır. Maoist saflardan tutulımda oportünist küçük burjuvalara kadar bir çok hareket ve akım çizgi dedin mi bunu "Program", "Platform'a" denk düşen "sistemleşmiş çizgi" olarak algılamaktadırlar. Daha doğrusu onların dilinde farklı çizgiler ancak program ve platform boyutundaki görüş farklılığına denir. Bu küçük burjuva oportünist düşünce sistematiplerinden hareketle de herhangi bir siyasal, örgütsel ve askeri başarısızlığın ideolojik arkaplanını ortaya koyamamaktadırlar-koymuyorlar. Başarısızlık, olumsuzluk ve yenilgi deyip geçiyorlar. Öyle ya onlara göre Marksist-Leninist-Maoist'ler siyasi hata yapmaz; yüzde yüz doğru düşünce ve pratiği savunur-uygularlar. Ortaya çıkan politik-taktik başarısızlıkların ideolojik arkaplanı yoktur. Bunların esas nedeni ideolojiden ve belirlenen siyasetten ayrı tutulur. Onlar için herhangi bir taktik konuda dahi sağa sola sapma olmaz.

Kısacası, onlar için bu başarısızlıklar neden-niçin oldu; bunun ideolojik, siyasi, dahası sınıfsal kaynağı nedir, bunda ulusal ve uluslararası objektif koşulların pa-

yı nedir, tarihsel kökler nereye dayanıyor vb. gibi soru ve sorunlarda kendi hatalı politik tespitlerinin paylarını bulup açığa çıkartmak olmaz. Bu anlayış sahipleri doğru politika belirlemişler ama bu politikalar ya altlar tarafından uygulanmadığı için başarısızlığa uğramış, ya da dış faktörler sonucu olmuştur.

Bu tür felsefi-ideolojik sorgulamalara gitmedikleri için de bir parti içerisinde çizgi dedin mi bununla sadece ve sadece ML görüşler anlaşılmalıdır diye felsefi idealizme saplanmaktadırlar. Onlar için Kongreleri, Konferansları, MK'ları doğru siyasal tespit yapmış ama alt kademeler uygulamadığı için bu doğrular nüfuz etmemiş. Dolayısıyla önderliklerinin bu olumsuz ve başarısız sonuçlarda hiç payı yoktur. Çünkü "onların küçük burjuva yanları hiç olmaz." "Saf proleter ve dört dörtlük Marksist-Leninist-Maoist'dirler." Bir politik-taktik başarısızlığın ideolojik arkaplanını öznelcilik olarak belirtirlerse bu materyalizmden sapma olur, o zaman kendi Marksist-Leninist-Maoist'liklerine gölge düşürmüş olurlar. Öznelci tespitleri dahi ideolojik sapma olarak değerlendirmiyorlar. Öznelcilik deyip geçiyorlar. Düşünmüyor ki, öznelcilik gerek teorik gerekse pratik olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm'den sapmaktır. Oysa Marksizm'in ruhunun "somut şartların somut tahlili olduğunu" herkesten fazla kullanıyorlar. Ama iş bu somut şartlara uygun yapılmayan tahlilin yolaştığı olumsuzluk ve başarısızlığın adını koymaya geldi mi, bunun ideolojik-siyasi tanımını yapmaktan çekinirler.

Sorunlara Marksist-Leninist-Maoist pencereden bakmak isteyen bir insan az önce aktardığımız belirlemeden dahi herhangi bir konuda öznelciliğe düşmenin o özgülde sapma olduğunun adını koymaktan çekinmez. Çünkü bilimsel olan yaklaşım budur. Kendisine Marksistim diyen

herkes elbetteki Marksist değildir. Ancak önyargı ve küçük burjuva hesaplardan uzak bir Marksist-Leninist-Maoist için herhangi bir politik sorun karşısında eğer somut tahlil yapamamış ve yapmamışsan orada Marksizm-Leninizm-Maoizm'den sol veya sağ bir şekilde sapmışsın demektir. Çarpıtmaya gerek yok. Ya "Marksizmin ruhunun somut şartların somut tahlili olduğu" düşüncesinden vazgeçip küçük burjuva olduğumuzu ilan edeceğiz ya da somut duruma uygun belirlenmeyen bir tahlilin öznelcilikten kaynaklı sol veya sağ sapma olduğunu savunacağız.

Daha açık bir deyişle, eğer "Marksizm somut şartların somut tahlili" ise bunun tersi bir tahlil yapmak da Marksizm-Leninizm-Maoizm'den sapmadır. Yani öznelciliğin yolaştığı sağ veya sol sapmadır.

Şöyle bir Marksist-Leninist-Maoist bir teorik belirleme ve tutum olur mu?

Bir yandan örgütün yedi(7)yıllık politik-örgütsel faaliyetini esasta olumsuz değerlendireceksin, fakat öte yandan bu politik faaliyetin arkaplanında yatan ideolojik dokuyu ve bunun hangi sapmaya denk düştüğüne dair adlandırma yapmayacaksın. Bu olumsuz süreç sol subjektifizmden mi, yoksa sağ subjektifizmden mi kaynaklandı vb. gibi ideolojik analiz ve tanımlama yok. Peki o zaman nasıl başarısız ve olumsuz değerlendirdin? Siyasi olarak başarısızlık diyorsan, o halde her siyasi başarısızlığın da mutlak bir şekilde ideolojik arkaplanı, tarihsel ve sınıfsal kökleri vardır. Birden bire mi ortaya çıktı bu başarısızlıklar? Hiçbir politik hata soyut bir şekilde ortaya çıkmaz. Daha önce belirttik. Soyut gerçeklik diye birşey yoktur. Bundandır ki her politik hatanın da ideolojik-sınıfsal ve tarihsel nedenleri mevcuttur. **Bu durum bir süreç için geçerli olduğu gibi**

tek bir hata için de geçerlidir.

Bu hataların ideolojik arkaplanı doğru ve bilimsel bir şekilde tahlil edilip ortaya konulmadan geçmişin ideolojik hastalıklarının yolaştığı olumsuzluklardan nasıl kurtulacaksın ki? Kurtulmak imkansızdır. Çünkü bir politik olumsuzluk veya süreçten kurtulmak için o olumsuz süreci yaratan veya onun yaratılmasında esas rol oynayan ideolojik hastalıkların adını doğru koymalı ve ondan köklü bir şekilde kurtulmak zorundasın. Adını doğru koymak da tek başına yetmiyor. Bu olumsuz gerçeğin iç ve dış nedenlerini, objektif ve subjektif koşullarıyla birlikte tarihsel ve sınıfsal faktörlerini de doğru analiz etmek zorundayız. Yoksa geçmişin olumsuzluklarını tekrar etmiş oluruz.

Mao Marksist-Leninist-Maoist ilkelere için; bilme ile yapmayı, teoriyle pratiği, objektif olanla subjektif olanı birleştirmektedir diyor.

Marksist-Leninist-Maoist teorik derinlik ve felsefi bakış açısı noktasında yoksun olanlar elbetteki iki çizgiyi tek bir boyutlu olarak ele almaktan da geri durmazlar.

Çünkü onlar için bir politikaya oportünist düşünce veya o özgülde oportünist çizgi damgasını vurmuştur dedin mi, artık o önderlik veya parti de oportünisttir demen gerekir. Teorik-felsefi olarak bir kere oportünizme saplandın mı artık oradan kendiyinden kurtulman imkansız olur. Kurtulmak için Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin emrettiği özeleştirici süzgecinden geçmek şarttır.

Bu ön açılımdan sonra, geçiyoruz iki çizginin çok çeşitli boyutları üzerinde durmaya.

Genelden özgüle doğru çizgi çeşitleri üzerinde duralım:

a-Genel Siyasi Çizgi:

Bu, bir partinin ulusal ve uluslararası düzlemde devrim, devlet (bugün ve geleceğin) ve parti teorilerine ilişkin savunduğu temel görüşlerdir. Daha da açarsak, bir partinin genel siyasi çizgisi denilince verilecek yanıt şu olmalıdır:

Bir partinin yakın-orta ve nihai hedefini ulusal ve uluslararası düzlemde kısa ve bilimsel bir şekilde ortaya program, temel taktik politikalar ve örgütsel ilkeler noktasında ortaya konulan genel görüşler, o partinin siyasi çizgisidir.

Bu, aynı zamanda bir partinin niteliğidir. Bir başka deyişle bir partinin niteliğini o partinin savunduğu program, örgütsel ilkeler ve pratik politikaları belirler.

Konumuzu daha bir aydınlığa kavuşturmak için Mao'nun devrim öncesi Çin Komünist Partisi'nin genel siyasi çizgisi için söylediklerini aktaralım:

"Proletarya önderliğinde geniş halk kitlelerinin emperyalizme, feodalizme ve bürokrat kapitalizme karşı yürüttükleri devrim: Çin'in yeni demokratik devrimi budur. Tarihin bugünkü aşamasında Çin Komünist Partisi'nin genel siyasi çizgisi ve genel siyaseti budur." (Seçme Eserler. Cilt:4, Sf; 231)

Bu, ne demektir, ÇKP'nin Çin devrimi için yakın devrim hedefi olarak ortaya koyduğu genel siyasi çizgidir. İşte bu belirlenmiş genel siyasi çizgi doğrultusunda partinin mücadele ve örgüt biçimleri, devrimin ittifak ve düşman güçleri; devrimin niteliği ve amaçları; kurulacak iktidarın hangi sınıfların iktidarı olacağı; yeni iktidarın iç ve dış politikaları; içindeki ekonomik ve sosyal politikalar gibi temel sorunlara ilişkin verilen kısa ve bilimsel yanıtlar bir partinin programını meydana getirir.

Lenin'in deyişiyle program "içeriktir". Dahası Lenin, bir "Program gerçek-

ten de taktiklerden, taktikler de örgütten daha önemlidir" diyor. (Bir Adım İleri İki Adım Geri. Sf; 232) Ama hepsi de bir partinin doğru yürümesi için önemlidir.

Bir parti programda Marksist-Leninist-Maoist olup da taktik ve örgütsel ilkelere oportünist olabilir mi? Elbetteki olabilir. Bir partinin programı Marksist-Leninist-Maoist olur(bu, özdür), fakat somut durumlara ilişkin güttüğü politikalar oportünist olabilir. Dahası örgütsel sorun ve ilkelere de oportünizme düşebilir. Ama burada tayin edici olan parti programının oportünist olmamasıdır. Programın oportünist olması demek o partinin aynı zamanda genel siyasi çizgisinin de oportünist olduğu anlamına gelir. Bu da o partinin Marksist-Leninist-Maoist değil küçük burjuva nitelikte olduğunu gösterir.

Tek tek ülkelerde kurulu komünist partilerinin genel siyasi çizgisini uluslararası çizgiden ayrı düşünemeyiz. Daha açık bir deyişle bir ülkedeki komünist veya küçük burjuva, dahası burjuva partilerin genel siyasi çizgileri uluslararası çizgilerinden ayrı ele alınamaz, düşünülemez. Bu, komünist partiler için daha da geçerlidir. Çünkü bu partiler daha fazla enternasyonalist ve daha fazla enternasyonalizme önem verirler. MKP'nin önceli TKP(ML)'nin siyasi şekillenişinde tayin edici rolün Büyük Proleter Kültür Devrimi olması gerçekliği de tamamıyla bu nesnelliğin sonucudur. Bu durum "dış faktörün belirleyicisi olarak" yorumlanamaz. Bu, tıpkı çelişkinin evrenselliği gibi ideolojiler (Marksist-Leninist-Maoist veya burjuva) ve siyasi parti şekillenişleri için de geçerli olan bir yasa olarak ele alınmalıdır. Gerisi mekanik materyalizm ve idealizmdir.

Bu genel teorik açılamdan sonra Türkiye-Kuzey Kürdistan'da siyasi olarak varlığını sürdüren parti ve örgütlerin genel siyasi çizgileri ve birbiriyle aynı ge-

nel çizgide hareket eden parti ve örgütleri ortaya koyabiliriz:

1. Marksist-Leninist-Maoist genel siyasi çizgiye sahip parti ve örgütler:

Bunlar; Maoist Komünist Partisi, TKP/ML ve Maoist Parti Merkezi'dir.

Bu her üç örgüt içerisinde halihazırda programı olan parti sadece Maoist Komünist Partisi'dir. Diğer iki örgüt ve partinin henüz hazır hale getirilmiş programı yok, fakat programa denk düşen (programatik) temel görüşleri mevcuttur.

Her üçünün de program bakımından dayandığı ana kaynak yoldaş Kaypakaya'nın ortaya koyduğu programatik görüşlerdir. Dolayısıyla her üçüne de içeriğini veren yoldaş Kaypakaya'nın 72 yılında 5(beş) temel belgede ortaya koyduğu programatik tezlerdir.

O halde, yani Lenin yoldaşın dediği gibi program içerik ise, dahası program taktiklerden daha önemli ise, öyleyse her üç örgüt ve partinin de genel siyasi çizgisi aynıdır. Kaldık ki her üç örgütün örgütsel ilkeler boyutuyla savundukları temel görüşler de esasta aynıdır.

O zaman şöyle bir soru sormak gerek: Neden ayrı kalıyorlar? Ya da neden ayrı ayrı örgütsel varlıklarını sürdürüyorlar?

Demek ki küçük grup hesapları peşinde koştuıkları, büyük değil küçük düşündükleri için ayrı kalıyorlar.

Bu konuda Maoist komünist Partisi'ni diğerlerinden ayrı tutmak gerek. Çünkü Maoist komünist Partisi sözkonusu parti ve örgütlerle birliğin önünde **ilkesel düzlemde bir ayrılık noktası görmüyor**. Bunun için de her iki örgüt ve partiyle örgütsel birlik sorununu yıllardır gündemine almış durumdadır. Bu konuda yanlış ve hatalı bir çizgide ısrar etmenin başını ise TKP/ML çekmektedir.

Bu üç örgüt arasındaki sorunlar birlik-ileştirici daha yüksek birlik bilinciyle tartışılacak sorunlardır.

Bir partinin iç ideolojik sorunları olarak ele alınabilecek görüş farklılıkları kapsamındadır. Çünkü mevcut durumda aralarında ilkesel düzeyde bir görüş ayrılığı yoktur.

İlkesel düzeyde görüş ayrılığının olmadığı yerde örgütsel birlik siyasetini savunmamak ise oportünizmden başka bir anlam ifade etmez.

Marksist-Leninist-Maoist'lerin birliği ilkesel bir sorundur. Burada ilkesel görüşler üzerinden birliğe varılır. Nasıl ki ilkeler üzerinden birliği savunmamak oportünizm ise, ilkelerde ayrılığın olduğu bir parti-bir örgütle birliği savunmamak da oportünizmdir.

İlke nedir, ne değildir sorusuna da yanıt verilmelidir. Çünkü bu konuda yerli yerine oturmuş bir düşünce sistematigi yok. Öyleki çoğu kez ilke düzeyinde olan görüş ayrılıklarıyla taktik, nüans(nicel, küçük çaplı) boyutlu görüş ayrılıkları birbirine karıştırılıyor.

İlke; parti, devrim ve devlet sorunlarında bir partinin temel(ana) fikirleri demektir. Bir başka deyişle bu, bir partinin stratejik konulara ilişkin ortaya koyduğu temel tezler olarak anlaşılmalıdır. Örneğin devrimin zorla yapılması sorunu bütün komünist partiler için savunulması gereken zorunlu bir sorundur. Dahası ilke, devrim açısından olmazsa olmaz düzeyde savunulması zorunlu Marksist-Leninist-Maoist tezlerdir. Fakat ilke dışındaki sorunlar öyle değil. Örneğin, seçimlere karşı tavrı taktik bir sorundur. Burada hata yapmak veya seçimleri hep boykot etmek devrimi tümünden engellemez. Ona sadece küçük çaplı zararlar verir. Ama Zor'u savunmadımı, dahası bizimki gibi ülkelerde Halk Savaşı'nı savunup uygulamadımı devrimi yüzyıl da geçse yapamazsın.

Parti ve devlet sorunları için de aynı

durum geçerlidir.

Bu gerçeklikten hareketlidir ki, mevcut durumda bu üç parti ve örgütün genel ideolojik-siyasi çizgisi temelde aynıdır diyoruz. Onun için de her üç yapının örgütsel birliğini savunuyoruz.

Mevcut durumda bu üç yapıya en yakın ideolojik-siyasi hatta sahip örgüt ise TKP(ML) Birlik'tir. Bu yapı Marksist-Leninist-Maoist nitelikte değil, fakat ondan diğer küçük burjuva örgütlere nazaran daha fazla etkilenmiş devrimci küçük burjuva örgüttür.

2.Enver Hoca'nın çizgisinde (yarı-troçkist, yarı-revizyonist ideolojik-siyasi çizgi) hareket eden küçük burjuva oportünist örgüt ve partiler:

MLKP, TİKB, TDKP, TKİP gibi örgütler.

Bu örgüt ve partilerin genel siyasi çizgisi esasta aynıdır. Hepsinin de ideolojik esin kaynağı Enver Hoca'nın devlet, devrim ve parti sorunlarında ortaya koyduğu tezlerdir. Bu partiler içerisinde kimisinin legalleşmesi o partilerin genel siyasi çizgisinin özde ayrı olduğunu göstermez.

Bu partiler arasında görüş ayrılıkları mevcuttur. Fakat bu görüş ayrılıkları bir parti içerisinde birleşmelerini engelleyecek boyutta(nitelik) değildir.

Devrim, devlet ve parti noktasındaki temel görüşleri esasta aynıdır.

Dolayısıyla tüm bu küçük burjuva oportünist partilerin bir parti içerisinde birleşmesinin zemini müsaittir. Ki bu konuda MLKP'nin bir dönem izlediği siyaset doğruyken, diğer örgütlerin siyaseti yanlış ve hatalıydı.

Aynı çizgide hareket eden örgüt ve partiler diğer ülkelerde de mevcuttur. Ancak diğer ülke partilerinin hemen hepsi TDKP çizgisinde olup TDKP ile siyasi ilişki içerisinde oldukları. Ve bunların çekirdek düzeyde de olsa uluslararası bir kurumlaşması söz konusudur.

3.Kastrocu (fokocu) çizgide hareket eden küçük burjuva akımlar:

Kastrocu çizginin dayandığı ana çizgi daha çok "partisiz devrim (partisiz ordu örgütlenmesi ve sadece orduyla devrim yapma fokocu devrim teorisi), milli burjuvazisiz devrim ve iktidar ve dönemin (1960'lı, 70'li ve 80'li) Rus sosyal emperyalizimini "sosyalist" değerlendirme gibi tezlerde kendisini göstermekteydi.

Bu çizgi sahipleri silahlı mücadeleyi siyasi mücadelenin üstüne çıkartıp öncü savaşı teorilerini savunmaktadırlar. Bu teorinin mucidi ise Fidel Kastro'dur. "Öncü savaşı", bir başka deyişle partisiz ordu örgütlenmesiyle devrim yapılabilceği tezini (Küba'daki gibi) savunmaktadırlar. Konumuz bu akımın ideolojik-siyasi çizgisini analiz etmek ve eleştirmek olmadığından daha fazla ayrıntıya girmeden geçiyoruz.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bu çizgide hareket eden parti ve örgütlerin başlıcaları DHKP-C, THKP/C-HDÖ ve MLSPB gibi örgütlerdir. Geçmişin Devrimci-Yol'u da bu çizgideydi.

Bu yapıların ülkedeki programsal esin kaynağı ise Mahir Çayan'ın ortaya koyduğu tezlerdir. Hepsi de M. Çayan'ın programsal çizgisini savunmaktadır. Birinin nicel olarak güçlü, diğerinin ise zayıf olması, Çayan çizgisinde olmadığını göstermez.

Dolayısıyla her üç örgütün de bu konuda izlemesi gereken doğru yol tek bir örgüt çatısı altında birleşmek olacaktır. Çünkü mevcut genel siyasi çizgileri aynıdır.

Bu örgüt ve partiler dışında benzer genel siyasi çizgiye sahip küçük burjuva örgütler de mevcuttur. Ancak şu bir gerçektir ki ismini saydığımız tüm örgütleri birbirinden ayrı tutan temel faktör dar grup hesaplarıdır. Bir başka deyişle örgütün değil halkın ve devrimin çıkarlarını esas

alan, özellikle de Maoist parti ve örgütlerin örgütsel birliklerini engelleyecek ciddi bir faktör yoktur. Grup hesapları ve grupçuluğun devrimi değil karşı-devrimi besleyip büyüttüğünü belirtmeye gerek duymuyoruz.

b- Önderlik Çizgisi

Önderlik çizgisi demek, en özlü ifadeyle bir partinin önderliğinin(MK) her iki kongre arasında izlediği siyasal, örgütsel ve askeri çizgidir.

Önderlik çizgisiyle parti çizgisi aynı mıdır? Hayır aynı değildir. Parti çizgisi az önce de ifade ettiğimiz gibi genel siyasi çizgidir. Bir partinin genel siyasi çizgisi değişmeden önderliği değişebilir. Daha doğrusu bir partinin genel çizgisi Marksist-Leninist-Maoist olabilir, ama o partinin önderliği kongre sonrası sürecin belli bir kesitinde oportünist olabilir.

Burada iki noktaya dikkatleri çekmek istiyoruz:

Birincisi, bir önderliğin her iki kongre arasında izlediği(siyasal, örgütsel ve askeri çizgi) oportünist olmasına karşın o önderliğin öz itibarıyla hala da Marksist-Leninist-Maoist'liğini koruması iken, ikincisi ise kongre sonrası işbaşına getirilen önderliğin adım adım sistemleşmiş oportünist çizgiye sahip olmasıyla Marksist-Leninist-Maoist öz ve niteliğini yitirmiş olmasıdır.

Birincisi henüz kazanılması, dönüştürülmesi mümkün bir sapma içerisinde iken, ikincisi ise iflah olmaz bir oportünizme sapmıştır. Birincisinin partinin genel siyasal çizgisiyle, yani özüyle sorunu yok iken diğerinin (sistemleşmiş olanın) partinin genel siyasi çizgisiyle zıt bir hatta genel çizgiye sahip olması gerçekliği vardır.

Bundandır ki genel siyasi çizgiyle sorunu olmayan tüm önderlikler dönemsel olarak oportünizme sapmış olsalar da, bu

önderliklerin genel niteliği yine de **Marksist-Leninist-Maoist'dir diyoruz.** Örneğin, II.MK'nın gerek sol gerekse sağ önderlikleri için bu tespiti yapıyoruz.

İkincilerin niteliği ise Marksist-Leninist-Maoist değil, küçük burjuvadır. Örneğin I.MK'nın belli bir dönemine(tümüne değil) damgasını vuran önderliğin(Bolşevik Partizan'ın kurucusu ve dönemin parti genel sekreteri) niteliği Marksist-Leninist-Maoist değil oportünisttir. Onların genel siyasi çizgisi artık Marksist-Leninist-Maoist değildir. Çünkü onlar Marksist-Leninist-Maoist programdan farklı nitelikte bir platform ve programı savunmakadılar.

Bunların örnekleri diğer ülkelerin komünist partileri tarihinde de mevcuttur. Örneğin Mao, 1935 öncesi ÇKP'ye hakim olan bazı sol ve sağ sistemleşmiş çizgiler(Cen Di Su'nun 1927'deki sağ çizgisi, 3. Sol Vang Ming'in çizgisi, Troçkist Cang Kuato, izlediği sağ çizgi) için sistemleşmiş ve oportünist, hatta karşı-devrimci çizgilerdir belirlemesi yapmasına karşın, ancak diğer çizgiler ve sahipleri için aynı tespiti yapmıyor. Onlar için, hataları konusunda özeleştiri yaptılar.

Dahası da var: ismini saydığımız önderliklerin çizgileri için oportünist demesine karşın, ÇKP için oportünisttir diye bir tespit yapmıyor. Hatta 1958 yılında yapılan ÇKP 8. Kongresi'ne Li Şao-Şi kılığı hakim olmasına (Hem de "üretici güçleri geliştirmek esas sınıf mücadelesi talidir" revizyonist tezini hakim kılmalarına karşın) karşın yine de Mao ÇKP için "revizyonisttir" belirlemesi yapmamaktadır.

Demek ki Mao, partiyle önderlik çizgilerini, hatta bazı oportünist önderlikleri bile bir ve aynı değerlendirmiyor. Yani her oportünist önderlik için iflah ol-

maz veya karşı-devrimcidir(Çang Kato gibi) diye tespit yapmıyor. Mao yoldaş oportünistler ve oportünizm arasında, dahası doğru ve yanlışın dahi kendi arasında ayırım yaptığı gibi, Lenin yoldaş da ayırım yapmaktadır. Lenin yoldaş 1900'lerin başında RSDİP içerisindeki gruplar arasındaki görüş farklılıklarının özünden hareketle grupları şöyle adlandırmaktadır:

"1) tutarlı devrimci sosyal-demokratlar; 2) küçük oportünistler; 3) orta boy oportünistler; ve 4) büyük oportünistler..." (Bir Adım İleri İki Adım Geri. Sf 172)

Başkan Mao'nun "üç çeşit söz vardır" ve komünistlerin hataları konusunda yaptığı belirlemeleri hatırlatmak gerekir. Mao'nun "üç söz çeşit söz vardır" söylemi üzerinde durmadan önce söylediklerini aktaralım.

"Üç çeşit söz vardır; birisi doğru, ikincisi esas olarak doğru veya pek doğru değil ve üçüncüsü esas olarak hatalı veya tamamen hatalı." (Seçme Eserler Cilt 6, Sf 117)

Evet biz de bir faaliyeti değerlendirirken esas olarak doğru veya başarılı diye değerlendiriyoruz. Tam doğru şeklinde değerlendirmeler de yapıyoruz. Hatalar ve yanlış olanlar içerisinde ise esas olarak hatalı veya tam hatalı diye belirleme yapıyoruz.

Bu neyi gösteriyor?

Bu, Marksist-Leninist-Maoist bir parti veya bir komünist faaliyetçinin başarısızlığa uğradığı, aynı zamanda sapmaya düştüğü anlamına geliyor. Ters durumda ise, yani esas olarak hata veya başarısızlık denildiğinde ise yapılan faaliyetler esasta hatalı ve yanlış olmasına karşın ancak bu faaliyetleri içerisinde olumlu yanlar da var demektir. Bu olumlu yanlar Marksist-Leninist-Maoist yanlar iken, olumsuz yanlar ise oportünist yanlardır.

Bu, bir parti, bir önderlik ve bir komünist faaliyetçinin komünist ve oportünist yönleri bir arada taşıdığını gösterir.

Bu, her başarısızlığın altında Marksist-Leninist-Maoist ilkelerden sapma olduğunu gösterir.

Marksist-Leninist-Maoist bir parti veya önderlik hiçbir taktik, askeri veya örgütsel konuda oportünizme düşmez mi? Bu, diyalektiği reddetmektir. Bu, Marksist-Leninist-Maoist parti, önderlik ve bireyi sınıfsız ve çelişkisiz bir şekilde ele alan idealist bir anlayış olur. Burada kavranılması gereken kilit nokta hangi yönün ağır bastığıdır.

Taktiklerde oportünizme düşme noktasında şimdilik Mao'dan bir alıntı vermekle yetineceğiz.

"Yoldaşlar, partimizin, Çin devriminin genel çizgisinin ve genel siyasetinin yanısıra, çalışmalarımız için çeşitli somut çizgiler ve somut siyasetler de sapta-
dığını biliyorsunuz. Bununla birlikte birçok yoldaş, Partimizin somut çalışma çizgilerini ve somut siyasetlerini hatırladıkları halde genel çizgisini ve genel siyasetini sık sık unutuyorlar. partinin genel çizgisini ve genel siyasetini gerçekten unutacak olursak, o zaman kör, ham, karışık kafalı devrimciler olup çıkarız ve somut bir çalışma çizgisini ve somut bir siyaseti uygularken de rotamızı şaşırır, bir sola, bir sağa yalpalarız ve çalışmalarımız zarar görür." (abç) (age. Sf; 230)

Benzer belirlemeler Lenin yoldaşta da mevcuttur. Lenin yoldaş kısaca şu belirlemeleri yapmaktadır:

"Program sorunlarında bir oportünist olan yoldaş Eduard Bernstein, (...)Taktik sorunlarında oportünist olan yoldaş Von Vollmar (...)Örgüt sorunlarında oportünist

olan Martov Ve Akselrod yoldaşlar..." (Bir Adım İleri İki Adım Geri Sf;254).

Şüphesiz ki program sorunu hepsinden önemlidir. Program sorunundaki oportünizm taktikler ve örgütsel alandaki oportünizmi de getirir. Daha açık bir deyişle programda oportünist olan bir örgüt taktikler ve örgütsel ilkelerde de oportünist olur. Çünkü program içeriktir-özdür. Fakat bir parti, bir önderlik zaman zaman taktik konularda oportünizme düşmüş olabilir. Hatta bir partinin önderliği iki kongre arası süreç boyunca oportünist çizgi de izleyebilir, veya örgütsel politikada oportünizme düşebilir. Fakat bu durum o partinin program ve özünün de oportünist olduğu anlamına gelmez.

Bunu somutlamak için fazla örnek sunmaya gerek yok: Eğer öyle olsaydı partimizin bugüne kadar önderliklerinin hemen hepsi neredeyse pratik önderlik çizgisinde oportünist bir çizgi izlemiştir. Buna göre partiyi de oportünist ilan etmemiz gerekir. Ancak bu anlayış yanlış ve hatalı bir bakış açısidir.

Bir partinin oportünistliği sadece taktik politik çizgilerle açıklanamaz. Onun önderliğiyle özdeşleştirilemez. Hatta önderliğin pratik politikalarda(taktik önderlik) oportünist yönlerinin ağır basması bile onun niteliğinin, bu bağlamda özünün oportünist olduğunu getirmez dedik. Öz, o partinin ve önderliğin ulusal ve uluslararası savunduğu ideolojik-siyasi çizgidir. Yani bir devrimin yakın, orta ve nihai hedefine ilişkin ortaya koyup savunduğu temel teorik tezlerdir.

Bu bilinçten hareketle de gelmiş geçmiş önderliklerimizden genel siyasi çizgi bakımından oportünist olan önderlikler 1975 bölgesel döneminin önderliği olan KK(Koordinasyon Komitesi) ve 1. Konferans'ın işbaşına getirdiği 1.MK'nın bir

kesimi ve bir dönemidir diyoruz.

Belirtmeliyiz ki bir partinin programı oportünist ve revizyonist olarak değerlendirilmeden o parti için revizyonist veya oportünisttir diye bir belirleme yapmak bilimsel değil. Ama bizde bu gibi sorunlara genellikle sonuçtan yaklaşılarak idealizme düştü.

Bir önderliğin çizgisi daha sistemleşmeden o önderlik için ya hemen sol veya sağ oportünist dedik, ya da daha ileri giderek o önderlik için revizyonist belirlemesi yaptık. Ve dolayısıyla örgütle-önderlikle ipleri kopartmaya kadar gittik.

Bir önderliğin teorik çizgisi oportünist bağlamda sistemleşmişse o önderlik artık Marksist-Leninist-Maoist değerlendirilmez. Çünkü onun özü değişmiştir artık. Ama az önce de ifade ettiğimiz gibi, bir önderliğin çizgisi platform veya program boyutuyla henüz sistemleşmemişse, o önderliğin özü ve niteliği hala da Marksist-Leninist-Maoist'dir.

İşte Maoist saflarda iki çizgi konusıyla ilintili karıştırılan temel noktalardan birisi de burasıdır. Bu nokta karıştırıldığı için de iki çizgi mücadelesi de doğal olarak yanlış bir siyaset temelinde yürütülüyor.

En özlü ifadeyle sistemleşmiş çizgi demek, bir kişinin veya bir grubun devrimin yakın-orta ve nihai hedefine ilişkin(parti, devlet ve devrim) temel fikirler noktasında içinde yer aldığı bir parti veya kanattan farklı bir programa denk düşen görüşlerin savunulmasıdır.

Bu, çizginin gelişmiş en üst(sistemli) boyutudur. Çizginin daha önceki halleri ise yukarıda üzerinde durduğumuz şekliyle henüz sistemleşmeyen durumlarıdır.

Sistemleşmiş çizgi sağ veya onun daha bir üst nitel aşaması olan revizyonist-

reformist çizgi şeklinde kendisini gösterirken, sol ve onun daha da gelişmiş ve üst aşaması olan anarşist-troçkist çizgilerle de kenidisini gösterebilir. Hangi durumda olursa olsun bu iki ideolojik akımın ideolojik özü aynıdır, yani ikiz kardeşler.

İki çizginin yansıdığı boyutlardan birisi de uluslararası çizgidir. Şimdi bunun üzerinde duralım.

c- Uluslararası Çizgi

Daha önce ifade ettik. Her parti ve örgütün çizgisinin mutlak bir şekilde uluslararası kaynağı mevcuttur. Nasıki çelişkinin kendisi evrensel ise, bir ülkedeki bir partinin örgütsel veya siyasal çizgisi de uluslararası çizgilere dayanmaktadır. Proletaryanın dünya görüşü ne kadar evrensel bir özellik taşıyorsa, burjuva ideolojisi de o kadar evrensel bir özellik taşıyordur. Proletarya ideolojisi bilimseldir, fakat burjuva ideolojisi bilimsel olmayıp idealisttir. Yoksa her ikisi de evrenselidir. Çünkü her ülkede, her parçada burjuvazi ve proletarya ve de diğer sınıflar var. Aynı şekilde her ülkede burjuva, milli-küçük burjuva, komünist veya komünizmden etkilenmiş küçük burjuva oportünist siyasi partiler(illegal veya legal) mevcuttur.

Mevcut durumda, daha doğrusu Maoist parti kurulduğundan beri onun beslendiği uluslararası çizgi Markizm-Leninizm-maoizm'dir. Bilhassa Maoizm'dir. Bilindiği gibi dünyada Marksizm'den etkilenmiş bir çok burjuva, küçük burjuva ideolojik akım vardır. En belirgin olanları Troçkist, Anarşist, Revizyonist, Reformist, Enver Hoca'cı, Euro Komünist, Kastrocu(Kübaist) ve Marksizm-Leninizm-Maoizm'i, illa da Maoizmi temel alan akımlardır.

Maoist parti kuruluşundan bu yana

Marksist-Leninist-Maoist akım içerisinde yerini belirleyerek(zaman zaman hatalı yanları olsa da) genel siyasi çizgisini şekillendirmiş durumdadır. Bu çizgisini 1.Kongre ile daha da berraklaştırıp netleştirdi.

Bu çizginin halihazırda örgütlü bir merkezi yapılanması da sözkonusudur. Fakat bu örgütlülük henüz bir çekirdek düzeyindedir. Devrimci Enternasyonal Hareket(DEH) adıyla kurumlaşan bu örgütlülük içerisinde birçok Maoist parti ve örgüt yer almaktadır.

Bu örgütlülüğün bir de genel çizgisi olarak kabul ettiği DEKLARASYON belgesi mevcuttur. Bu belgenin içerisinde bazı hatalı görüşler mevcut olsa da, ortaya konulan görüşlerin esası Marksist-Leninist-Maoist'dir.

DEH üyesi olmayıp da ona yakın duran bir kısım komünist örgüt ve parti de mevcuttur. Bunlar içerisinde belli başlı olanları şunlardır: TKP/ML, Hindistan Komünist Partisi(ML- Halk Savaşı) ve Filipinler Komünist Partisi.

Bu partilerin DEH'e üye olmaması için çok derin ve köklü ilkesel görüş ayrılıkları sözkonusu değildir. Sorun bu partilerin kendilerinden kaynaklanıyor. Ki TKP/ML bir dönem DEH üyesiydi. Daha sonra DEH'e karşı tutumlarından dolayı DEH üyeliğinden çıkartılmıştır. Geline aşamada DEH konusunda kendi içerisinde, en azından teorik düzlemde de olsa("DEH'e karşı eleştirilerimizi açıktan yapmayacağız" vb.yönlü politika belirlemiş olmaları) olumlu bir eğilim içerisine girmiş durumdadır. "Açıktan tartışma yapmama" kararı olmasına karşın, ya da bizi eleştirirken bu havayı vermelerine karşın aradan birkaç ay bile geçmeden Partizan dergisinin Ağustos-Eylül-Ekim sayısında Devrimci Komünist Partisi (ABD)'ye yönelik yapılan

saldırıları hiç de aldıkları kararlarına uygun davranmadıklarını gösteriyor. Biz sadece kendi kararlarına ve olumlu yönelimlerine sahip çıkmalarını hatırlatmak için bu uyarıyı yapmayı uygun bulduk. Gerisini kendileri düşünsün. Yoksa TKP/ML'nin DEH konusundaki hatalı ve tutarsız yaklaşımları için söylenecek çok şey mevcuttur. Ki bunları çeşitli yazılarımızda da ortaya koyduk. Örneğin, "deklerasyon oportünist. Ama DEH MLM" eklektik-oportünist belirlemelerinden henüz vazgeçmemeleri, DEH'i "oportünist" olarak ilan etmelerinin özeleştirisini vermemeleri gibi noktalardaki tutumları eleştirilmesi gereken önemli hususlardır. Devrimci Komünist Partisi(ABD)'ne Partizan dergisinde açıktan yapılan saldırı, DEH ve üyelerine karşı alınan kararda hiç de samimi ve ciddi olmadıklarını gösteriyor.

Tüm bu olumsuz yaklaşımlarına karşın TKP/ML, adını saydığımız diğer parti ve daha başka örgütler DEH konusunda içine düştükleri hatalara yönelmeleri durumunda DEH içerisinde yer alabilecek parti ve örgütlerdir.

Bu partiler DEKLERASYON'u kendilerine temel alarak DEH'e yaklaşmaktadırlar. Yoksa TKP/ML'nin savunduğu gibi, "DEH MLM; ama Deklarasyon oportünisttir" belirlemesi diyalektiği tersine çevirmektir.

Uluslararası çizgi bellidir. DEH Deklarasyonu etrafında birleşmek temel alınmalıdır. Varsa eksiklik ve yanlışlıkları(bizce vardır) bunlar DEH dışında kalarak yapılmaz. Meselenin özüne göre hareket çizgisi belirleyeceksin. Kaldı ki TKP/ML'nin Deklarasyon'a ilişkin sistemli hale getirilmiş bir eleştirisi de yoktur. Deklarasyon neden-niçin oportünisttir diye açıktan derli-toplu bir eleştiri yazılarına da denk gelmedik. Kaldı ki Dek-

lerasyon için oportünist demekle oportünist olunmaz ki! Hangi temel konularda görüş ayrılığı var, bunlar temellendirilmelidir. İlkesel konularda görüş ayrılığının olmadığı bir Deklarasyon'u "oportünist" olarak değerlendirmek bilimsel bir yaklaşım olamaz.

Konumuzla yakından bağıntılı olduğu için, Deklarasyon ve DEH çizgisini Marksist-Leninist-Maoist olarak nitelendiren tüm partiler hem DEH içerisinde yer almalı, hem de tek tek ülkelerde ayrı yapılarına son vererek tek parti etrafında örgütsel birliğe gitmelidir, vurgusunu önemle yapmak istiyoruz. Tersine anlayış ve tutumlar küçük hesaplı, grupçu küçük burjuva yaklaşımlardır. Komünistler grubunu korumak için küçük hesaplar peşinden koşamaz. Grupçuluk devrime ve halka zarar veren anlayış ve tutumlardır.

Kısacası, uluslararası çizgi bellidir. Her bir Maoist parti, örgüt, grup ve birey bu çizgiyi kendisine temel alarak tek parti etrafında örgütsel birliğe gitmelidir.

Özet olarak;

Detaylarıyla ortaya koyduğumuz gibi iki çizginin bir çok boyutu var. En belirgin hali ise sistemleşmiş olan boyutudur. Bunun dışındaki boyutları güncel, dönemsel taktik politika, örgütsel ve askeri konularda kendisini gösterir. Ki bu da bir parti içerisinde her zaman için nesnel bir gerçeklik olarak vardır. Sistemleşmiş boyutu ise her dönem ortaya çıkmaz ve her zaman varolmaz. Ki bu tür durumlara bir komünist partisi içerisinde uzun süre(istisnai durumlar hariç) müsaade edilmez. Yazımızın ilerleyen bölümlerinde bu konuyu üzerinde daha detaylı duracağımızdan geçiyoruz. ○

(Gelecek sayıda: Parti İçerisindeki İki Çizginin Sınıfsal Kaynağı(Küçük

Burjuvazinin Düşünce Yöntemi, Siyasal Eğilimi Ve Örgütsel Yaşamı), İki Çizgi Mücadelesinde İzleyeceğimiz Siyaset(İki Çizgi Mücadelesi İdeolojik Savaştır, İki Çizgi Mücadelesiyle Demokratik Merkezîyetçilik İlişkisi-İrade Birliği, Eylem Birliği, Hiziplere Müsaade Edilmez, Parti İçinde İdeolojik Mücadele mi, Yoksa Siyasi Mücadele mi Geçerlidir?) ve Sonuç bölümü.)

“SİVİL TOPLUM”CULUK

BURJUVA TOPLUMU ÜRETME BURJUVA DEVLETİ KUTSAMA EYLEMİDİR

(I)

Marks gayet net söyledi, “Sivil Toplum” olarak adlandırılan şey, burjuva toplumun bizzat kendisidir. Uzlaşmaz sınıf karşıtlarının ürünü, ve sınıf hakimiyeti aracı olan devleti, ondan soyut düşünölmeyecek burjuva toplumdan ayırmış gibi göstermek saçmadır. Sınıflı toplum gerçeğini sözde gizlemek, toplumu homojen göstermek burjuva aldatmacadır.

Sivil Toplumculuk anti-bilimselliği açığa çıkarılmış, pratik tarafından da anti-bilimselliği ispatlanmış “liberal” burjuva ideologlarının, Marksist-Leninist-Maoist devlet-devrim öğretisine, aslında umutsuz sözde bir meydan okuyuş (!) teori ve eylemidir.

Devletle ilişkisiz, ondan kopuk bir “Sivil toplum” gerçeğin kaba bir çarpıtılmasıdır. “Üçüncü yol, Üçüncü alan” cılasıyla parlatılmak istenerek “sol” diye yutturulmaya, pazarlanmaya çalışılan bu burjuva sağ ideolojinin siyaset felsefesini, Marks ve Engels baştan itibaren deşifre etmişlerdi. Burjuva liberal siyasetin bu argümanı, sözde “özgür yurttaşlar” etiketiyle burjuva devleti koruma ve kutsama eylemidir.

Pişman, sözde eski “Marksist”lerin “özgürlük toplumu” adıyla sela-

ma durdukları sivil toplumculuğun "vardır" dediği özgürlükler burjuva toplumun, burjuva devlet egemenliğinin gizlenmek istenmesidir. Popülerize edilen sivil toplum, liberal burjuva kaynaklıdır. Onlar ne yapmak istediklerini açık beyan ve itiraf etmek zorunda da kalmışlardır. Kapitalist ekonomi ve onun üzerinde yükselen burjuva egemenliği temsil eden devletin (özel mülkiyete dokunmadan) görevlerini azaltarak bunların bir bölümünü burjuva topluma yaymak...

"Özgürlük" denilen işte bu burjuva toplumun bizzat kendisidir. Ne ki, "solculuk" markasıyla burjuvaların, burjuva toplumun imdadına yetişen teorisyenler, burjuvazinin aleni beyanatı ve zorunlu itirafını, devletten soyut, "özerk", "özgür 3.alan" vitriniyle pazarlama icraatlarında, burjuvaziden daha çok burjuva toplumu, kitabına uydurularak savunma durumundadırlar. Efendiye bu muhteşem yalakalığa burjuvazi dahi hayret etse yerindedir.

Marks gayet net söyledi, "Sivil Toplum" olarak adlandırılan şey, burjuva toplumun bizzat kendisidir. Uzlaşmaz sınıf karşıtlarının ürünü, ve sınıf hakimiyeti aracı olan devleti, ondan soyut düşünülmemeyecek burjuva toplumdan ayrılmış gibi göstermek saçmadır. Sınıflı toplum gerçeğini sözde gizlemek, toplumu homojen göstermek burjuva aldatmacadır. Heterojen sınıflı toplum gerçeğinin tarihsel süreçle de doğrudan alakalı durumunu, burjuva teorisyenlerin dahi kabul etmek zorunda kaldıkları sınıflar ve sınıf mücadelesi meselesini kapıdışı ederek (!) homojen "Sivil toplum" olarak adlandırmalarıyla burjuvazinin acentası rolünü oynayan komprador "solcu"ların kapitalizm aşkına, emperyalizm ne kadar teşekkür etse azdır.

Emperyalizmin teveccühüne layık gö-

rülmüş, komprador "solcu"lar emin olabilirler ki, kendilerine kapitalizm gerçekten güvenmektedir. Sözde "sol"cularımızın kan bağışında bulundukları "Sivil" denilen burjuva toplum savunuculuğuna "acaba yanlış mı düşünüyorum" diye öykünenler de az değildir.

İnsanlığın sınıflara bölünmesiyle sahneye çıkan devletin iktisadi-siyasi-tarihsel koşullara bağlı olarak şekillenmiş "hukuk"unu, egemenliğin "hukuk"la pekiştirilmiş olmasının kapitalizmdeki adı olan "özgür" köle, proletarya ve emekçileri, işte size "Sivil toplum" diyerek avutmaya, yanılsamalara sürüklemeye çalışan "uygarlık"çı, aydınlanma felsefeci, "Rönesans"çı burjuva liberal teorisyenlerin sözde anti-devletçiliği sadece burjuva devlet savunuculuğudur. Özel mülk dünyasında sınıflar gerçeğinde sözde "Sivil toplum" büyük bir yalandır. Tarihin sınıf mücadeleleri gerçeğini ve sınıf gerçeklerini "Sivil toplum" operasyonlarıyla, kaba ve keyfi çarpıtmak, hiçte masumane bir durum değildir. "Sivil toplum" denilen burjuva toplum, ondan soyut gösterilmek istense de burjuva devletle ilişkisiz düşünülmez. Üst yapı-alt yapı ilişkisinin bu keyfi yalıtılmış sunuluşu, özel mülk dünyasında ve sınıflı toplum gerçeğinde, toplumu politika dışı "sivil" gösterme gayretini (!) masumane bulmamanın nedenleri kolaylıkla anlaşılacaktır. Devlet varlığını korudukça toplumu ondan kopuk, onun dışında tasavvur etmek boş bir ütopyanın ötesinde burjuvaziye hizmet gayretidir.

İnsanlık tarihinin sınıfsal her bir dönemine bağlı şekillenen toplum, hiçte "sivil" olmamış, koşullara bağlı olarak şekillenmiştir. İstisnasız her birey sınıflı toplumlarda bir sınıfa bağlı olmuş, ona göre mevzilenmiştir. Politika, sınıflı toplumların argümanıdır. Sınıflı toplumların "politika", politik mücadele gerçeğini

“Sivil” terimli oyunlarla yok farzedenler, her hangi bir ekonomik temel dışında, tarihsel koşullar ötesinde mi yaşıyorlar. Değilse, yani politika, ekonominin yoğunlaşmış ifadesiyse sınıflı toplumlar politik değil de, sınıflar üstü bir “sivil” kalabalığı olarak tanımlanabilir mi?

Marks ve Engels’in Komünist Manifesto’da belirttikleri gibi, feodal toplum yıkıntılarından fıskıran burjuva toplum sınıf çelişkilerine son vermek bir yana, eskilerinin yerine yenilerini geçirdi. “Eski” denilen feodalizmin yerini alan kapitalizm, sınıflı ve burjuva egemenlik dışında düşünülemeyecek burjuva toplumdur. Değişik coğrafyalarda özgün biçimlerine rağmen aynı ortak öze, burjuva egemenliğine sahiptirler. Tarafsız olması düşünülemeyecek devlet egemenlik aracı olduğu sınıfın silahıydı. “Çağdaş” dedikleri Batı burjuva toplumlarında devlet müdahalesine uğramayan, (...) özerk alanlar, yurttaşlar, gruplar “sivil toplum”culara rağmen, gerçek başkadır.

Özel mülk ekonomik temeli üzerinde yükselen hangi siyasi ve hukuksal liberalizmde, özel mülk dünyasına rağmen devletin müdahalesi “dışında”, “özerk”, “özgür” bir alandan bahsedilebilir? Ekonomik liberalizmin baş illeti olan insanların doğuştan eşit olmadıkları, özel mülkün bir yetenek, inisiyatif, yarış nimeti olduğu savı ortadayken, hangi hukuki “eşitlik” formelliği, işin özünü, her alanda eşitsizliği yadsıyabilir? Ekonomik, sosyal koşullardan bağımsız, devletli ortamda, devlet müdahalesi dışında, özerk bir alan veya sivil toplum keşfi sadece saçma değil, saçma sapandır.

“Özgürlük-Eşitlik-İnsan Hakları” sınıflı toplumlardaki, eşitsizlik özünün, üzerine çekilmiş aldatıcı bir perdedir. Burjuva devletle çıkarları temelinde zıt sınıfları, “Sivil Toplum” projesiyle uzlaş-

tırma gayretinin, Bernştain’ci, Kautsky’ci, Berlinguer’ci “Avrupa Komünizmi”nin foyasını, komünistlerin kongresi bir kez daha açığa çıkarmıştı. Sınıf mücadelesini yadsıma, sınıfları sözde birleştirip uzlaştırma çöpçatanlığının günümüzdeki adresi, “sınıf farklılıklarının artık tarihin müzesinde kaldığı” uydurmacasıdır.

Modernite örtülü Avrupa, ABD yani emperyalizm merkezli “sivil toplum” projesinin hedeflerinden biri, kapitalizmin krizine sözde çare bulma(!)dır. Öyle sanıldığı gibi “yeni” bir teori değildir. Hümanizme vurgusuyla Descartes’te, egemenlik düzenini teorileştiriyordu. İlahi bir yasa olarak kutsuyordu. “Aydınlanma çağı”nın temellerine katkılarıyla ünlü Descartes’in yanısıra Kant’ın da teorisinde aynı kriz mevcuttur. Sonraki teorisyenlerde (Hobbes gibi) yeryüzünde bir tanrı gereksinimine vurgu yaptılar. Egemenliği tarihsel koşullarla ilişkili değilmiş gibi ebedileştirdiler. Rousseau da aynı kapıya çıktı. Onun “mutlak cumhuriyeti” Hobbes’un “yeryüzündeki tanrı” anlayışının özde bir devamıydı. Hegel, “aile ve sivil toplum alanları ilişkisinde devlet dışsal bir zorunluluk ve üstün iktidardır. (...) Ama öte yandan devlet içkin amaçtır ve kuvvetini evrensel ve nihai amacıyla bireylerin tikel çıkarlarının birliğinden (...) alır” diyordu. Egemenlik makinasının polis gücü ve bürokrasisinin tanrılaştırılmasında Hegel’ci abartmaya çokça dayanılmaktadır.

“Ulusal devlet” denilen olgu kalıcı-mutlak değil, insanlık tarihinin kapitalizm aşamasının evladıydı. Çöküş mecrasındaki feodalite ilkel sermaye birikimi ortamında yeni politik egemenlik biçimlerine gebeydi. Tabii ki kaba evrimci, birikimci, kendiliğindenci bir yürüyüşle tarih ilerlemiyordu. Verili koşulların talep ettiği, (Sivil toplumcular rahatsız olsalar

da) bilinçli müdahale devreye giriyordu. İngiliz-Amerika-Fransız burjuva devrimleri keyfi değil, bu koşulların talep ettiği müdahalelerdi. Mutlakiyetçi Monarşiler, krallar söz konusu tarihsel koşullarda yıkılmaya mahkumdu. Yıkıncılar (burjuvazi) aslında yıktıklarını tarihsel koşullara uygun olarak yenisinden ürettiler. Marks'ın Luis Bonaparte'nin 18. Brumeri'nde dediği gibi sonrakı burjuva eksenli devrimler, "burjuva devlet aygıtını parçalamak yerine, onu yetkinleştirmekten başka bir şey yapmamışlardır."

Özgün önemli farklılıklarına rağmen burjuva devlet, yıktığı feodal devletin tarihsel koşullara bağlı olarak aynı zamanda yeniden üretilmesiydi de...küçük bireysel üretim, bayağı üretim araçları

üreticilerin veya feodal beyin doğrudan tüketimi için üretim, bu tüketim üzerinden (...) üretim fazlasının satışa sunulmasıyla değişime girmesi, doğuş durumundaki meta üretimi, toplumsal üretimdeki anarşinin tohum özelliği Ortaçağ toplumuna ilişkin Engels'in vurguladığı özelliklerdir.

Manifaktür ile dağıtık üretim araçları büyük atölyelerde toplandı. Birey ve üretim araçları toplumsal araçlara dönüştü. Kapitalist üretim araçlarının sahibi oldu. "Ürünleri temellük ederek onları meta durumuna getirdi. Üretici, üretim araçlarından ayrılarak ücret kölesi haline geldi. Rekabet, üretim-

deki toplumsal anarşi derinleşti. Makine üretimi, yedek sanayi ordusunu da doğurdu. Üretim gelişirken, üretici güçleri de geliştirdi. "Üretim biçimi değişim biçimine karşı başkaldırdı."

Burjuvazi artık fuzulileşmiştir, onsuz "tüm toplumsal işlevler ücretli görevliler tarafından yerine getirilme" durumundadır. Ve başlayan Proleter Devrim... Engels bu gelişmeyi parlak ve dahiyane bir şekilde özetledi. Bizim yapmaya çalıştığımız bu bilimsel doğruluğa sadece bir kez daha dikkat çekmektir. Sivil toplumculuk, bu bilimsel-tarihsel gerçeklerin saptırılması ve burjuva egemenliğin idealize edilmesidir. "Adalet" burjuva egemenliğin adaletidir. Yasalar önündeki burjuva eşitlik, burjuva mülkiyete dokunamaz. Rousseau'nun projesi de buydu. Ölümsüz "doğrular", "adalet" ve ahlak dağıtıcısı Dühring tarihsel gelişimin bu bilimsel açıklamasını "budalalık", "vulgarizasyon skolastizm, doğuştan anlayış darlığı" olarak değerlendirmişti.

Bu ünlü(!) soyut ahlakçı teorisyen, matematik-astronomi-mekanik-fizik-kimya vb. bilimlerdeki doğrulardan hareketle kendi "ölümsüz doğru"luklarını propaganda eder. Ahlaksal-hukuksal bir temelle gerekçelendirilen bu başaşağı düşünce sistemi aslında diyalektiği, metaryalizmi, bilimi gerçekten de kapı dışarı eder. İmalatı şudur:

"İki insan iradesi, iki insan iradesi olarak tamamen eşittir." (Anti-Dühring, aktaran Engels.sf, 180)

Engels'in dediği gibi bu "abartma"dır. "Çocukluk"tur. Evet bu iki insan "cinsiyet bakımından eşit olmaya bilir." Aile veya kadının bağımlılığı Dühring'i ilgilendirmiyor. Gerçeğe rağmen ahlak ilkeleriyle işi "yoluna koyan" Dühring'in gerçekliği sadece

Emperyalizmin tevecçühüne layık görülmüş, komp-rador "solcu" lar emin olabilirler ki, kendilerine kapitalizm gerçekten güvenmektedir. Sözde "Sol"cu baylarımızın kan bağışında bulundukları "Sivil" denilen burjuva toplum savunuculuğuna "acaba yanlış mı düşünüyorum" diye öykünenler de az değildir.

“boş bir bulgu”dur. Sadece kadın, erkek açısından da değil, insanların farklı işlerle uğraşmış olması, işbölümü de bay Dühring’i ilgilendirmez. “Ölümsüz” ilkeleri ahlaken eşitliğe karar vermiştir ya, özdeki eşitsizlikle Dühring ilgilenmez. Tarihsel koşulları hesaba katmayan bu keyfi “eşitlik” betimlemesi, ulusal-ekonomik-siyasal-dinsel-cinsel özelliklerden soyut, tarih dışı bir fotoğraf çekmeklemedir. Fotoğrafın varsa bazı problemleri, tarihsel değil, “kabul edilebilir bağımlılıklar” olarak gösterime sunulur.

Dühring’i Keşfeden “3.Alan”cı “Yeni” Mucidler!

“Üçüncü Alan” teorisi Dühring yoluna çıkar. Bu yol soyut ve boştur. Engels, “Bütün insanların eşit olduğu, dünya kadar eski bir fikirdir” der. “Yenilik” keşifçilerinin söylediklerinde aslında “yeni” bir şey yoktur. Biliyoruz ki, hak eşitliği denilen bu ortaklık, mülkiyet ortaklığı “ortaklık üyeleri arasında söz konusu olabiliyordu”(Engels) Köleler, kadınlar vd. bunun dışındaydı. Tersine, Yunan ve Roma gerçekliğinin işaret ettiği gibi, ancak bir “delilik” olarak görülebiliyordu. Roma hukuku, özgür insan-köle farkını korudu, güvenceye aldı. Özel mülkiyet hukuku temelinde özel kişilerin, egemenlerin eşitliğini savundu.

Hristiyanlık “bütün insanlar arasında yalnızca bir eşitlikten (...) ilk günah eşitliğinden”(Engels) bahsetti. Genel kabul, seçkinlerin eşitliği idi. Buyurulanlara rağmen Cermen’lerin Batı Avrupa istilası, bunun nemenem bir eşitlik(!) olduğunu gösterdi. Burjuva yola giren toplum, feodal rejimle yüzyüze idi. Bu durumu sözde aşan burjuvazi, proletaryayı karşısında buldu. Seslen-

dirdiği burjuva eşitliğe, proletaryanın sınıf ayrıcalıklarının kaldırılması talebi eşlik etti. Sadece biçimsel değil, ekonomik, toplumsal alanda da bu talep edilmek durumundaydı. Fransız proletaryası somut bir ömektir. Gerçekten de belaydı. Burjuva eşitlik sözleri proletarya saflarında (köylüler savaşında olduğu gibi) sınıf eşitsizliklerine bir tepkiye dönüştü. Konuşan sınıf içgüdüydü. Kapitalistlerin söylemi kendilerine karşı ayaklanacak proletarya mücadelesinde işlevsel bir ajitasyona dönüşüyordu. Görülmektedir ki, “eşitlik” fikri proletarya açısından, burjuva alanı aşan, sınıfların kaldırılması istemine dönüşen bir eyleme götürmekteydi.

Burjuva toplumu, burjuvazinin egemenlik aracı dışında “sivil toplum” gösterme konseptlerinin çürük temeli, Engels’e dayanarak yaptığımız bu kısa özetle açıktır. Sınıflı toplumlarda devletle ilişkili burjuva toplumun bu “sivil” adedi gerçek dışı bir mitolojidir.

Bu mitolojik efsaneler tiyatrosunun tirajı komik sahneleri kahkaha tufanı için iyidir de, tarihin bilimsel açıklanmasına gelince, işe yaramazdır. Boş kurgularla hikaye üretenlerin konusu olabilir, ama diyalektik-tarihsel materyalistler için, özü burjuva olan sözde “sivil toplum”, (güldürücü oyunu olarak sahnelense de) kabul edilmez işkencedir. Tarihsel bilgiler kovulmak istenseler de, bilimsel öğretinin tanıklarındırlar, yaşayanlarıdır. Tanık ifadelerinin de onayladığı gerçekler şunlardır:

Tanık yaşanmış, yaşanan pratiktir. 18.yüzyıl Fransız filozofları, us’u herşey görüyorlardı. Devlet ve toplum eğer bu us’a dayanırsa ölümsüz us’un “adaleti” meseleleri çözecek diye düşünülüyordu. Fransız devrimiyle kurulan devlet ve toplum, Rousseau’nun “toplum sözleşmesi” terörle buluşmuştu. Burjuvazinin “eşit-

lik-özgürlük-kardeşlik", aldatmacası Napolyon despotizmine sarılmıştı. Vaaz edilen ölümsüz barış balonu patlamış, sürekli fetih savaşlarına sürüklenilmişti. Us ile son verileceği düşünülen zengin-yoksul karşıtlığı daha da derinleşmişti.

Engels'in ifade ettiği gibi, "böylece bu kurtuluş küçük burjuva ve küçük köylü bakımından her türlü mülkiyetten kurtuluş durumuna dönüşüyordu." Bu kesimler, büyük sermaye ve büyük toprak mülkiyeti ile "eşit" bir rekabet içinde olamazdılar. "Eşit" denilen rekabet ortamında ezildiler. Ellerindeki mülkü kendilerini ezenlere satmak, devretmek durumunda kaldılar.

Kapitalist temel üzerinde gelişen sanayi, sadece işçi sınıfı açısından değil, sefaleti toplumun karakteristiği haline getirdi. Çıplak feodal cebirin yerini alan para ile yine Engels'in ifadesiyle "ilk gece hakkı, feodal beylerden burjuva fabrikatörlere geçti. Fuhuş görülmemiş derecede yayıldı." Ticaret özgürlüğü dedikleri aslında bir dolandırıcılıktı. Yozlaşma had safhaya varmıştı. Kerameti us'tan bekleyen aydınlanmacı filozofların beklentileri çökmüştü. Tabelasında da "özgürlük" ve "eşitlik" yazılan burjuva toplumun tüm kurumları emekçiler açısından aldatıcı bir maske ile, burjuva egemenlik hizmetindeydiler. Saint-Simon ve Owen daha o dönemler bu sorunları ele almışlardı. Komünizmin tohum halinde ki fikirleri filizleniyordu. Siyasal kurumların belli bir ekonomik temele dayandığı, tarihsel, ekonomik koşullara bağlı olarak sınıf mücadeleleri yoluyla bunların değiştiği, aynı şekilde ve devrimle değişeceğine Simon dikkat çekmişti. Siyaset-iktisat ilişkilerini ele almış, devletin mutlak olmadığı, tarihsel bir olgu olduğu, siyasal yönetimden şeylerin ve üretim işlemlerinin yönelimine geçişle, onunda zamanını tarih içinde dolduraca-

ğı, ortadan kalkacağına işaret edilmişti. Tabii ki bunlar, Marksist öğretinin formüle ettiği komünizm ideolojisi-teori-siyaset ve onun ekonomi politik, bilimsel sosyalizm, diyalektik materyalist bileşenlerinin ancak tohumları olabilecek bir düzeydeydiler. Burada Owen'i de kısaca anmak durumundayız.

Owen, burjuvazinin zenginleşmesini, işçi sınıfı ve emekçilerin köleleştirilmesini sağlayan koşulların, üretim güçlerinin "bir yeniden örgütlenme temelini sunduğu"nu belirtir. Toplumsal olan üretim gerçekliğine rağmen, şahsi mülk hiçte ebedi değil, toplumun gelişmesinin belli bir aşamasının sonucu ve tarihseldi. Özel mülke son vermek, "ortak mülkiyete" geçmenin temelleri ve yolu ile Engels'in tanımlamasıyla "...iş adamı düşüncesi, (...)tecimsel hesap meyvesi" olarak Owen uğraşmıştı. Owen'ci komünizm ortaya çıkmıştı. Avrupa'nın yine Engels'in deyimiyle bu "en sevilen adam"ı ortaya koyduğu teori ve "toplumsal reform" projesiyle, yolunun üstündeki barikatlar olan özel mülk, aile ve dine saldırınca, beklediği başına geldi. Resmi toplum, "sivil" denilen burjuva toplum, onu derhal dışladı. Komplolara maruz kaldı.

Evet bu ütopyik komünistlerin düşüncelerinin sonra görülebilecek (Marks tarafından) yetersizlikleri, yaşadıkları tarihsel koşulların objektif sınırlamalarıyla doğrudan ilgiliydi. Başka ne olabilirdi ki? Yeni toplumun öğeleri, yaşadıkları o günün yeterince gelişmemiş burjuva toplumunda gelişkin düzeyde ortaya çıkmamışlardı, hemen çıkamazdılar da. Dolayısıyla yeni toplumun öğelerini elbette ekonomik-siyasi-sosyal ve diğer olayları gözler önüne koyma durumunda oldular. "Çağdaş tarihe baş vuramama" sınırlılığı, yetmezliği onları us'a yüklenme durumuna soktu.

Tarihsel süreçlerin dışında, basit suçlamalar ve onların ütopyacılıklarının tarihsel nedenlerini yok farzedip ahkam kesmeler olsa olsa daha artçı bir us'çuluk, bilimselliği pratikte de ispatlanmış Marksist öğretiyi gerçeği de dikkate alındığında çok daha kaba bir ütopyacılık olur. Dühring tam da böyleydi. Anti-bilimsel "sivil toplum"cularımız, tarihi ve onunla ilişkili toplumu keyfi yorumluyorlar. Hak, adalet vitrinleri gerçekleri gerçek olmaktan çıkarmaz. Materyalist tarih anlayışı karşısında "sivil toplum"cuların nefesleri hemen tükeniverme durumundadır. Geriye boş bir gürültü ve kuru kalabalık kalmaktadır. Şu açıktır; görülmüş ve ispatlanmıştır ki, toplumsal rejimler keyfi değil, üretim, üretilen ürünlerin değişimi temelinde şekillenmektedirler. Siyasal üst yapı elbette edilgen değildir. Ekonomik temel üzerinde tayin edici rol oynadığı durumlar da olabilir. Kaba materyalistlerin anlamadığı bu durumu, Marksist-Leninist-Maoistler her seferinde ortaya koydular. Bu tartışma yine yapılacaktır. Biz yine konumuza döneceğiz.

Tarihte her toplum, ürünlerin bölüşümü, üretilen şey ve üretim biçimi, üretilen şeylerin değişim tarzı vb. dışında şekillenmemiştir. Toplumsal değişimler, üretim ve değişim biçimi değişiklikleri temelinde bilinçli müdahaleyi elbette gerekli kılar. Ama mutlak değil, genel olarak iktisadi temel esastır.

Sivil Toplum Şarabıyla Mest Olanlar

Şu "sivil" diyerek, mest olanlara soruyoruz. O toplumu kuran kimdi? Havadan mı geldi? Kuran egemen sınıf olan burjuvazi değil miydi? Parçalanan feodal rejimin yıkıntıları üzerinde yükselen burjuva toplumun gerçekleştirdiği formel değil,

gerçekten de özgürlük, kapitalist üretim biçiminin özgürce gelişme gerçeği idi. Bu gelişme kapitalizmi yeni engellerle yüzyüze getirdi. Üretici güçler ve üretim biçimi arasındaki kaçınılmaz çatışmaya, burjuva toplum da çare olamazdı. Bizzat kendi çelişkilerinin bir sonucuydu çatışma...

Bilimsel sosyalizmin yaptığı, nesnel olarak varolan gerçeklerin tahlili, bilimsel sentezlerin düşünceye yansımasıydı. Materyalist teori bunu dahiyane bir şekilde açıkladı. Materyalist diyalektik tarih görüşüyle görmek istemeyenlere rağmen gerçekler bilimsel konuştu ve ispatlandı.

Toplumsal üretim ile özel mülk arasındaki çelişki kendisini burjuva-proletarya karşıtlığı şeklinde gösterir. "Sivil" burjuva toplumların yadsınamaz gerçeği budur. Üretim araçları mülkiyetini elinde bulunduran burjuvazi, öte yanda ise emek gücünden başka birşeye sahip olmayan proletarya sözde "sivil" burjuva toplumunun ana özelliklerindendir. Marks, "Vulcan'ın Prometheus'u kayalara muhlamasından daha sağlam olarak" işçilerin sermayeye bu muhlamasının "sermaye birikimine karşılık düşen bir sefalet birikimi yaratır. Bu yüzden bir kutupta servet birikimi, öbür kutupta, yani kendi emeğinin ürününü sermaye şeklinde üreten sınıfın tarafında sefaletin, yorgunluk ve bezginliğin, köleliğin, cahilliğin, zalimliğin, ussal yozlaşmanın birikimi ile aynı anda olur" dedikleri şu ünlü "sivil" göz boyamacılarla bize kucaklamamız buyrulan burjuva toplumun tepeden tırnağa gerçekleridir. Ne de güzel (!) bir "sivil toplum"muş!..

Kapitalizmin bizzat kendi çelişkileri, burjuva toplumun ne menem bir "sivil toplum" olduğunu, yani olamayacağını kendisi bile anlatırken, neyi yapmamız gerektiğine de objektif olarak yardım eder. Bu anlamda ona bir teşekkür borcu-

muz var. Kapitalizm gerçekten de mezar kazıcısını da yaratır, yani proletaryayı... Onun bizzat kendi çelişkileri izlememiz gereken yolu gösterir. Engels'in vurguladığı gibi yol şudur:

"Proletarya devlet erkini ele geçirir. Ve üretim araçlarını önce devlet mülkiyeti durumuna dönüştürür. Ama bunu yapmakla proletarya olarak kendi kendini ortadan kaldırır." Köleci, feodal, burjuva devlet, proletarya devleti de tüm toplumu temsil edemez. Bir sınıf hakimiyeti aracı

Ama Nasıl" belgesinde eleştiren Kongre'nin ilgili dökümanına ve diğerlerine bir kez daha dikkat çekmekle şimdilik yetinmek durumundayız.

Devleti zorunlu kılan tarihsel koşulları değiştirme, yani devrim zahmetine katlanamayanların eski devleti, burjuva toplumu en fazladan yaptıkları iş sadece onu onarmak, reforme etmekten ibaret olanların eski resmi burjuva toplumu "Sivil Toplum" gösterme çabaları Neo-liberal ideolojik hegemonya hizmetkarlığıdır.

Burjuva devleti sakın ha "Parçalama", can sıkın Devrim sözcüğünü sakın ha "ağıza alma", "devletime dokunma" teorisidir "Sivil Toplum!" Ne Sivil, her sınıf gibi tepeden-tırnağa politiktir. Ne sivil, aslında en yaman devletçidir. "Hak-Adalet" peçesiyle, devletin, ailenin aslında dokunulmaz ilan edilmesi teorisidir.

olan devleti toplumun tümünün malıymış gibi göstererek, devletli toplumu "sivil" ilan etmek, ilancılarımız alınmasın ama gülünçtür. Sınıflar gerçeğinin sonucu ve hakimiyet altında tutulacak sınıfların varlığının gerektirdiği devlet ortamında "sivil toplum" lapasını yutanlara söylemek isteriz ki, kusura bakmasınlar, biz böyle bir sofraya oturmamak, oturmaya-çağız. Büyük Proleter Kültür Devrimi ile bilimimizin ulaştığı yeni-üçüncü aşamanın, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in aydınlattığı sınıfsız topluma yürüyüş tarihi eylemimizin tecrübelerini özetleyen Kongre dökümanları kamuoyuna sunulmuş durumdadır. Bunları bu yazıda tekrar ele almaya ihtiyaç duymadık. "Sivil Toplum"cu tarih anlayışını, "3.alan" teorilerini "Eski Toplum ve Devleti Aşmak

Sınıfların varlığı koşullarında, devrimi sonuna kadar sürdürmek, esas almak, işçi sınıfı ve emekçiler için özgürlük kapısını açacak bu anahtar, onların kaderlerini ellerine almalarına yardımcı olmak için önderlik tarihsel görevi yerine, soyut "hak-adalet" sözcükleriyle idare etmek, Marksist-Leninist-Maoist'lerin işi olamaz. Sınıfların varlığı genel hak ve adalet ile çatışır. Hiçbir formel hak ve biçim özünde çatışma yatan gerçeğin yerine konulamaz. Sömüren ve sömürülenler oldukça, ki bu bir kader değil, "üretimin güçsüz gelişmesinin bir sonucu" ile de ilişkili, insanlık tarihinin belli bir evresinin ürünüydü. Sınıflara bölünme özünde işbölümünün sonucuydu. Bu tarihsel bir durumdur. Ebedi değil, belli koşulların sonucudur. Ve insanlık kaçınılmaz olarak Komünizmle bu durumu aşacaktır. Cüreti buna yetmeyenlerin burjuvazinin soyut "hak-adalet-eşitlik" söylemini, "Sivil Toplum" için yeter bulmaları, bizi halen sınıflar-sınıf mücadelesi kafasıyla konuşuyoruz diye suçlamalarına niye kızalım ki? "Ortodoks" marksistler, "dogmatik-

ler" bağrıtlarınızı duyuyoruz. Biz sadece sınıf mücadelesini kabul etmek, yürütmekle de kalmıyoruz. Siz görmek istemerseniz de o zaten var... Biz bunun kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne götüreceğini söyleyen ve komünizme yürüyüşün kaçınılmazlığını gösteren, öğreten Marks'la da yetinmiyoruz. Sizin bize yapıştırdığınız "dar kafalılık" dediğiniz, devrimi, proletarya iktidarı döneminde tüm sosyalizm dönemi boyunca Kültür Devrimi tecrübesinden öğrenip bir kere değil, tekrar-tekrar devam ettirme, sosyalizmin de gerçeği olan sınıflı toplum niteliğinin bir gerçeği olarak komünizme kadar sürdürme "suçu"nu, Maoizmin parlak yolunda işlemeye devam edeceğimizi yine haykırıyoruz. Bize "Sivil" dediğiniz burjuva toplumun can kıyıcılarıyla birlikte olduğumuz için ne kadar kızsanız o çok sevdiğiniz, avunduğunuz "hak" kınızdır!.. Soyut değil, bizde kendi sınıfımızın "hak" kını, görevini biliyoruz.

Burjuva devleti sakın ha "Parçalama", can sıkın Devrim sözcüğünü sakın ha "ağzına alma", "devletime dokunma" teorisidir "Sivil Toplum!" Ne sivil, her sınıf gibi tepeden-tırnağa politiktir. Ne sivil, aslında en yaman devletçidir. "Hak-Adalet" peçesiyle, devletin, ailenin aslında dokunulmaz ilan edilmesi teorisidir. Özel mülkiyetin tanınlaştırılmasıdır. Devletçi, töreci resmi tarih kutsayıcılarımızın tek marifeti bu gerçeklerini giydikleri "Sivil" gömlekle örtmeye çalışmalarıdır ki, "Kral Çıplak!" Neylersin, yine de bu gömleği üzerlerinden çekip almak gerekir. Gerçek kimliğini koymak yerine örtülere ihtiyaç duymamız, ideolojik-teorik çürüklüğünüzün bir sonucudur. Sizleri anlıyoruz!...

Bizim yapmaya çalıştığımız, sizin siz olmanıza, örtüsüz konuşmanıza bir yönüyle de yardımdır. Kurtulmak isteyenlere

ellerimizi uzatmak görevimizdir. İsteyenleri de gerçek kimlikleriyle göstermek. Damgalama ve kaba suçlamalar hengamesinde olmayacağız, sadece göstermeye, bilimsel olanın ne olduğunu kapasitemiz ölçüsünde anlatmaya çalışacağız.

Sivil Toplumcuların Statüko Aşkı

1843 yılında yani henüz Marksizme gidiş yolunun başında iken, daha halen Hegel'in işi daha köklü bitirilmemişken, Marks'ın o alıntısını bugün çarpıtan, sivil toplumu devlet dışı "özerk bir alan" gösterenlerin aksine, Hegel'le mesafe de koyuyordu.

"Devlet biçimleri kadar hukuki ilişkilerin de ne kendilerinden, ne de iddia edildiği gibi insan zihninin genel evriminden anlaşılmayacağı, tam tersine, bu ilişkilerin köklerinin, Hegel'in 18.yüzyıl İngiliz ve Fransız düşünürlerinin örneğine uyarak "Sivil Toplum" adı altında topladığı maddi varlık koşullarında bulundukları ve sivil toplum anatomisinin de ekonomik-politik içinde aranması gerektiği..." diyordu.

Özerk ve 3. Alancılar, toplumu devlet dışı yorumlayıcıları, burjuva toplumu ekonomi-politik dışında ele alıcılar, maddi hayatı hiçe sayarak kapitalist koşullar çerçevesinde "Sivil" özgür toplum icat edici idealistlerin Marks'ın bu alıntısına dayanmaları açık çarpıtma içinde olduklarını göstermektedir. Üstelik Marks'ın alıntısı bile daha henüz köklü Marksizm'e ulaşılmadığı, başlangıç adımları döneminin ürünüydü. Daha sonra kavram olarak bile "Sivil Toplum" Marks'ın eserlerinde yer almaz. Toplum net tanımlanır, "burjuva toplumu..! Sözde "Sivil" denilen bu toplum sınıf karşıt-

lıkları üzerinde yükseliyordu. Egemen burjuva sınıfın diğer sınıf ve tabakalar üzerinde ekonomik, siyasi ve diğer baskılarını içeriyordu. Devlet onun hakimiyet aracıdır. Toplum bu aracın dışında değildir. Kurumlar bu tarihsel koşullar dışında tanımlanamazdı. Özgün koşullardaki burjuva üretim ilişkileri içindeki "özgürlük", "özgür bezirganlık"tır. "Bezirganlık kalkarsa özgür bezirganlık kalkar." Alternatif eski mülkiyet ilişkilerinden, geleneksel fikirlerden köklü kopuştur. Özel mülkiyete son vermektir. Bunu, komünizm yaratabilir. Komünist Manifesto'da haykırın fikirler hem çarpıttıcıların hem Marksizm'e sözde meydan okuyan her bir burjuva teorilerini pratikte ispatladığı gibi, ıskartaya çıkarmıştır. Çıkarmaya devam ediyor.

Marks, antik-köleci-feodal-burjuva toplumların biçimlenişlerini ekonomik ve bunun üzerinde yükselen öğelerle birlikte betimleyerek, kalıcı olmadıklarını, olamayacaklarını komünist toplumun hiçte boş bir ütopya olmadığını göstermiştir. İdealizmi yıkmış, diyalektiği materyalist temele oturtmuşlardı. Soyut genelleştirilmiş kavramlarla diyalektiği katledip, insanlığı burjuva toplumun evrensel kalıcılığına inandırmaya çalışan, burjuva toplumu "değiştirilemez doğa yasaları" metafizik yaklaşımlarıyla mutlaklaştıran burjuva teorinin sefalet felsefesini, onun büyük teorisyenleri kurtaramamışlardı, kurtaramazlardı. Zira bu bir yetenek meselesi değildi. İflas, bilimsel olmayan özün kaçınılmaz kaderiydi. Bilimsel bilgi, iflasçıların koyduğu "mutlaklık" barikatlarını yıktı. Sosyalizm ve komünizmin kaçınılmazlığı gösterildi.

Burjuva kuramcılar, proletaryanın devrimci bağımsız tarihsel rolünün sözde önünü kesmek için öteden beri "dev-

let ve hukuk" olgularını sınıflar üstü gösterme durumu içinde olmuşlardır. Burjuva toplumun, burjuva devleti ve burjuva hukuku özgün tarihsel koşulların dışında soyut bir genel kavram olarak herkesin malı olarak yüceltmeleri, sadece "Sivil Toplum"cuların değil, burjuva teorilerin her varyantının uğraşı olmuştur. Nasıl burjuva toplumda toplumsal zenginlik denilen sermaye, onu üretenlere rağmen burjuvazinin idiyse, hukuk ve devlet de onundu. Proletaryaya kalan sefaletti.

Sınıf niteliğine bakmaksızın "bilim" adına bu yüksek akademisyenlerin "Sivil Toplum" tezleri, burjuvazinin hizmetindeki akademik çevrelerde önemsenir, proletarya ve emekçiler açısından hem sınıfsal niteliği hem de bilim dışı niteliği itibarıyla değersizdir.

Biliyoruz ki, Batı burjuva teorisyenleri "Sivil Toplum"u askeri olmayan topluma indirgememektedirler. Böyle ele alanlar olsa da bizim üzerinde durduğumuz konu bu değildir. Biliyoruz ki, burjuva teorisyenler "Sivil Toplum" ile sınıflar üstü gösterip, barbar özünü gizleyip kutsasalar da burjuva uygarlığı anlatma durumundadırlar. (Doğal olarak kendi sınıf karakterlerine göre yorumlamaktadırlar) Kentleşme kapitalizmle muazzam gelişme gösterse de onunla başlamadı. Roma, Bizans ve diğer aşamaların da olgusuydu. Dolayısıyla hukukta öyle...

Sivil toplum olarak gösterilen burjuva hukuk ve diğer kurumlar burjuva uygarlık, burjuva tarih, kısacası burjuva dünya görüşünü ifade eder. Avrupa da dağınık, kapalı feodal düzen döneminde şehirleşme ve ticarete doğal olarak cansızdı. Şehrin feodalizmin bağrında gelişen yeni sınıf için feodal beyler engeldi.

Şehirler imtiyazlar istiyorlardı. Feodaller iktidarlarını sürdürebilmek için uzlaşmak zorunda kaldılar. Böylelikle feodal dönemde bile Avrupa'da özellikle şehir denilen alanlarda "yargı", "danışma organları" gibi kurumlar ortaya çıkmışlardı. Belli alanlarda "kamu düzeni" denilen şeyler şekillenmişti. Yani "Sivil Toplum"cuların, sivil dedikleri toplumun dayanakları, kökleri feodal toplumda da mevcuttu. Burjuva devrimler döneminde değişikliklere bağlı olarak ivme kazandılar. Kralların, beylerin yerini alan "yeni" rejimlerin kaptanı burjuvaziyle!.. "Demokratik Hukuk Düzeni" denilen, budur.

Şekilsel seçme-seçilme, ifade, örgütlenme özgürlüğü, yasalar önünde eşitlik, kuvvetlerin ayrılığı ve diğer saymadığımız "özgürlükler" düzeni(!) proletarya, emekçilerin gözlerini bu boyama "özgürlüklerinin" mahiyeti üzerinde ayrıca duracağız. Feodalizme göre "yeni" denilen bu dönemden önce de "hukuk devleti" vardı. İnsanlık "hukuk"la sadece bu dönem tanışmamıştı. Prusya, Osmanlı, Roma, Bizans'ta hukuk devletiydi. Tüm bu "hukuk devletleri", çıkarlarını temsil ettikleri sınıfların hakimiyetlerinin araçlarıydılar. O dönem pozitif hukukunu ifade ediyorlardı. "Demokratik hukuk devleti", eski sömürücü sınıf hukuklarından biridir. Özgün farklılıkları, biçimsel gelişmeleri yadsımıyoruz, ancak öz olarak eskinin bir başka biçimde (tarihsel koşullara bağlı olarak) devamıdır. Örneğin; özel mülkiyet koruna gelmiştir. Sömürünün, toplumun biçimi değişmiş, eski sömürücü sınıfların yerine yeni sömürücü sınıflar almıştır. Yani sömürü devam edegelmiştir. Öz değişmemiş derken anlattığımız bunlardır.

"Hukuksal eşitlik" yaygarası özü de-

ğiştirmez, değiştiremez. Kapitalizm özel mülkiyeti kapitalistin doğuştan hakkı, ücretli köleliği proletaryanın kaderi ve görevi ilan eder. Formel hukuki eşitlik, özü görmemizi engelleyemez. Ki, onun hukuksal eşitliğinin kendisi "adalet mülkün temelidir" anlayışında dile getirdikleri gibi, burjuva mülkiyetin kutsallığını anlatır, korunmasına hizmet eder. Ne ideoloji, ne ahlak, ne de hukuk sınıflardan, ekonomik, sosyal koşullardan bağımsız ele alınamaz. İnsan, sosyal hayatın dışında bir varlık mıdır? Değilse, tarihsel bir varlık ise, hukuk bu tarihsel koşullardan bağımsız değil ise, formel eşitlik sözleriyle her hukuka başım üstüne diyemeyiz.

Hukuk örtüsü altında sınıflı toplumların çıkarları zıt sınıflarını, "sivil toplum" uyumlu-eşit bireyleri gibi gösteremeyiz. Hegel'in önemli bir yanılgısı da, sivil toplum ve devleti ayrı birimler olarak göstermesiydi. Ayrı birimler olarak gösteren Hegel, aynı zamanda devleti onun dışında ona şekil veren bir öge olarak tanımlıyordu. Sivil toplumcular, Marks'ın eleştirdiği Hegel'ci görüşlere dayanarak, Marks'ı da sözde kendilerine ortakmış gibi göstermekten geri kalmamaktadırlar.

"Statükoyu güzelleştiren" "Alman modası" olarak Marks'ın tanımladığı Hegel'ci görüş açısı, burjuva devletin olumsuzlaşması ve zorunlu çöküşünü içermeyiz, idealize eder. Sivil toplumcular uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını birleştirme, değişim yaftası altında statükoyu koruyan muhafazakarlıkta haksızlık etmeyelim, gerçekten büyük filozof Hegel'i, doğrularını bilerek, yanlışlarını ilerleterek bırakmaktadırlar. Hegel bazı kurum ve Prusya tipi müdahale ile kapitalizmi geliştirme uygulamalarını yanlış anlayışı yüzünden bayraklaştırıyordu. Sivil

toplumcuların yaptığı da aynıdır.

“SİVİL TOPLUM” DENİLEN BURJUVA “VAHŞİ ÇÖLÜN” “AHLAK-HAK VE HUKUK”U! PROLETARYA VE EMEKÇİLE- RE YÖNELİK BİR PUSU EYLE- MİDİR!

Marksist-Leninist-Maoist’ler, “ahlak-hukuk-hak-adalet” kavramlarına elbette ilgisiz değillerdir. Bunları sınıflar üstü gösteren burjuva aldatmacalara karşıdır. Marks’ta başlangıçta sömürü ve yabancılaşma ekseninde bu kavramların ele alındığı görülür. Örneğin; 1841-1843 yıllarında yazılarında etik meseleler üzerinde durulur. Marksizme ulaşıldığında bu kavramlar ekonomik, toplumsal, sosyal, kültürel koşullarla baği içerisinde daha bilimsel bir içerik kazanırlar. Marks 1843’te “Prusya sansür yönergelerine” “karakter yoksunluğu, kötü vicdanın düşüncesiz haykırıları” diyerek kınamıştı. “Demokratik haklar”dan bahsetmişti. “İnsani” çıkarlarla çatışan koşul ve uygulamaları lanetlemişti.

“Eğer insan koşullar tarafından biçimlendiriliyorsa, içinde yaşadığı koşulların insanileştirilmesi gerekir. Eğer insan doğası gereği toplumsal ise bu durumda gerçek doğasını ancak toplum içinde geliştirir” diyordu. Bu dönemde dahi Marks, Hegel’in sınırlı oy hakkı, bürokrasinin profesyonel yönetim anlayışına karşı durur. Genel oy hakkı ve “demokrasi” konularını işler, Hegel’ci görüşe çakılıp kalmaz. Fierbach hümanizmi ile de birlik ve ayrım çizgileri vardır Marks’ın. (1843’lerde) “Despotizmin tek düşüncesi,

insanın aşağılanmasıdır, insanlıktan çıkarılmasıdır.” 1843’lerdeki görüş açısını ifade eder. Hegel’in hukuk felsefesinin eleştirisine katkıda Marks şöyle demektedir.

“Din eleştirisi insanın insan için üstün varlık olduğu doktriniyle sonuçlanır. Bu nedenle kesin olarak insanın değersiz, köleleşmiş, terkedilmiş, aşağılık bir varlık olduğu bütün bu koşulların yıkılması zorunluluğuyla sonuçlanır. Bu koşullar köpekler vergi konulması önerisi karşısında bir Fransızın şu şekilde haykırmasından daha iyi betimlenemez. Zavallı köpek sana insan muamelesi yapmak istiyorlar.”

Görüldüğü gibi Marksist düşüncenin gelişim seyrinin başlangıç evresinde ahlak gibi kavramlar, aydınlanmacı filozofların, ahlakçı devrimci hümanist, radikal liberalist çizgileriyle, keskin ayrımlara sahip olsa da, yer almaktadır. Ahlakı “özerk bir alan” gibi ele alan anlayışlara köklü eleştiriler yürütülür. Özerk ahlakçı keyfi yorumların idealist özü daha köklü deşifre edilir. Artık Hegel’e sempatinin yanısıra keskin saldırı da yürütür.

“Hegel’e göre insan, insan hayatı öz bilince eşittir. Bu nedenle insan hayatının yabancılaşması dediğimiz şey öz bilincin yabancılaşmasından başka bir şey değildir. Bu öz bilinç yabancılaşması, insan hayatının gerçek yabancılaşmasının, bilgi ve düşüncede yansıyan ifadesi olarak görülmez.”

Hegel’ci yabancılaşma, nesneleşme teorileri, baş aşağı durmaktadır. Marks, mistik perdeyi yıkarak yerliyerine oturtur. “İşçinin kendi nesnesine yabancılaşması”nı ekonomi politik çerçevesinde ele alır. “Ne kadar çok üretirse o kadar az tüketmesi gerekir, ne kadar çok değer yaratırsa o kadar değersizleşir, ürün ne kadar uygarlaşmış olursa işçi o kadar barbar olur, iş ne kadar zeka açığa vurursa işçi-

nin zekasında o kadar azalma olur ve kendisi doğanın bir kölesi haline gelir.

Siyasal ekonomi işçi (iş) ile üretim arasındaki doğrudan ilişkiye eğilmedikçe emeğin doğasındaki yabancılaşmayı gizler. Emek zengin için elbette harikalar üretir, ancak işçi için ürettiği yoksunluktur. Sarayları üreten emektir ama işçi için ağıl üretir. (...) zeka üretir, ancak işçiler için aptallık üretir."

Yabancılaşmanın özel mülkiyetle ilişkisi açıklanır. Özel mülkiyetin yabancılaştırdığı emek ortamında, insanın kendi hayat faaliyeti ve varlığı "sadece kendi var oluşunun aracı haline gelir." İnsanı kendisine yabancılaştıran, ürettiklerinin kölesi haline getiren özel mülk dünyasıdır. Bu dünyanın kar hırsıdır. Dahiyane açıklamalarıyla Marks, "insanlığın üretime soyutlanması"nın pratikte proletaryada nasıl tamamlandığını, insanlık dışı durumu koşullarıyla, sebepleriyle açıklayarak ortaya koyar. Proletaryanın kendisini özgürleştirilmesi, bu koşulların değiştirilmesi, bu koşullara yol açan sebeplerin kavranarak ortadan kaldırılması, özellikle tarihsel rolünü anlayarak, tarihsel eylemini bilinçli konuşturması dışında düşünülemez. Özel mülkiyete son vermedikçe, üretim ve değişim denetime alınmadıkça yabancılaşma köklü aşılamaz.

Alman ideolojisinde Marks konuyu ele alır. İşbölümü ve üretim araçlarına tabi olundukça, "üretim araçları kitlesi her

bireye ve mülkiyet herkese tabi" kılınmadıkça yabancılaşma gerçek anlamda tarih müzesine gönderilmiş olmaz.

İnsanlığın kendisine yabancılaştırılması, ürettiği ürüne ve bireyin kendi doğasına yabancılaşması burjuva toplumun ("Sivil") aşamayacağı tarihsel bir gerçektir. Bireyler bu "sivil" denilen burjuva toplumda, toplumsal üretimin kölesi haline getirilirler. Burjuva toplum, bireylerin yetenek ve kapasitelerini özgürce geliştirmelerini, kendilerini yeniden ve yeniden üretmelerini engeller. Servet işçiyi ezen "yabancı ve hükmedici bir güç haline gelir." Evet üretim toplumsaldır ama mülkiyetin özel niteliği yabancılaşmanın kaynağı olmaya devam eder. Marks'ın dediği gibi özgürlük, "aslında zorunluluk ve dünyasal kaygılarla belirlenen emeğin sona erdiği yerde başlar" Bu yetmez, Mao'nun dediği zorunluluğu kavramak, denetim altına almak, değiştirmek için çalışmak, dönüştürmek şarttır. Hukuku, ahlak adaletiyle ünlü (!) "Sivil" elbiseli barbar uygar burjuva toplum Marks'ın dediği şu değil midir?

"Milyonlarca insanın en derin yalnızlıklar içinde yaşadığı, kimselerin bilmediği dayanılmaz bir kendini öldürme arzusunun kişiye hakim olabildiği (...) bu toplum, bir toplum değil; Rousseau'nun deyişiyle, vahşi hayvanların yaşadığı bir çöldür." Hukuk, adalet soyut kavramlarıyla bu "vahşet" "çöl"ünü "Sivil" ve uygar

İnsanlığın kendisine yabancılaştırılması, ürettiği ürüne ve bireyin kendi doğasına yabancılaşması burjuva toplumun ("Sivil") aşamayacağı tarihsel bir gerçektir. Bireyler bu "sivil" denilen burjuva toplumda, toplumsal üretimin kölesi haline getirilirler. Burjuva toplum, bireylerin yetenek ve kapasitelerini özgürce geliştirmelerini, kendilerini yeniden ve yeniden üretmelerini engeller.

olmasının ne anlama geldiği, elbette açıklanacaktır, ancak emekçiler acı yaşamalarıyla onun bir cehennem olduğunu yaşayarak hissetmektedirler.

“İnsan soyluluğu ve kardeşliği” ancak komünizmle gerçek anlamını bulur. İnsana, eşitliğe, gerçek kardeşliğe ilgisiz değil, aksine “yıpranmış vücut”larda, prangalardan, zincirlerden kopararak onları gerçek haline getirme, “Sivil” denilen burjuva toplumun karı değildir. Onun özel mülkiyet sisteminde, “ihtiyaçlar, insanlık dışı, ayartılmış, doğal olmayan ve hayali isteklerin ustaca ve daima hesaplı bir hizmetkârı haline gelir.

(....) Hiçbir harem ağası biraz ilgi görmek için kendi ihtirasını, sanayii’nin harem ağası olan, girişimcinin sevgili komşusunun cebinden birkaç gümüş, ya da altını kendi cebine aktarmak için yaptığından daha utanç verici biçimde pohpohlamaz ya da böylesine rezil araçlarla onun zevksiz ihtiyacını uyarmaya çalışmaz.

Girişimci kendi komşusunun en baştan çıkarıcı düşlerine razı olur, onunla ihtiyaçları arasında pezevenklik eder. (....) sevgi emeğinin karşılığını daha sonra talep edebilmek için her zayıflığı gözler.” (Marks)

Yani hak-hukuk ya da arzular, tarihsel, toplumsal koşullardan soyut, nerede, ne anlama geldiği açıklanmadan, ahlakçı teorilerin yaptığı gibi ele alınamazlar.

Hegel’in hukuk felsefesinin eleştirisine katkıda Marks şöyle der: “Hristiyanlığın toplumsal ilkeleri korkaklığı, kendini küçük görmeyi, değersizleşmeyi, boyun eğmeyi, tevazuyu, özetle ayaktakımının bütün özelliklerini över, ayaktakımı muamelesi görmek istemeyen proletarya, ekmekten çok daha fazla cesarete, öz bilince, gurura ve bağımsızlığa ihtiyaç duyar.”

Tanrıya kullar olarak boyun eğmeyi öğütleyen dinler ideolojisi gibi “Sivil Toplum”cularda adil, hukuki vicdani di-

ye yutturulmak istenen burjuva topluma “Sivil yurttaşlık” imtiyazıyla yine biat etmemizi istemektedirler.

Soyut, toplumsal koşullardan bağımsız, herkes için aynı değer yargıları sınıflı toplumlarda olamaz. Suç, ceza sınıflı toplumların bir kategorisidir. Hegel ve teorisini yok farzetmezken, insana önem verirken, onu yüceltmeye sempati gösterirken Marks, insanı düşüren koşulları “değerler, soyut kavramları altında gizlenen şeyleri de açığa çıkarır” der ve Hegel’i köklü olarak aşar. Der ki;

“Bireyin yerine onun gerçek güdülerini, onu ezen çeşitli toplumsal koşulları koymak; “özgür irade” insanın pek çok niteliğinden biri, yerine de bizzat insanın kendisini geçirmek bir haya değildir. Yenilerine yer açmak için pek çok suçluyu idam eden cellatı yüceltmek yerine, bu suçları besleyen sistemde bir değişiklik yapmayı derin biçimde düşünmek gerekmez mi?”

Suç ve cezanın tarihte kalacağı durak komünizmdir. Sınıflar ahlakını aşacaktır. Sınıfları atlayan ahlak, hukuk, adalet teorilerinin “Sivil Toplum” teranelerinin temeli çürüktür, bilimsel değildir.

“Arabayı Atın Önüne Koymak!”

“Toplum şimdiye kadar sınıf antogonizmi içinde hareket ettiği için, ahlak daima bir sınıf ahlakıdır” der Engels.

Mesele budur. Sömürünün ortadan kaldırılması, yabancılaşma duvarının yıkılarak aşılması, gerçek özgürlüğün tesisinde insana daha büyük bir hizmet ve değer vermek var mıdır? İnsanlık dışı koşullara meydan okuma ve değiştirmede ahlakçı teori lafzını etse de, Marksizm’le boy ölçüşemez.

Lafla değil, sınıf-renk-inanç-ulusal-cinsiyet eşitsizliklerine karşı mücadele ve bunlara son vermeye yol gösteren Marksizm, eşitsizlikleri kökten değiştirmeye muktedir olmayan, ahlak meselesini söylem düzeyinde bırakan, eşitsizliklerin sebeplerini kavrama ve değiştirmekten uzak, ahlakçı teoriye de doğru olarak karşıdır. Lenin'in dediği gibi, "komünist etik, komünist ahlak vardır." Bu emeğin sömürülmesine son vermeye hizmet eden bir ahlakçıdır. Emekçileri, komünizm için birleştirip seferber eden ahlakçıdır. Bu temele oturmayan soyut ahlak tekerlemeleri ya da Marks'ın komünist Manifesto'daki deyişiyle "Hukuk, ahlak, din, proletarya için ardında burjuvazinin pek çok çıkarının pusuya yattığı burjuva önyargılardır." Böyle pusulara ve burjuva ön yargılara, "Sivil Toplum" yaftasıyla ezilenleri teslim etmeye çalışanları deşifre etmek boynumuzun borcudur. Ahlakçı teoriler, kötülöklere sözde "düşman" gözükseler de, onlara yol açan sebeplere, değiştirmek için saldırmadıkları için tutucudurlar. "Filozoflar dünyayı çeşitli tarzlarda yorumlamakla kalmışlardır. Aslolan onu değiştirmektir" Marksizm tutuculuğa devrimci ideolojik neşteri vuruyordu. Çok açıktır ki, sömürücü sınıfların her biri kendi çıkarlarını "ideal bir form içinde" tüm toplumun çıkarıymış gibi göstermekteydiler. Burjuvazi onları "evrensel" ve "akılcı" gösterir.

Evet liberal hümanist Hunza'le polemğinde Engels'in belirttiği gibi komünistler "ebedi gerçekler" gösterilen, toplumun temelini oluşturan değil, kendileri toplumun ürünü olan burjuva "evrensel" "akılcı", "ahlaki" anlayışları elbette benimsemezler.

Proudhon eleştirisinde Marks'ın anlattığı da aynıdır. Proudhon toplumdaki problemleri "saf duyudan yoksunluk" sözleriyle karşılar. Hegel'de aynı çık-

mazdan muzdaripti. Dünyevi tarihi, insanlık tarihi olarak değil, "kutsal" tarih olarak ele alıyorlardı. Marks'ın deyişiyle "idealler tarihi", idea'nın bu mutlak mistik mecrası, idealist özü gereği, bolca lafzını etse de, insanlığı eşitliğe ulaştırmaz. Eşitlik bu anlayışla ancak lafta kalır. Gerçekleşemez, mistik bir ütopya olur. Çünkü tarih somut koşullarıyla ele alınmaz. Tarihsel gerçekler atlanarak değiştirme yoluna girilemez. İdeallara boyun eğmeye çağrılır. Maddenin incelenmesi zahmetine girmeyenler sorunları, dünyayı doğru yorumlayıp değiştirecek çözüm yerine, "sonsuz adalet" sözlerinden medet umarlar. Yaklaşımıyla Proudhon gerçek-tende "arabayı atın önüne koyuyor"du. Toplumu yasalarıyla açıklama yerine, "adalet" kavramıyla açıklamaya çalışıyordu. Hukuku, toplumsal koşullarla ilişkisi temelinde ele alacağına, hukukla toplumu açıklama durumunda oluyordu. Ekonomik olguları, ahlakla izah ediyordu. Yani sebep ve sonucu birbirlerine karıştırıyordu. Metafizik dediğimiz budur.

Abarttıkları o burjuva toplumların "devrimci" dönemlerinde, burjuva demokratik devrimler sırasında da ne yaptıklarını bilmiyor değiliz. Marks'ın da özetle söylediği gibi, tanınan "hakların eşitliği" sözdeydi. Feodalizme karşı mücadelede bütün bireylerin yasalar önündeki eşitliği söylemine takılıp maddi araçların elde edilişi, kapitalist üretimle "eşit" denilen çoğunluğu "sadece geçinmek için gerekli olan neyse" ona mahkum edici, burjuvazinin icraatını görmezden kim gelebilir. İnşa edilen "Sivil" denilen burjuva toplum bu değil miydi? Bireyin işbölümüne kölece boyun eğişi-ne, kafa-kol, yöneten-yönetilen ve diğer çelişkilere tamamıyla son verilmeden, burjuva haklar ufku aşılmadan yani "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar" parolası gerçekleştirilmeden

"eşitlik" boş laftır. Söylenilenler(Komünizmle) gerçekleştirildiğinde artık "eşitlik" kavramının da hükmü kalmaz. Eşitlik, eşitsizlik zıtların birliğidir. Varlıkları bu çelişki dışında ele alınamazlar...

Kapitalizmin adaleti vardır. "Adil değildir" diyemeyiz. Adillik, emeğini satan aleyhine, satın alan kapitalist lehine düzenlenmiştir. Haklar kapitalist değişim yasasının mührü ile damgalıdır. Zira Marks'ın işaret ettiği gibi, "Hak, asla toplumun ekonomik yapısının ve bu yapının koşulladığı kültürel gelişiminin üstünde olamaz." Kapitalist sistemi yıkmak için proletaryayı seferber etme yerine, yurttaşlık statüsü eşitliği ve adaleti ile meşguliyet, kapitalizmi aşmaz. Kapitalizmin köklü eleştirisi ve mahkumiyetini içermeyen, adalet yalvarışlarının gücü, özü değiştirmeye yetmez.

Açıktır ki, eski toplumu aşma mücadelesinde önemli bir hamle olan sosyalizm eşitsizliklere son vermekten halen uzaktır. Gulaşçı sosyalizmin palavralarını burada ele almayacağız. Sosyalizmde de metaların değişmesi, eşit değerlerin değişimine göre düzenleyen ilke geçerlidir. İçerik, biçim başka olsa da (mülkiyetin biçimindeki değişiklik ve diğer) dağıtım ilişkilerinde geçerli olan hala bir burjuva haktır. "Eşit hak" ilkesel olarak burjuva hak durumundadır. Marks'ta "içeriği bakımından her hak gibi eşitsiz bir haktır bu" demektedir.

Sosyalizmdeki dağıtım ilkesi, kapitalizmden komünizme bir geçiş dönemi olan sosyalizmdeki dağıtım ilkesi, sosyalizmin koşulları üzerinde yükselen bir "hak ve adalet'e götürür. Kişi emeğinin karşılığını alır. Tüketim araçları edinebilir. Bunun dışında özel mülkiyet edinemez. Çalışmak zorunludur. Hastalık ve çalışma yeteneğine sahip olmayanlar için geçinme imkanı asgari sağlanır.

Mao Zedung diğer temel konuların yanı sıra, sosyalizm ve sosyalizmde sınıf mücadelesi konusunda da bilimimizi yeni bir aşamaya ulaştırarak, yaşanan tecrübelerden öğrenen bilimimizi bizzat pratik içinde yeni-üçüncü aşamaya (tüm başlıca bileşenlerinde nitel ilerlemelerle) ulaştırıyordu. Yani, Marksizm-Leninizm-Maoizm'e!..

Büyük Proleter Kültür Devrimi ile ulaşılan bilimimizin üçüncü aşamasıyla, insanı düşüren tüm koşullar ve bu durumdan nasıl çıkılacağı açıklanmış, pratikte gösterilmiştir. "İnsan hakları" diyip, burjuva kulvardan çıkmamak durumundaki ezilenleri değiştirerek kazanmaya elbette devam edeceğiz.

Bilinci ya da "İnsan içgüdüünün bilinci" insanın başlıca özelliğidir. Hayvanla insanı ayırteden önemli özelliktir. Geçim araçlarını üretmeye başlamasıyla insan maddi hayatını da üretti. Kendisini hayvandan bu yolla gerçekten ayırdetti. İnsanı hayvandan ayırt eden "tarihsel eylem" sadece düşünüyor olması değil, özellikle buydu. Zira, bilincini de belirleyen maddi hayatı. Marks'ın Alman İdeolojisi'nde de belirttiği gibi, işbölümü ilkin cinsel işbölümü (Kadın-Erkek) ile başladı. Sonra, "ihtiyaçlar, rastlantılar yoluyla" doğal olarak işbölümüne dönüştü. Kafa-kol emeği ayrışımıyla "sahiden işbölümü" oldu. Zihni ve maddi faaliyet, eğlence ve çalışma, üretim-tüketim işbölümü eksenine göre biçimlendi. Medeniyet ve devletlerin başlangıç hikayesi budur. Yabancılaşma kavramının Rousseau'daki ele alınışı somuttan kopuk yeti ve duygulardır. Hegel "evrensel akıl" temelinde soruna yaklaşır. Bilimsel ele alış Marks'tadır. Meta ekonomisiyle bağ içinde tanımlanır yabancılaşma. Meta ekonomisi, insanları nesnelere bağımlı kılar. Nesne insanı denetleyen bir meka-

nizmaya dönüşür. Meta ekonomisi işbölümünden soyut ele alınamaz.

Özel mülkiyet yabancılaşmanın serpilip derinleştiği anadır. Kapitalizmin biçimsel özgürlükleri buna “çare” olmak bir yana, “modern” sömürü ve bağımlılık ekseninde, emekle sermayenin biçimsel özgürlüğü örtüsü altında sorunu derinleştirir. İşçinin etkinliğinin sonucu olan meta özel mülkün doğası gereği ona yabancılaşır, ezen bir olguya dönüşür. Emek ürünü, emekçiden yabancılaşır. İş süreci, işçiye yabancılaşır. İş, onu üretene dışarıdan dayatılan bir zalim olur. Birrey, bencil “özgür” rekabetlerin kölesine dönüşür. Dayanışma, yabancılaşma ile buzlu sulara gömülür. Başlangıçta cinsel eşitsizlikler ve bölünme ile girilen bu süreç, meta ekonomisi ve taht kuran özel mülkiyetle sınıflı toplumların vaz geçilemez meyvesi haline geldi.

Bu gerçekler aleniyken, burjuva devletin hakimiyeti için topluma empoze edilen sözde “eşitlik” değerlerini devletten bağımsız bir “Sivil Toplum” kültürü diyerek benimsemek, sömürücü cellatlara vurmaları için boynumuzu uzatmak demektir. Düzenin sınırları dışına çıkmayan “eşitlik” naraları, devrime bağlanmazsa kendi-kendini tatmin aracına dönüşür.

“Sivil İtaatsizlik” Burjuvaziden Merhamet Dilenme Çizgisidir

Her devrimin temel sorunu olan siyasal iktidarı devrimci zor ile ele geçirme evrensel kanununun nedenleri üzerinde çeşitli vesilelerle durmuş olduğumuzdan tekrar etmeyi gereksiz görüyoruz.

Düzenle uzlaşma çizgisi olan “Sivil Toplum”culuk, onu tehlikelerden koru-

mak amacıyla “mücadele” adına burjuvaziden merhamet dilenciliği siyasetine çıkar. Onun icazeti ve lütfuna sığırır.

Devrimin evrensel kanunu zoru gayrı meşru ilan etme amacına hizmet eden “Sivil İtaatsizlik”, burjuva “Sivil” topluma teslimiyet çağrısıdır. Sömürücü egemenlere “itaatsizlik” denilen, aslında kulluğu benimseyen bu itaat eyleminin neyine itibar edilebilir ki? İtibar etmek, devrimci komünistler açısından siyasal intihardır. Kral’a, Monarşi’ye, Burjuva Cumhuriyet’e kulluğu peşinen kabul ederek, onların yasaları çerçevesindeki “itaatsizlik” boyun eğmeyi kabul edilebilir hale sokma projesidir. Özünde itaatkar kul ya da burjuva toplumun tebaası “özgür” yurttaşın, “sivil itaatsizlik”le özde yaptığı nedir? Tek kelimeyle boyun eğdiği, kabullendiği düzene, onu köklü rahatsız etmeden şikayetini bildirmek!.. Köklü baş kaldırmayı engellemek! Bu kabul edilebilir “uygar” itiraz (!) karşı koyma değil, kabullenme temelinde yakınmadır. “Sivil itaatsizlik” zulme karşı gerçek anlamda direnmek değil, zulmün rızası içinde sürünme mazoşizmi “haklı” olur.

Böyle bir “hak”k, burjuvazi niçin onaylamasın ki? Üstelik temellerine zarar vermeyecek böyle bir “hak” icraatçıları, burjuvazinin “demokrat”lığının da jokerleri olacaklardır. “Sivil” denilen burjuva toplumun bu “Sivil itaatsizlik”i bir burjuva yurttaş konuşmasıdır. Burjuvazinin “Çiğnenen” şu veya bu hukuk formuna rağmen, burjuva düzenin yaşatılması eylemidir.

Burjuva düzenin paramparça edilmesinde devrimci şiddet, devrimin bir kanunudur. Keyfi bir tercih değil, iktisadi-siyasi-sosyal-tarihsel koşulların bir sonucudur. “Sivil itaatsizlik” devrimci zorun önüne dikilen bir barikattır. Burjuva hegemonya karşısında diz çöken bu sözde

itaatsizlik, haklı-haksız savaş ayrımı yapmaz. Devrimci şiddeti baştan itibaren gayri meşru ilan eder. Burjuva yasallığına teslimiyeti, burjuva iktidara kulluğu temel alır. Devrim tasfiyeciliğine bir hizmet kanalı olan "Sivil itaatsizlik" postmodern devrim kaçkınılığıdır. Onun "barışçıl-siyasal" mücadele eylemi, bir baskı aracı olan burjuva devletin şiddetini ve bu şiddetin hizmetindeki burjuva hukuku onaylarken, yani tercihini burjuva sa-

bileşkesidir.

Bu sözde ferdi "isyan", "akıllı asicilik" burjuva düzen terbiyesiyle ıslahlaşma durumudur. Devrimci mücadelenin içeriğini boşaltmak, saptırmak amaçlı bu modası çoktan geçmiş anlayışın, global etiketlerle, "evrensel" gibi gösterilerle propaganda edilmesi, emperyal imparatorluk düzeninde herkesi sözde birleştirme konseptine balıklama katılımdır.

Sınıflı toplumlarda, sınıfların uyumu ne mümkün olmuştur, nede olacaktır. İnsanlık tarihinin gerçekleri, icat edilen bu sözde büyük "teori"lerin kofluğunu gösterdi, göstermeye devam etmektedir.

Çelişki doğa ve toplumun gerçeğidir. Mücadele ve değişim bu gerçeğin kaçınılmaz sonucu...! Tarih göstermiştir ki, "evrensel-değişmez" bir toplum ve düzen olmamıştır, olmayacaktır. Kapitalizmin, "evrensel ve değişmez" kabul edilışinden dolayıdır ki, onun kanlı-barbar özünün üzerine onu temizleme gayretiyle bir gül misali konuveren sözde "hümanist" akıllı itaatsizlerimiz, kapitalizme mutlak itaat dinlerine, ümmet olarak tapmamızı istiyorlar. Sivil itaatsizlikle anlattıkları budur. "Tanrıya kızabilirsiniz ama sakın olaki onun Tanrı olduğunu, tapmanın farz olduğunu unutmayasınız." Yoksa, biliyoruz, "günah" işlemiş olacağız!..

Deli ve günahkarlar ordusu proletarya ve emekçiler sizin burjuva tanrınızın saltanatını başlarına çalma günahını işlemeye size rağmen devam edeceklerdir. Köhne düzeni, bir başka alem yaratmak için yıkmak, Tanrı-bey-ağa-paşaları tarihsel görevinin bilincine varmış proletarya ve emekçilerin yıkacakları, enternasyonal marşımızın sözlerini, yıktığımız nice düzenlerinizle göstermiştik, göstereceğiz... Sizin postmodern cilalı burjuva hegemonyanızın kitlelerde yarattığı yanılsama ve ön yargılardan beslen-

Düzenle uzlaşma çizgisi olan "Sivil Toplum"culuk, onu tehlikelerden korumak amacıyla "mücadele" adına burjuvaziden merhamet dilenciliği siyasetine çıkar. Onun icazeti ve lütfuna sığır.

vaş makinasından yana koyarken, kendi sözde barışçılık balonu velvelesini yine bizzat kendisi boşa çıkarmaktadır.

"Sivil itaatsizlik" kolektif değil, yücelttiği bireysel sözde itiraz çizgisiyle, kitlelerin örgütlü-devrimci mücadelesini reddeder. Sınıf mücadelesinin aracı olan Partinin olmazsa-olmazlığının karşısına da dikilir. Sokrates, Montaigne'ye de dayanılarak kullanılan burjuva hukuk yani savunulan emrine girilen burjuva düzene karşı, devrimci kitlelerin kolektif isyanını, "itirazınız varsa bunu sivil yurttaş ve tek birey olarak şiddetsiz yasalara genelde saygılı, itiraz ettiğiniz şeyin karşılığı olarak suçunuzun bilincinde ve verilecek cezayı başım üstüne" diyerek tasfiye etme çağrısıdır. "Kamu vicdanı" denilerek kutsanan sözde "ortak adalet" burjuva düzen bekçiliğidir. Günümüzde "Sivil itaatsizlik" emperyalist gerici, Neo-liberal saldırı ve kitleleri örgütsüzleştirme, devrimi tasfiye etme operasyonunun bir

me kanallarınızı kesmeyi becerebilirsek eğer, yıkılışınız daha da hızlanacaktır. “Büyük” teorilerinizle, zulme-sömürüye isyan dinamiklerini, Tanrıyla (emperyalist sistemle) uzlaştırma projelerinizin etkilerini görmüyoruz değil, görüyoruz, ciddiye alıyoruz, cereyanı göşüşleme görevimize daha sıkı sarılıyoruz.

Tarihsel-sosyal ve “cezaevi” denilen zindanların özgül koşullarının ortaya çıkardığı, kesinlikle keyfi olmayan objektif koşulların ortaya çıkardığı ve bu temelde bilinçli olarak ele alınan şanlı Ölüm Oruçları eylemini “Sivil itaatsizlik” kategorisinde ele alanlara da, bu vesile ile bir-iki şey söylemek isteriz:

“Canımız Halk Savaşına Feda Ol-sun!” diyenler ve sömürü düzenine tüm kurumlarıyla devrimci temelde meydan okuyan devrimcilerin çizgisi burjuva yasallığa dayanmayı baştan reddetmiştir. Silah haline getirilen bedenler bu çizgi temelinde yalvarma değil, faşist diktatörlüğe karşı devrimin hizmetinde politik hücum ruhuyla konuşmuştur. Komprador-feodal devleti ve hukukunu kabullenme değil, yıkmayı beyan etmiş ve eylem bunun hizmetindeki bir pratik olmuştur.

Emperyalist karşı-devrimci stratejik saldırıya, devrimci stratejik saldırı perspektifiyle meydan okunmuş, onların dayattığı konseptler yırtılmıştır. Bireysel sızlanma değil, devrim esas alınarak kitlelerin cesaretle seferber edilmesi bilinci ve pratiği olmuştur. Eylemin içeriğine yön veren çizgiye bakmaksızın örneği vererek biçimsel olarak ele alıp “bu bir sivil itaatsizliktir” demek, son derece kaba bir çarpıtmadır. Sivil itaatsizlik devleti yıkmak için meydan okumaz, benimser. Sivil itaatsizlik örgütlü eylemi öngörmez, ferdi yalvarış zemininde durur. Yasallığa sığınır. En önemlisi de onun sözde itaatsizliğine yön veren dev-

rimci çizgi değil, burjuva hukuk yoludur. Ölüm Orucu eylemi hem içerik ve hemde biçim olarak, bazıları sokmak isteseler de o çerçeveyi teori ve pratiğiyle her yönlü yıkar, yıkmıştır...

Sınıflı toplumda, sınıflar ve sınıf mücadelesi dışında politikanın bulaşmadığı hiçbir birey yada söylendiği gibi bunlar dışında “Sivil Toplum Örgüt”leri yoktur. TÜSİAD, TOBB’ları mı “Sivil Toplum” örgütleridir. Sadece onlar değil, burjuva ya da burjuva feodal toplumun tüm örgütleri, sınıflar ve politika dışı örgütler değildirler, olamazlar.

Gramsci Ve “Tarihsel Uzlaşma”

Berlingui’li “Avrupa komünizmi” savunucularının yaptıkları gibi, Şimdinin “Sivil Toplum”cuları da, Gramsci’yi teorilerine dayanak yapmaya çalışmaktadırlar. “Sivil” ya da “tarihi blok” gibi Gramsci’deki bazı kavramların mahiyetini bir kenara bırakıp, içerikten bilinçli olarak kaçarak, kelimeleri rast gele kullanmakta ve keyfice yorumlamaktadırlar. Konumuz özel olarak Gramsci’nin değerlendirilmesi, yanlışlarının eleştirilmesi değildir. Bu, başlıbaşına ele alınmayı gerektiren bir konudur. Kısaca belirtelim ki, Gramsci hatalarına rağmen Marksist’tir, komünisttir. “Avrupa komünizmi” onun devamı değil, ondan revizyonizm yolunda ilerleyerek kopmuştur. Bernştein’ci bir seyahattir. Gramsci’nin esasını oluşturan doğrularını değil, yanlışlarını elbette kullanmaktadırlar. Avrupa merkezci üretici güçler teorisi savunucularına dayanak yaptıkları hataları, ülkemiz komünistlerinin kongresinde aktardığımız bir belge ile devrimci kamuoyunun dikkatine sunduğumuzdan yeniden tekrar etmeyeceğiz.

Sömürücü egemen sınıflarla “Tarihi uzlaşma” ya da kapitalizme alternatif olmak

değil, onun içinde kalarak, uzlaşarak, düzen için sözde "alternatif" hale gelme, Gramsci'nin değil, bir "Avrupa komünizmi" hastalığıdır. Gramsci, burjuva hegemonyaya karşı mücadele idi. "Tarihi blok" terimlerini, burjuva egemenliği parçalamak için devrimci sınıf ve tabakaların ittifakı anlamında ele alıyordu. Devrimci cephe tartışması bağınındaki bu tanımlamayı burjuvaziyle "Tarihsel uzlaşma" teorilerine dayanak yapmak Gramsci'ye hakarettir. Burjuvaziyle uyum, "Sivil Toplum"cuların paketidir, Gramsci'nin değil. Nitekim böyle olmadığı içindir ki Gramsci, İtalyan zindanlarında ölüme terke edilmişti. Burjuvaziden tek bir af dileme bir yana, teorik kimi yanlış ve hatalarına rağmen, ona hep devrimci meydan okuyuş bayrağı oldu. Tıpkı Rosa Lüksemburg gibi!..

Bazı kaygılar ortaya koymuş, görüşler sunmuş olsa da Gramsci, hiçbir zaman "Ekim Devrimi"ni bir "darbe" olarak görmedi. Alt yapı-üst yapı ilişkisini ele alırken bazı tartışılır görüşler ortaya koysa da hiçbir zaman bilinçli müdahalenin rolünü yadsıyan kaba evrimci "Sivil Toplum"cuların seviyesine düşmedi.

Burjuva devleti yıkma görevini askıya alıp, onunla kol-kola girip icazetine sığınmadı. "Sivil Toplum"cuların yaptığı nedir? Burjuva limanlara çıkmamak üzere demir atmak!.. "Sivil Toplum"cu M. Belge, Laçiner, Köymen'lerin vb. konakladıkları adresler bunu yeterince ispatlamıştır.

Verili koşulların bilincinde ve bu temelde bilinçli müdahale dışında hiçbir toplum kaba evrimci teorisyenlerimizin hükümlerince kendiliğindenci başka bir topluma yerini bırakmamıştır.

Batıda feodal devlet, kölecilik meta üretiminin gelişkin seviyesine dayanarak hamle yapıp sahneye çıkmıştı. Meta üretimi şimdi "Türkiye" denilen topraklarda o dönem göre çok daha geriydi. Feodal dönemin "Batı"sının siyasal yapısı oldukça parçalıydı.

Osmanlılar bunu tersine merkezi askeri-feodal devlet durumundaydılar. Batı, kapitalizmle daha erken buluştu. İngiltere, Fransa burjuva devrimleri bu temelde yükseldi. Burjuva devrimlerle, ulusal devletleriyle siyasal birlik oluşturdular. Almanya böyle bir yolla olmasa da, Prusya tarzı ile 1870'lerde "ulusal birliğini" kurmuştu. İtalya'da sonraları Prusya yolu ile değil, özgün koşullarına göre biçimlenen özgül bir yolla "siyasal birlik"ini tesis etmişti. Batı'da "Sivil" burjuva toplumların oluşum serüveni böyleydi. Kilise ve siyasi otorite birbirlerinden tamamiyle kopuk olmasalar da nispi bir ayrışma içindeydiler. Laikliğin hikayesi de budur.

Merkezi feodal Osmanlı imparatorluğunun görece üstün gücü koşullarında, burjuva sınıf feodallerle zorunlu izdivaç mecburiyetindeydi. Toplum, batı gibi değil, kendine özgün bir harmaniyle şekillenmiştir. Bu kısa özetin gerçeklerini, "Asya türü üretim tarzının" (Atüt) "demokrat"lığını, "çoğulculuk"cu keşfetmeye vardırırlar da, esasında Osmanlı devamı, günün koşullarında temsili İttihat Terakki ve Kemalist hareketi ilerici-devrimci hamlelerin kaynağı gösterenler de mevcuttur. Şimdiki "Turancı" devlet sözde solculuğun ve de Demokrat Parti, Adalet Partisi demokratiğine (!) sevdalı, islama göz kırpan veya prens Sabahattin'ci çizgilerin kökleri buralardadır.

Birileri Kemalizmi "burjuva demokratik devrim", "jakobenizm" diye yüceltirken, diğeri Osmanlı TC. karışımı projeyi salık vermektedir. Her ikisinin ortak özü, sistemle barışık olmalarıdır. Bu saçmalığı TC. tarihinin bilimsel tahliliyle ilk olarak Kaypakkaya deşifre etti. Devlet solculuğunu da, liberalizmin DP-AP aşkına da merhamet darbesi indirdi. Pratik ve şimdi yaşananların ispatladığı Kaypakkaya'cı tahlil ve sentezlerdir.

Şimdi Türkiye'nin kendilerince "yanım

kalmış", "Sivil" toplumunun inşasına kendilerini adanalar, burjuva aşk iksirinin sarhoşluğuyla, komprador burjuva-feodaller ortaklığının anlaşmazlıklarını geride bırakacak (!) diplomasi tacirleridirler. Osmanlı ile siyasal islam ile zaten özünde düşman olmayan, Kemalizm'le kucaklaştırma gayretinin adına Türkiye'nin "Sivil Toplum" projesi olarak bakmaktadırlar. "İlericilik", "demokratlık" adına ne de büyük bir maharet (!) değil mi? Sözde daha ileri giden gerçek bir burjuva toplum için yanıp tutuşan "Sivil Toplum"cular da var. Yanıp tutuştukları bu sevdayı da anlatmamız gerek...

"Medeniyet"in Barbarlığı!

Şu "Rönesans", "Aydınlanma Çağı" denilen moment, burjuva toplumdur. Feodalizme karşı bu tarihsel ilerlemeyle, dünyayı fethetme çıkan burjuvazinin medeniyeti kan içici barbarlıkla ilerliyordu. 18.yüzyılın bu "medeniyet" denilen aydınlanma "Çağı", burjuvazinin yükselme dönemidir. "Sivil Toplum" tanımlarının betimlediği bu medeniyettir.

Bu medeniyet, Maya-Aztek-Mezopotamya'da çok daha önce varolan kastlaşmaya rağmen uygarlığı kendi çıkışıyla başlatır. Fetihçi barbarlık, uygarlık olarak pazarlanır. Barbarlığın adı olan "medeniyet", kılıçtan geçirdiklerini "barbar" ilan edebilmiştir. Endülü'sü yakan, Maya-Aztek-Inka'yı yağmalayan vahşetin adı olmuştur "medeniyet!" İngilizlerin, Hindistan'ı yağmalaması, geometri keşfi Arapların, Avrupa uygarlığı (!) mensesinde ezilmesi tarihidir "Sivil Toplum."...

Bir yanılsama durumuna götüren, burjuvaziye has medeniyet "Çin setlerini topa tutup (....) bütün milletleri yokolma tehdidiyle yüz-yüze bırakıp", burjuva egemenliği dayatıyordu. Burjuvazinin "siyasi mer-

kezileşme" eyleminin tarihsel anlamını ortaya koymak değil, "Sivil Toplum"cular, tapınılan bayrak haline getirmektedirler. Ortaçağ karanlığı Avrupa medeniyetinin beslendiği kaynaktır. Onun burjuvazinin çıkarları doğrultusunda koşullara bağlı yeniden düzenlenmesidir.

Matbaanın keşfi aynı zamanda burjuvazinin egemen fikirlerine emekçileri çivilemek değil miydi? Tek yanlı övgülerle, gelişmeleri sunmak, Rönesans koşulların bir sonucu değil, değişmez "evrensel" bir tarih şeklinde sunmak aldatıcıdır. İnsanlık tarihinin ilerlemesindeki olumlu katkılar, özdeki barbarlığı gizleyerek tek düze sunmak, burjuva medeniyeti doğru ele almak değil, teslim olma yoludur.

Tarihi kendisiyle başlatan bu burjuva tekelin ipoteğine çivilenmiş "Sivil Toplum"culuğun, Avrupa merkezci burjuva hayranlığını komünistler kongrelerinde bir kez daha yıkmıştı. Burjuvazinin bir egemenlik biçimi olan "burjuva demokrasi"ne hayran olan "Sivil Toplum"cu demokrasi projeleri de aldatıcıdır. Ezilenlerin mücadelesi ile kazanılmış kimi "hak"lar burjuvazi tarafından, burjuva egemenliği gizleme örtüsü haline getirilmişken, bunu açıklama gerçekleri götürme yerine, bilimsel "demokratik" aldatıcı yürüyüş içinde yer almak "Sivil Toplum"cuların başlıca uğraşıdır. Burjuvazinin özde değil, koşullara bağlı biçimde değişik egemenlik türleri arasında ehven-i şer mantığıyla kabullenilebilir seçimi yapanlarda az değildir. Ne ki kabulümüzde değildir. Burjuva demokrasi emekçiler açısından daha sevecen, daha az kanlı, daha kabul edilebilir değildir. Burjuva hakimiyetinin sadece bir biçimidir. Krizle yönetim aczine düşen sömürücü egemen sınıfların, egemenliklerini sürdürmek için zorunlu baş vurdukları bir yöne-

tim biçimidir. Biçime takılıp, burjuvaziyi “iyi ve kötüler” diye bölmek hatası oldukça yaygındır. “Tarihsel uzlaşma”cı “Sivil”ler biçim olarak faşizme karşı çıkarlar-ken, burjuva egemenliğin diğer biçimlerine dokunmamakta, boyun eğmeye çağırma- tadırlar...

"Demokratik Sömürgecilik"

Ya da Ne işime Yarıyorsa O Doğrudur Siyaset Tarzı Üzerine Kısa Bir Değini

ABD'ye yaranmak, dahası Türk devletinin Güney'deki operasyonlarını engellemek için haklı temelde baş gösteren Irak ulusal direnişini kötülemeye kimsenin hakkı olmamalıdır. "Denize düşen yılana sarılır" siyaset tarzının Kürt ulusuna hiçbir yararı olmadığı-olmayacağı gibi KADEK'e de yararı yoktur. KADEK genel başkanını kendi emperyalist çıkarları için Türk devletine teslim eden ABD'nin kendisi değil mi? KADEK, bunları erken mi unuttu?

Her şeyden önce şunu belirtelim: Genelde yaygın bir şekilde kavram kargaşası yaşıyor. Egemen sömürücü sınıflar bunun için kitlesel iletişim araçlarını etkili olarak kullanıyor, teşvik ediyorlar. Öyle ki, işgal ve istila savaşının adı "operasyon", işgal hareketi "demokrasi götürme", işgalciler "müttefik güçler" vb. tanımlamalarla beyinlere şırınga ediliyor. Komprador medyanın bilinçli olarak yaptığı bu gibi tanımlamalardan bazıları, bakmışsınız ki bir süre sonra memleketin kimi "aydın", "demokrat" ve hatta kimi devrimci politik yapılar tarafından da kullanılmaya başlanmış. ideolojik hegemonya kendisini hem kavram kullanımı hem de tanımlamalarda gösteriyor.

Daha önceleri birçok kez altını çizdiğimiz gibi, kavramlar ve tanımlamalar yerli yerine kullanılmayınca, bu ideolojik kaosun kendisi olur veya oraya götürür. Bu bizim saflarımızda da söz konusudur. Bizdeki yanlış kullanımın esas nedeninin teorik gerilik olduğunu da belirtelim.

Her şey yerli yerinde kullanılmadı mı, ortalığı bir kavram kargaşası kaplıyor. Gerçek sahte gömlek giydirilerek piyasaya sürülüyor.

Tırnak içinde başlığa aldığımız belirleme gibi kimi başka söylemleri duyduğunuz veya okuduğunuzda "bu da ne?" diyerek önce şaşırırsınız belki. Ama meseleyi biraz irdelediğinizde karşınıza çıkanın pragmatizm olduğunu görürsünüz. Bunun burjuva siyaset tarzı olduğunu-ve üstelik devrimci siyaset adına yapıldığını- bildiğinizden, görmezlikten gelemesiniz ve sorunu ele almanız hasıl olur.

KADEK Başkanlık Konseyi Üyesi **Osman Öcalan**'ın aşağıda üzerinde duracağımız açıklamaları tam da böyledir. Ciddiyetle ele alınması gerekmektedir. Zira, sık sık aynı kapıya çıkan açıklamalar, demeçler yapılmaktadır. Yani, gerçekler sık sık tahrif edilmekte ve geniş bir okuyucu-dinleyici kitlesine tahrif edilmiş halde sunulmaktadır. Bunun hem bizzat Kürt ulusal mücadelesine, hem de genel anlamda devrim mücadelesine zararı var.

Gerek Irak'a yönelik ABD emperyalizmi önderliğinde savaş tehditleri yapıldığında, gerekse savaşın başlayıp işgalin gerçekleşmesinde ve bugüne değin süregelen gelişmeler bakımından olsun, her sınıf ve politik hareket kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda meseleye yaklaşım göstererek buna göre tavır aldı. Dünya genelinde anti-işgalci ve anti-emperyalist bir karşı duruş oldu. Dünyanın ezilenleri bu işgal ve ABD-İngiliz emperyalizminin saldırganlığını lanetledi, karşı çıktı. Kimi emperyalistler ve gerici devletler bile karşı çıktı. Onların karşı çıkışları elbetteki kendi sınıfsal çıkarları gereği idi, yoksa ABD-İngiliz emperyalizmine karşı Irak halklarının yanında oldukları için değil. ABD-İngiliz emperyalizmi tarafından Ortadoğu-Asya'da kendi etki alanlarının daraltılması nedeniyle işgale karşı oldular. Yani, tekelci burjuvazinin sı-

nıf çıkarları doğrultusunda hareket ettiler.

Denilebilir ki, "kimi emperyalist ve çeşitli gerici devletlerin kendi sınıfsal çıkarları gereği işgale karşı çıkışları ne kadar doğalsa, Kürtlerin de ulusal menfaatleri gereği işgale karşı çıkmamaları, hatta desteklemeleri de o kadar doğaldır."

Evet, burada doğal olan nedir? Doğal olan, meseleye milliyetçi burjuvazinin bakış açısıyla yaklaşımdır. Meseleye bakış bununla bitmiyor. Mesele, gerek Kürt ulusunun gerçek çıkarları bakımından, gerekse halkının (özellikle de halkın) çıkarları açısından ele alındığında bu yaklaşımın doğru karşılanacak ve savunulacak bir tarafı olmadığı gerçekliğidir. Çünkü bu tür yaklaşımlarla ne Kürt ulusu gerçek bağımsızlığına kavuşur, ne de Kürt halkı kurtulur. Dahası bu tür yaklaşımların gerçek anlamda Kürt ulusal mücadelesine birşey kazandırmayacağı gibi, kaybettireceği de rahatlıkla görülmelidir.

KADEK'in bu konudaki yaklaşımının, ulusal temelde gerçek bir kazanımı elde etmeye yarar sağlamayacak, tersine zarar verecek bir zemine kaydığı görülüyor.

Somut örneklerle meselenin tartışılmasını derinleştirelim:

"Ben ABD'nin şu anki durumunu anlamak için sömürgecilik anlayışına yeni tanımlar getirmeye çalışıyorum. Klasik sömürgecilik, yeni sömürgecilik ve demokratik sömürgecilik diye tanımlanabilir yaşanan süreç. ABD'nin bölgede yapmak istediğine demokratik sömürgecilik denebilir. Yeni sömürgeci ilişkiden ileri bir konumdur bu."(O. Öcalan, Özgür Politika, 18 Ağustos 2003-italikler bize ait)

Bir an için bütün iyi niyetimizle düşünelim ki, ABD emperyalizmi bölgenin demokratikleşmesini istiyor. Peki yaptığı nedir? En vahşi savaş teknolojisi eşliğinde 100 binin üzerinde bir askeri güçle Irak'a saldırarak yakıp yıkıyor, öldürüyor... İşgal

ediyor. Ne amaçla? Bu işgal ve sömürgeciliği Irak'a "demokrasiyi getirmek" için mi yaptı? Tek kelimeyle hayır!

Bütün dünya biliyor ki, ABD emperyalizmi dünyanın tek hakimi olmak ve bunu da ebedileştirmek istediği için bölgede işgal hareketi yaptı ve sürdürüyor. Tabii ki bu gerçeği O. Öcalan ve KADEK de bilmektedir. Öyleyse, O. Öcalan ve KADEK'i "yeni tanımlar yapmaya" zorlayan başka nedenlerin olduğu açıktır.

Bizce, bu zorlama "yeni tanımlar" yapmanın ideolojik arka planında yatan gerçeklik burjuva milliyetçi görüşü açısı iken, siyaset alanında ise yine KADEK'in çıkışı itibarıyla başvurageldiği bir siyaset yapma tarzı olan pragmatizmdir.

Bilindiği gibi, KADEK ve önceli PKK benzer yaklaşımları Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Afganistan'ı işgal ettiği dönemde de göstermişti. Neymiş? "Feodalizmi tasfiye edip o ülkeyi demokratik ve Sosyalist yapacakmış". Rusya'nın Afganistan işgalini "Sosyalizmi ihraç etme" adı altında başkaca destekleyen Dev-Sol gibi küçük burjuva sol örgütler de olmuştu.

Dün Afganistan işgalini "devrimin dışarıdan ihraç" edilmesini savunup destekleyeceksin, ama bugün de "Güneyli Kürtlerin ulusal devletlerini ABD kuracak" diye destekleyeceksin. Yarın ise, hatta bugünden "ABD gelsin Kuzey Kürdistan'ı da kursun" vb. anlayışları dillendirmeye çalışacaksın.

Tüm bu anlayışların kesiştiği tayin edici siyaset tarzının kendi öz gücüne güvenmeme olduğu açık ve net bir şekilde ortadadır.

Hiçbir ülkeye dışardan demokrasi ve devrim ihraç edilemez. Bu gerekçeyle başka bir ulusun topraklarının işgali, kim tarafından yapılmış olursa olsun, gerici ve haksızdır. Dolayısıyla işgale karşı bağımsızlık savaşı vermesi haklı, zorunlu ve tarihi bir

görevdir ve de desteklenir. Geçmişte Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Afganistan'a yaptığı işgalin karşısında olmuş ve Afganistan bağımsızlık savaşını bu bilinçten hareketle desteklemiştik. PKK-KADEK o günler Rus Sosyal Emperyalizmi'ne bel bağlıyor, destek istiyordu. İşgali desteklemesinin arka planındaki gerçeklik, işte bu kendi gücüne güvensizlik ve pragmatizmdi.

Bugün ise ABD'ye güven vermeye ve dayanmaya çalışarak bir statü elde etmeye çalışıyor. Emperyalist işgal ve sömürgeciliğin başına "demokratik" ekini koyarak onu şirin göstermeye çalışmasının ardındaki gerçekte, bu dar milliyetçi görüşü açısı ve siyaset tarzıdır.

Şunu görmek zorundayız. Emperyalizm kendi varlığını daha uzun süre ayakta tutmak için daima karışıklıklar çıkararak savaşımlara yolaçar. Bunu, emperyalist savaşlar şeklinde yapabileceği gibi yerel ve bölgesel savaşlar şeklinde de yapıyor-yapmaktadır.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Son yirmi yılı gözlerimizin önüne getirelim: Onlarca ülkeye saldırılar ve işgaller yapıldı. Ruanda, Somali gibi ülkeler bunlardan sadece ikisidir. Saldırganlıklarını da şöyle kamufle etmeye çalıştılar; "... ülkeye insani yardım ve demokrasi götürmek için operasyon düzenliyoruz". Böylece savaşın adı "operasyon", işgal ise "insani yardım ve demokrasi götürmek" oldu. Bu neyi gösterir? Şunu: Emperyalizm hem vahşettir, hem de ikiyüzlü sahtekarlıktır! Üzerine "demokratiktir" yazılı bir peçete örtülmesi onun gerçekliğini ortadan kaldırır mı? Ya da emperyalizmi bu tarz yaklaşımlarla şirin göstermeye çalışmak Kürt ulusuna bir yarar sağlar mı?

Sağlamayacağı çok açık. Tersini iddia etmek, gelişmelere gözleri kapatarak KADEK'in kendi kendisini kandırmasının ötesine gitmez ve Kürt ulusal mücadelesine de onarımı güç düzeyde tahribatlar verir. İsteğimiz o ki, KADEK bu yanlış ve tehlikeli yaklaşımdan biran önce vazgeçsin.

Ancak, O. Öcalan'ın bir başka vesileyle yaptığı açıklamalara baktığımızda, KADEK'in bu gidişata kendini fena halde kap-tırdığını görüyoruz.

"Türkiye, ABD için stratejik düzeyde kullanılan bir güçtü. ABD, Ortadoğu'da ye-ni bir düzenlemeye giderken Türkiye, hem müdahaleye karşı çıktı, hem de başarısız olması için çaba sarfetti. Bu, ihanettir" (O. Öcalan, Özgür Politika, 9 Eylül 2003).

Türk devletinin ABD tarafından kulla-nıldığı bir gerçektir. Zira, esasta ABD'ye bağımlı ve onun uşağıdır. Ancak, ABD'nin "müdahalesine" karşı çıktığı ve de başarısız olması için çaba sarfettiği, "ihanet" et-tiği belirlemesi gerçek değildir. Uşakların kendi efendilerine belirli noktalarda kısmi oranda muhalif pozisyona girmeleri veya öyle görünmeleri, efendilerine ihanet et-tikleri ve efendiyle uşağın birbirlerinden vazgeçtikleri anlamına gelmez. Aynı şekil-de tamamen çelişkisiz bir efendi-uşak iliş-kisi de olmaz. Bu diyalektiğe aykındır. Fa-kat bir uşağa mevcut sorunlardan dolayı efendisine bu kadar ileri düzeyde(!) kafa tuttuğunu söylemek de uşak-efendi ilişki-sini bilmemek demektir.

Kaldı ki, Türk egemen sınıfları sadece ABD emperyalizmine bağımlı değiller. Di-ğer emperyalistlerle de (Batı Avrupa) ba-ğımlılık ilişkileri vardır. Fakat ABD ile olan bağımlılık ilişkisi diğerlerine oranla daha fazladır, o kadar. Dolayısıyla, emperyalistler arasında cereyan eden her önemli çelişki, Türk egemen sınıf klikleri arasında da gündeme gelir ve birbirleri üzerinde baskın olmaya çalışırlar.

Türk devletinin 1 Mart tezkeresini onaylamamasının politik arkaplanını Sınıf Teorisi'nin 2. sayısında detaylarıyla birlik-te ortaya koyduk. Dolayısıyla aynı şeyleri tekrar etmeyeceğiz.

Öteden beri Türk egemen sınıflarının uykularını süsleyen işgal hayalleri ve de

KADEK'in Güney Kürdistan'daki güçleri-ni tasfiye etmek ile KDP ve YNK'yı frenle-me gayeleri, onları ABD ile belli boyutta pazarlığa yönlendirmiştir. Kuşkusuz, istek-lerine asgari oranda kavuşmak için "Türk-men kartı"nı da kullanmaya çalışmıştır. Fa-kat bu çabaları ne ihanet boyutuna varmış-tır, ne de vardırabilecek güçleri vardır. Ni-tekim biraz ileri gitmeleri üzerine kafaları-na geçirilen çuvalla durum tamamen ABD emperyalizminin denetiminde şekillenip 8.5 milyar dolar borç karşılığında(esasta bu nedenle) faşist Türk odusu ABD'nin kiralık katili olmayı kabul ederek Irak konusunda anlaşmaya varmışlardır.

Bu durumda Öcalan'ın yukarıdaki sözle-ri neyi amaçlıyor? O da aynı açıklamanın devamındaki şu sözlerinde gizli. Okuyalım:

"Statükonun yıkılması Kürtlerin de çıkar-nıdır. Güneyde ABD ile Kürtler arasında bir ittifak vardır. Diğer parçalarda da zemini oluşmuştur. Statükonun değişmesi için Kürtler dayanak haline gelmiştir". Yani...

Yanisi şu;

ABD, sen bölgede yeni bir düzenleme-ye giderken Türk devleti seni destekleme-di. Başarısız olman için çaba sarf ederek sana ihanet etti. Ama Kürtler seni destekle-di. Biz dört parçada da etkiliz. Bölgede bir düzenlemeye giderken bizimle ittifak kurarsan başarılı olursun. Biz de statüko-nun değişmesini istiyoruz, sen de. Birlikte çalışalım. Türk devletinden sana bir hayır gelmez. Bölgedeki temel dayanağın ancak biz Kürtler olabiliriz.

Aktardığımız ilgili alıntılarda ABD em-peryalizmine mesaj verilmekte. Sarf edilen sözleri daha anlaşır kıldığımızda söylenen-ler aşağı yukarı bunlar.

Faşist Türk ordusunun Kuzey Kürdis-tan'daki işgaline, devletin imha ve inkar politikasına karşı kendi ulusal varlığına sa-hip çıkmış ve bağımsızlık temelinde yıllar-ca ulusal kurtuluş savaşı vermiş ve çok ağır

bedeller karşılığında önemli kazanımlar elde etmiş bir devrimci ulusal hareketin gelişen aşamada bu tür yorumlar yapması ve beklentiler içerisinde olması gerçekten de hem üzücü hem de acı verici bir durumdur.

KADEK'in çokça sözünü ettiği "statü-konun yıkılması" neyle olacak?

ABD-İngiliz emperyalizminin işgaliyle mi?

Başka bir ulusun topraklarının işgal edilip yağmalanmasından Kürtlerin ne yararı olabilir ki?

Yüzyıllardır toprağı işgal ve istilaya, talana maruz kalmış Kürt halkının başka ulusun topraklarının yağmalanmasından medet ummayacaklarına eminiz. Bundan medet umanlar kim olur? Bir avuç Kürt gerici ve burjuvazisi olur. Dahası bundan ancak dar milliyetçi anlayışlardan malûl pragmatistler medet umabilir. Ki, onlar da umduklarını bulamayacak, hayal kırıklığı yaşayacaklar.

Kaldı ki ABD henüz Türk devletini gözden çıkartmış değil ki, Kürt devletinin de kurulmasına müsaade etsin. Veya kendi güdümünde bir kukla Kürt devleti kurmak için çaba sarfetsin. Ancak şu da bir gerçektir ki, daha önce de işaret ettiğimiz gibi ABD'nin Irak'ta en güvendiğı güç Güney Kürdistan'ın hakim sınıfları durumunda olan KDP ve YNK'dır.

Yok, biz çelişkilerden faydalaniyoruz denecek yine. Evet, çelişkilerden yararlanılır, ama nasıl? Irak'ta işgalci ve istilacı ve dünya halklarının baş düşmanı olan ABD emperyalizmiyle ittifak kurarak mı? İttifaklar meselesinde doğru ve ilkeli bir anlayışa sahip olmak yerine, kimden fayda gelirse o en iyi dostumdur pragmatist siyasetini benimsemek, zamanla kendi varlık nedenini de inkara götürecektir ve güçlü olana bağımlı hale getirecek bir tehlikeyi kapının eşiğine dayandırır ve o zaman da ondan kaçınmanız olanaksızlaşır.

Çelişkilerden elbette yararlanılır, yarar-

lanılmalıdır da. Ancak bu, asla amaca ters düşmeyecek şekilde, yani devrimci tarzda yapıldığında mücadelenize olumlu katkılar sunar. Bu, sözkonusu meselede nasıl somutlanmalıdır?

Birincisi; Türk devleti ve ABD emperyalizmi arasında meydana gelecek çelişkileri derinleştirecek taktik politikaları ustalıkla uygulamayı, ama onlardan herhangi biriyle ittifak kurmaya çalışarak değil, üstelik işgalci ve dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizmiyle hiç değil. ABD ile bir ittifakı savunmak onun arka bahçeliğini ve Ortadoğu'da ileri karakolu olmayı kabul etmek demektir.

ikincisi; Ortadoğu meselesi düzleminde birinci derecede ittifak yapacağımız güçler Ortadoğu halkları ve ezilen uluslarıdır. Bunun dışındaki güçler dolaylı ittifaklardır ki, bu, asla işgalci güçler olamaz, işgale karşı olan güçlerdir.

Düşmanlar arasındaki çelişkilerden yararlanmak dünya halklarının başdüşmanı, hele ki somutta bir ulusun topraklarını işgal ve sömürgeleştiren bir emperyalist devletle ittifakı savunmak hiç olmaz.

Özetle vurguladığımız bu anlayış ve kriterler dışında çelişkilerden yararlanma ve başka güçlerle ittifak arayışına girmek, Kürt ulusal mücadelesi ve Kürt ulusal hareketine kaybettirir. KADEK bunun farkına vararak düştüğü yanılgı ve zararlı arayışlardan bir an önce kurtulmalıdır, kurtulabilir de. Bunun zamanı henüz geçmiş değil.

Türk devletinin mevcut durumda Irak'a asker göndermesinin nedenlerinden birisinin de KADEK'i tasfiye hareketi olduğunu, buna da ABD'nin göz kırptığını KADEK görmezlikten gelmemelidir.

O. Öcalan aynı değerlendirmesinde işi o kadar ileri götürüyor ki, haklı ve meşru olan **bir ulusal direnişi** dahi kurgusal bir şekilde yorumlayarak neredeyse direnmesinler çağrısını yapacak. Onlar için Irak'ta her ulusal

direnış Kürt hareketine karşı geliştirmiş-kışkırtılmış bir hareket olarak değerdendirilmektedir. O. Öcalan'ın konuya ilişkin yorumları ve kurgularını hep birlikte okuyalım:

"Türkiye, Suriye ve İran'la ittifak oluşturup Irak'ın içişlerine müdahale etti. Bir direniş gelişmesi için teşvikte bulundu. Zaten çok geçmeden ABD'ye karşı bir direniş gelişti. Direnişi geliştiren güç TC'dir."

Öncelikle Irak ulusal direnişi için yapılan bu belirlemenin tamamıyla subjektif ve kurgusal olduğunu belirtelim.

Osman Öcalan'ı bu yoruma iten ana neden şudur: Türk devleti Irak'ta herhangi bir Kürt oluşumunu istememektedir. Bu durumda, yani Irak'ın işgaliyle birlikte Güney Kürdistan ulusal boyutuyla daha ileri düzeyde oluşuma gitti. Bu oluşum da Türk devleti başta olmak üzere Kürtlerle ulusal çelişkisi olan İran ve Suriye'nin işine gelmemektedir. Dolayısıyla bu üç devlet Türk devletinin öncülüğünde Irak ulusal direnişini örgütlediler.

O. Öcalan'ın penceresiyle, yani soruna sadece ve sadece Kürt ulusal çıkarlarının penceresiyle bakılırsa bu yorum doğru olur. Fakat orada sadece Kürtler yaşamıyor. Her şeyden önce bir ulusun toprakları ABD başta olmak üzere diğer işgalci güçler tarafından işgal edilmiş durumdadır. Bu durumda O. Öcalan buyuruyor ki aman ha Irak Arap ulusu, işgalcilere karşı direniş göstermeyin. Gösterirseniz bunu başka devletlerin kışkırtması olarak değerdendiririz. Her hareketinizi Kürt ulusal çıkarlarına göre atmalısınız. Her kim ki Kürt ulusal çıkarına dokunarak iş yapar, hatta ulusal bağımsız-

lık savaşı verirse, o güç başka devletlerin işbirlikçisi ve uşağı olur. Bu dünyada varsa yoksa sadece Kültürün ulusal hakkı gasp edilmiştir. Dolayısıyla her hareket Kürtlere göre adımıını atmalıdır.

Evet bu anlayış, dar milliyetçi bir anlayıştır. Başkaca yorumlanamaz. Dünya jandarması ABD'nin icazetiyle, dahası dünya halklarının can düşmanı bir emperyalist haydutun şemsiyesi altına sığınarak elde edilen ulusal haklar ve buradan da bağımsızlık için verilen bir ulusal direniş savaşını TC'nin kışkırtıp yönlendirdiği tespitini yapacaksınız.

Güney'deki Kürt oluşumu sözü-nü ettiğimiz üç devletin de işine yaramıyor. Bu tespit doğrudur. Hatta TC Irak ulusal direnişçilerine yardım da edebilir. Bunu da diyalektik olarak olasılık dışı bırakmıyoruz. Ama gelinen aşamada TC'nin anti-ABD'ci bir hareketi gizliden de olsa destekle-

Faşist Türk ordusunun Kuzey Kürdistan'daki işgaline, devletin imha ve inkar politikasına karşı kendi ulusal varlığına sahip çıkma ve bağımsızlık temelinde yıllarca ulusal kurtuluş savaşı vermiş ve çok ağır bedeller karşılığında önemli kazanımlar elde etmiş bir devrimci ulusal hareketin gelinen aşamada bu tür yorumlar yapması ve beklentiler içerisinde olması gerçekten de hem üzücü hem de acı verici bir durumdur

mesi için dünya kadar yüreği olması gerek. 1 Mart tezkeresini meclisten çıkartamayınca ABD karşısında boynu bükük gezen bir iktidara kalkıp Irak ulusal direnişini örgütledi demek oldukça hayalci bir tespit olur.

Böyle bir direniş savaşını örgütlemesi için bir kere Türk devletinin, dahası mevcut hükümetin ABD ile tüm bağımlılığını kopartmayı göze alması şarttır. Mevcut durumda Türk devletinin, hatta hükümetin ABD ile ekonomik-siyasi ve askeri bağımlılık (uşaklık) ilişkilerini kesecek boyutta olduğunu söylemek için insanın apolitik veya safdilli olması gerekir. ABD'ye göbekten bağlı uşak bir devletin öylesine kolay kolay ABD'den vazgeçmesi düşünülemez.

Bu duruşu göstermeleri için birincisi, Türk devletinin tüm çıkarlarının ortadan kalkması,

İkincisi, ABD karşısındaki emperyalist blokların (AB gibi) çok güçlü, en azından ABD ile boy ölçüşecek boyutta olması,

Üçüncüsü ise, hükümet veya mevcut devleti yöneten hakim sınıfların anti-emperyalist, özellikle de Anti-ABD'ci olmaları şarttır.

Bu üç koşulun hiçbirisi de ne mevcut hükümette, ne de mevcut hakim sınıflarda var.

Hepsi de (kimi kükler Avrupa Birliği'nin uşağı olsa da) ABD'ye kafa tutacak bağımsızlıkçı bir politik duruşa sahip olmayıp, şu veya bu emperyalist devletin uşağı durumundadır.

Elbetteki uşakların da bazan kendi efendileriyle çelişkisi olur. Çelişkisiz hiçbir şey düşünülmeceğine göre uşak sınıflarla efendiler arasında da çelişki olur. Ama bu her durumda kafa tutacak bir duruş sergilemek şeklinde kendisini göstermez. Tam tersine tüm önemli politikalarını (istisnalar hariç) efendilerine göre yapmaktadırlar-yaparlar.

KADEK'e kalırsa Türk devletinin Irak'a asker gönderme tezkeresini meclisten geçirmesinin tek nedeni oradaki Kürt ulusal hareketidir.

Türk devletinin Irak'a asker göndermesinin bir tek nedeni yok. Bir çok nedeni var.

Bunlardan birincisi, 8.5 milyar dolar borç parayı almak için Türk ordusunun ABD işgalci güçlerinin kalkını olmasını kabul etmek amaçlı iken, ikinci nedeni ise Kürt devletleşmesini, özellikle de KADEK'i tasfiyeye yöneliktir. Başkaca nedenleri de var. Örneğin, 1 Mart tezkeresiyle bozulan ilişkileri yeniden düzeltmek için vefa borcunu ödemek gibi.

Son gelişmeler, daha doğrusu gerek ABD tarafından oluşturulan işbirlikçi-uşak "Irak ulusal konseyinin", gerek ABD'nin mevcut durumda en fazla güvenip dayandığı sosyal güç olarak Güney Kürdistan hakim sınıflarının Türk ordusunu istememesi, gerekse Bağdat'taki Türk Büyükelçiliğine yönelik yapılan saldırılar, Türk ordusunun Irak'a gönderilmesini engelleyecek faktörler olarak değerlendirilebiliriz.

Ülkede Irak'a asker göndermeye karşı oluşan tepkilere bu gelişmeleri eklediğimizde, Türk ordusunun Irak'a gitmesi olasılığı azalıyor.

Bu kısa değerlendirmeyi yaptıktan sonra, tekrar O. Öcalan'ın yorumlarına dönelim:

O. Öcalan Irak ulusal direnişi için başka bir olasılık tanımadan direnişi "Türk devletinin örgütlediğine" bağlama anlayışı aynı zamanda KADEK'in kendisini de vurmaktadır.

Bir direnişin doğruluğu ve yanlışlığına sadece kendi parçana, kendi kısmına göre değerlendirirsen, orada asla doğru sonuçlara varamazsın. KADEK anlayışından hareket edilirse pek tabii ki emperyalist ve tüm gericilerin kendi iktidarlarına karşı yürütülen sınıfsal kurtuluş mücadelelerini "dış kaynaklı, başka devlet kışkırtmalı" yorum ve değerlendirmelerine hak vermek gerek. Hatta KADEK'in verdiği ulusal mücadele için de aynı yorumlar yapılmaktadır-yapılmaktaydı.

Ne deniliyordu? KADEK ve önceli

PKK'yi "dış güçler kışkırtıyor" deniliyor-
du. Bunu Türk şovenlerinin hepsi söylü-
yordu. O halde KADEK'e sormak gerek:
Türk hakim sınıflarının KADEK için yap-
tığı bu tespit doğru mu?

Tabii ki başka devletler, özellikle de sı-
nır çatışması olan devletler bu tür hareket-
lerden yararlanmak ister. Yani sınır anlaş-
mazlığı içinde olan devletler başka devleti
zayıflatmak için bu tür çelişkilerden fay-
dalanmak ister. Hatta bu tür hareketlerle
çok özel ilişkiler geliştirmeye de çalışır.
Burada sorun o hareketin bu devletlerin

Türk devletinin üzerine yönelttiğini-yö-
nelteceğini sanıyor. Ama yanılıyor. Bu tür
yorumlar mevcut durumda ABD'nin Türk
devleti üzerine gitmesinde etkili olmaz.

Bu koşullar altında hangi güç ABD iş-
galciliğine vuruyorsa, o güç ilerici rol oy-
nuyordur. Dolayısıyla desteklenmelidir.
Ben Kürdüm, toprağım ve hakkım deyip
başka bir ulusun bağımsızlık mücadelesini
görmezlikten gelemesin. Onu görmezlik-
ten gelip parçayı her şeyin önüne çıkart-
mak siyaseti burjuva siyaset tarzıdır. Kürt
toprakları bu tür siyasetlerle gerçek ba-

KADEK'in dar milliyetçi çizgisini dün olduğu gibi bugün ve gelece-
kte de eleştirmeye devam edeceğiz. Tabii ki devrimci-ilerici yönlerini
de destekleyerek bunu yapacağız. Savunduğumuz ve istediğimiz o ki
KADEK, ABD üzerinden Türk devletini baskı altına alma siyaseti adı
altında ABD'nin oyununa gelmesin!..

çelişkilerden yararlanma adı altında onun
siyasi denetimi altına girip girmemesi so-
runudur. Yoksa varsın kim o hareketi için
"işbirlikçi" derse desin, o hareketin niteli-
ğini değiştirmez.

Bir hareketin ulusal direnişçiliğinin ze-
mini varsa, hem de işgalciliğin ve de güç-
lü anti-ABD'ciliğin olduğu bir toprakta
ulusal direniş neden-niçin örgütlenmesin
ki? Bunun nesnel zemini alabildiğine var.
Önce bu bağımsız birlikler şeklinde de or-
taya çıkabilir. Sonra merkezi bir örgüt ha-
line gelebilirler. Nitekim Türk ulusal kur-
tuluş savaşında da direnişler böyle başla-
mıştır.

Dolayısıyla ki KADEK çelişkiler-
den yararlanma adı altında bu türden
haksız ve subjektif yorumlardan vaz-
geçmelidir.

Bu tür söylemlerle sözümona ABD'yi

ğımsızlığına kavuşmaz-kavuşamaz. He-
le ki ABD öncülüğü ve mandacılığı altında
hiç kavuşmaz. Olsa olsa bir kukla Kürt
devleti olur. Bunun da desteklenecek bir
yanı olmaz. Çünkü böylesine bir Kürt dev-
leti ABD'nin Ortadoğu'da ileri bir karako-
lu olacaktır. Hatta daha ileride Ortado-
ğu'nun yeni bir israil devleti olabilir.
ABD, bunun peşindedir. Ama koşullar he-
nüz buna müsait değil. ABD, eğer Irak'ın
Güney'i dışında kalan topraklarda başarı-
sız olursa, o zaman olasılık olarak Gü-
ney'de bir Kürt devleti kurduğunu
düşünebilir. Ancak mevcut Irak ulusal mo-
zaiki, bölge ve uluslararası dengeler henüz
açıktan bir Kürt devletinin ilanı için mü-
sait değildir. ABD'nin Irak için mevcut çı-
karları tüm Irak'a hakim olmak için bir
yönetim oluşturmaktır.

Toprakları işgal altında olan bir ulusun
ulusal direnişi için Türk devletinin kışkırt-

ması dememek için veya böyle bir savaşın başlatılması için KADEK ve Güney Kürdistan'ın hakim sınıflarından izin alınarak mı direniş başlatılmalıydı?

Osman Öcalan'ın bu direniş için yaptığı değerlendirmelerle Türk devletinin KADEK için yaptığı değerlendirmeler arasında ne fark var? Farkın kendisi, birisini ezen ulusun hakim sınıflarının söylemesi diğerini ise ezilen ulusun devrimcisinin söylemesidir. Yoksa her iki yaklaşım da özünde aynıdır. Çünkü her ikisi de kendisinden başkasını görmüyor-görmek istemiyor.

Ezilen ulusun burjuvazisi burjuva tarz siyasetin kendisini egemen ulusun burjuvazisinden öğrenir. Çünkü onun ilk olarak siyasi ve ideolojik olarak eğitildiği burjuva okul, egemen ulusun eğitim sistemidir. Hakim sınıfların eğitim sistemi üzerine fazlaca yorum yapmaya gerek yok sanırsınız. Siyaset tarzı; "bana dokunan, beni eleştiren en büyük düşman-bölücü-yıkıcı," "ne olursa olsun bana yardım eden, bana yararı olan ise en büyük dosttur!" şeklindedir.

ABD'ye yaranmak, dahası Türk devletinin Güney'deki operasyonlarını engellemek için haklı temelde baş gösteren Irak ulusal direnişini kötülemeye kimsenin hakkı olmamalıdır. "Denize düşen yılana sarılır" siyaset tarzının Kürt ulusuna hiçbir yararı olmadığı-olmayacağı gibi KADEK'e de yararı yoktur. KADEK genel başkanını kendi emperyalist çıkarları için Türk devletine teslim eden ABD'nin kendisi değil mi? KADEK, bunları erken mi unuttu?

KADEK'in bu yönlü pragmatist siyaset tarzıyla yeni karşılaşmıyoruz. Bu tarzın kökleri PKK'nin kuruluşuna kadar gitmektedir. 90'lı yıllar, özellikle de A. Öcalan'ın esir alınmasından sonra pragmatist siyaset tarzı kendisini daha çok gösterdi.

A. Öcalan'ın "Demokratik Cumhuriyet" projesi ve ABD'ye övgü dolu sözler söylenmesinin altında da bu siyaset tarzı yatmaktadır.

KADEK'in dar milliyetçi çizgisini dün olduğu gibi bugün ve gelecekte de eleştirmeye devam edeceğiz. Tabii ki devrimcilerici yönlerini de destekleyerek bunu yapacağız. Savunduğumuz ve istediğimiz o ki KADEK, ABD üzerinden Türk devletini baskı altına alma siyaseti adı altında ABD'nin oyununa gelmesin!..

DEVİRİMCİ ENTERNASYONALİST HAREKET VE DEKLARASYONU HAKKINDA

Kongre, bir yandan Devrimci Enternasyonalist Hareket'in niteliği ve misyonu üzerinde ciddi bir şekilde dururken, öte yandan bu Harekete karakterini veren program niteliğindeki DEKLARASYON'a ilişkin görüş; öneri ve eleştirilerini de ortaya koydu.

Giriş

MKP 1. Kongresi'nin önemli gündemleri arasında yer alan konulardan birisini de Uluslararası Komünist Hareket'in genel durumu ve görevlerimiz oluşturmaktaydı.

Uluslararası Komünist Hareket denilince şüphesiz ki bununla ifade edilmek istenen Devrimci Enternasyonalist Hareket'in (DEH) kendisidir.

Kongre, bir yandan Devrimci Enternasyonalist Hareket'in niteliği ve misyonu üzerinde ciddi bir şekilde dururken, öte yandan bu Harekete karakterini veren program niteliğindeki DEKLARASYON'a ilişkin görüş; öneri ve eleştirilerini de ortaya koydu.

DEH ve Deklarasyonu'na ilişkin öneri ve eleştirileri ortaya koyarken öncelikli olarak kendi hatalı yanlarına yöneldi. Geçmişte gerek DEH gerekse Deklarasyon hakkında içine düştüğü hatalı yönlerin özeleştirisini yaptı.

DEH'le 85 ila 97 yılı arası kopan örgütsel ilişkilerde esas hatanın TKP(ML)'nin sol-sekte çizgisinin bir sonucu olduğunun altı çizildi.

Bilindiği gibi TKP(ML), DEH'in örgütsel inşasında büyük çaba ve katkı sunmuştur. İlk kuruluş çalışmalarında öncülük ve önderlik yapan belli başlı partilerden birisi de TKP(ML)'dir. 1980'de yapılan ilk toplantıya ve 84 yılında yapılan 2. Enternasyonal Konferans'a kurucu üye olarak katılmıştır.

MZD formülasyonu konusunda KONFERANS kanadı ileri bir adım atarak bu formülasyonu savundu. DABK kanadı da bu konuda bir ilerleme gösterdi. Evet MZD formülasyonunu yine savunmadı. Fakat MZD formülasyonuna yakın bir düşünceyi savundu. Özcesi, geçmişteki gibi MZD formülasyonunu savunmaya uzak değildi.

2.Toplantı aynı zamanda DEH'in, Deklarasyon'da ortaya konulan program etrafında kuruluşunu ilan etmesi oldu. TKP(ML), kurucu üyesi olduğu bu uluslararası embriyonik Enternasyonalist Hareket'in programını oluşturan Deklarasyon'u da (bir konu hariç) imzalamıştır. Şerh düşüğü nokta ise "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi" formülasyonuydu. Bir başka deyişle Deklarasyon belgesinde formülasyon olarak savunulan Mao Zedung Düşüncesi'ne şerh düşülmüştü. TKP(ML) hariç DEH üyesi tüm partiler bu formülasyonun altına imza attı.

TKP(ML)'yi, bu konuda hataya sürükleyen ana faktör ideolojik alanda, özellikle de Parti 1.Konferansı'yla birlikte başlayan kırılmanın yansımalarıydı. Bunun tarihi kökleri ise Koordinasyon Komitesi(KK) Ve Bölgesel Dönem'e kadar dayanmaktadır.

Belirtmek gerekir ki, TKP(ML)'nin bir yandan MZD formülasyonu noktasında yanlış ve hatalı düşünürken, ama diğer tarafta adı geçen belgeye imza atması ise Marksist-Leninist-Maoist bir tutum ve siyasetti. Dönem itibarıyla Mao'nun

ML'ye tüm katkıları (nitel) savunuluyordu fakat, bir tek MZD formülasyonu savunulmuyordu.

TKP(ML)'nin tüm bu olumlu çaba ve girişimleri II. MK tarafından 85 yılı sonrası bu kez örgütsel ilişkiler kopartılarak sektör bir çizgide sürdürülmüştür. Bu sektör çizgi DEH'le yeniden örgütsel ilişki sağlanıncaya dek de devam ettirilmiştir.

DEH'le ilişkilerin olumsuz bir şekilde devam etmesinde karşılıklı hatalar olmuştur. Bu hatalar daha çok DEH Komitesiyle (DEH-KOM) ilişkilerde kendisini göstermiştir. Fakat buradaki esas hatanın TKP(ML)'nin yanlış yaklaşımından kaynaklandığını bir kez daha vurgulayalım. TKP(ML)'nin bu alanda olumsuz bir çizgi izlemesini geçmişin önderlik çizgilerinden ve yaşanan örgütsel kaoslardan ayrı düşünemeyiz. Öyle ki parti tarihinde örgütsel kaosu en üst seviyeye çıktığı ara dönemlerden birisi de bu yıllardı. Bu durumu Parti tarihine göz attığımızda görmüş olacağız.

Şüphesiz ki örgütsel kaosu had safhaya çıktığı dönemler aynı zamanda ideolojik savrulmaların da arttığı dönemler olmuştur. Bu iki durumu birbirinden ayırmak doğru bir anlayış olmaz. Ters yönünden bir orantılama yaptığımızda, parti içinde ideolojik savrulmalar beraberinde örgütsel kaosu da getirmiştir. Doğru olan orantılama da budur. Yani, her örgütsel kaosu politik arkaplanında yatan gerçeklik ideolojik bakımdan sağlam bir durum göstermemektir.

Bilinir ki Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yabancı düşünce akımlarına karşı ne kadar sağlam bir ideolojik donanım sahipsek o kadar da siyasi, örgütsel ve askeri çizgide sapmamız gündeme az gelir. Şüphesiz ki Marksizm dışı düşünceler ve düşünce akımlarının günümüzdeki en güçlü panzehiri ise Maoizm'dir.

DEH ile örgütsel kaostaki derinleşme 87 yılına gelindiğinde daha da büyüdü. Fakat DEH ile ideolojik yakınlaşma, özellikle de MZD formülasyonu noktasında geçmişe oranla bir yakınlaşma oldu.

MZD formülasyonu konusunda KONFERANS kanadı ileri bir adım atarak bu formülasyonu savundu. DABK kanadı da bu konuda bir ilerleme gösterdi. Evet MZD formülasyonunu yine savunmadı. Fakat MZD formülasyonuna yakın bir düşünceyi savundu. Özcesi, geçmişteki gibi MZD formülasyonunu savunmaya uzak değildi.

MZD formülasyonunu savunmada bir ideolojik yakınlaşmaya karşın DEH ile örgütsel kopuşun mesafesi daha da açıldı. Bu tarihten sonra her iki yapının da DEH ve Deklarasyonu'na ilişkin yaptığı değerlendirmeler özet olarak aşağıdaki gibidir:

DABK kanadının 1989 yılında yaptığı 3. Konferans'ta şu tespitler yapılmaktadır:

"TKP/ML 3. Konferansı, enternasyonal faaliyetimizin yönünü ve buna bağlı olarak DEH karşısındaki tutumumuzu saptamak için; DEH'in yapısını, faaliyetlerini ve 84 Deklarasyonu belgesini değerlendirdi:

Proleter enternasyonal örgütlenme DEH'in şu andaki en nitelikli örgütlenme olduğunu, yapısal özelliği ve ideolojik mücadele olanaklarının varlığından dolayı, bu örgütlenme içindeki ML parti ve gruplarla saf tutarak ve bu örgütlenmeyi zemin alarak, dünya proletarya hareketinin asıl ihtiyaç duyduğu, daha yüksek enternasyonal örgütlenmelerin yaratılabileceğini belirledi. Konferans, Deklarasyon belgesi hakkındaki görüşlerimiz bildirilerek, üyelik başvurusunda bulunmayı kararlaştırdı.

Deklarasyon hakkındaki kısa karar şudur:

DEH'in 1984 Deklarasyonu'nda hakim olan görüşler revizyonisttir." (abç.)

Bu değerlendirmeler, DABK kanadının 1989 yılının Haziran'ında gerçekleştirdiği 3. Konferans'da "Devrimci Enternasyonal Hareket'in Deklarasyonu hakkında" başlığı altında kaleme alınan belgeden alınmıştır.

KONFERANS kanadının söz konusu konulara ilişkin saptaması:

"DEH, ML iken Deklarasyon ise sağ oportünisttir."

Birlik sonrasında Kongreye kadar partimizin resmi görüşü ise aşağıda ki gibiydi:

"DEH ML iken, ama Deklarasyonu sağ oportünisttir."

TKP/ML'nin resmi ve yürürlükte olan saptaması ise şöyledir:

"DEH, ML iken Deklarasyon Sağ Oportünisttir."

Parti Kongremiz, tartışmasını yaptığımız sorunlara ilişkin şu noktaların altını çizmiştir:

"Geçmişte partimizde hakim hale gelen "sol" sektör çizgi ve bölünmeler nedeniyle DEH ile ilişkilerimiz aksamıştır. İlişkilerin aksaması esasen partimizin yanlış değerlendirme ve tutumundan ileri gelmekteydi. Bunun asıl nedeni Maoizm'den sapma idi. Geline aşamada Partimiz DEH'i ve onun yayımladığı Deklarasyon ve "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" belgesini MLM olarak değerlendirmekte ve sahiplenmektedir."

DABK, KONFERANS ve TKP/ML'nin konuya ilişkin yanlış ve hatalı saptamaları üzerinde özet olarak da olsa durmakta fayda vardır.

Sırasıyla üzerinde duralım:

DABK'ın soruna yaklaşımı oldukça kaba ve sektedir. DEH konusunda yukarıya yaptığımız alıntıda da görüldüğü gibi net bir görüşü yok. "En nitelikli örgüt" olarak DEH'i tanımlıyor, ama Marksist mi, değil mi noktasında ise açık ve net bir

görüş ileri sürmüyor. Bu ifade tarzından anlaşılması gereken sonuç, DEH'in oportünist olduğu gerçekliğidir. Yani DABK kanadı sakınmadan DEH için oportünist demeliydi. Ama bu görüşlerini açık ve net bir şekilde belirtmemiştir. DABK'ın en büyük tutarsızlığı ise şuradadır:

Bir yandan DEH'i Marksist değerlendirmiyor ve işi daha da ileri götürerek bu örgütün deklarasyonunu "revizyonist" ilan ediyor, öte yanda ise bu örgütün içerisinde yer almak için ilişkiler geliştirmeyi savunuyor. Bu, apaçık oportünizmdir. MLM'ler "revizyonist bir program" (Deklarasyon) etrafında siyasi olarak örgütlenen bir örgütün içerisine girmek için çaba sarf etmez, zaman harcamaz.

İkinci bir hata ve tutarsızlık ise şudur: Böyle bir programı esas alan tek tek ülke partilerinin Marksist-Leninist olduğu yorumunu yapmak ise apayrı bir eklektizmdir. "Revizyonist" bir deklarasyona "bizim de savunduğumuz deklarasyondur" diye imza atan hiçbir parti komünist olamaz. Eylem birliği mi yapıyorsun veya bir kitle örgütümüzdür ki gidip içerisinde çalışma yürütesin. Özcesi, DABK'ın soruna yaklaşım tarzı subjektif ve sekterdir.

Benzer eklektizme KONFERANS kanadı ve TKP/ML'de düşmektedir. Kongreye kadar TKP(ML)'de aynı tutarsızlığı taşımaktaydı.

Bir yandan Deklarasyon için "Sağ oportünist" ama öte yandan DEH için MLM demek, bu apaçık eklektizmdir. Hem de sorunu tersten almaktır. Niye mi? Öncelikle her bir Maoist şunu net ve anlaşılır bir şekilde bilince çıkartmak zorundadır:

Eğer bir örgüte MLM diyorsan o zaman o örgütün programı için de (Deklarasyon) hayli hayli MLM'dir diye tespit yapman şarttır. Çünkü bir örgüt, bir parti, program ve taktiklerine göre değerlendirilir.

Program ve eylem çizgisi bir partinin içeriğidir, özüdür. Dolayısıyla programı "Sağ oportünist" gösterip örgütü MLM göstermek oldukça eklektik bir anlayıştır.

Şöyle bir tespitte bulunulmuş olunsaydı, o zaman iç tutarlılıktan söz edebilirdi:

"DEH'in önderliği oportünist, ama Deklarasyon MLM'dir." Çünkü bir örgütün programının Marksist-Leninist-Maoist olması o örgütün önderliğini oportünist olarak nitelendirmekle çelişmez. Örneğin ÇKP'nin 1935 öncesi önderlik çizgileri, partimizin geçmiş önderlik çizgileri, Peru, Nepal vb. bir çok komünist partisinin daha önceki önderlik çizgileri oportünistti, fakat programları MLM'yd.

Özcesi, Revizyonist ve oportünist programa sahip bir partinin önderliği asla Marksist olamaz. Çünkü program ve uluslararası çizgi bir partinin genel siyasal çizgisinin özünü oluşturur. Bu da o partinin özü demektir. Özün oportünist ama biçimin MLM olduğu hiç görülmüş müdür? Fakat görüldüğü gibi partinin adı geçen kanatları ve TKP/ML böylesine ters bir tespit yapabilmektedir. Sorunu ayakları üzerine dikeceğine baş aşağı dikerek ele almakla idealizme düşülmüştür.

Kısacası, DEH ve Deklarasyonu'na ilişkin yapılan analiz metafizikçe, siyaset alanında ise eklektizme düşülmüştür.

Yeri gelmişken, Mao Zedung Düşüncesi'nin İbrahim sonrası ilk kez 87 yılında yapılan 3. Konferans'ta resmi hale getirilerek savunulduğunu not düşelim.

Maoizm'in partide resmi düşünce haline getirilişinin tarihi ise 1993 yılında yapılan Olağanüstü Konferans'tır.

Konuya ilişkin kapsamlı ve ayrıntılı değerlendirme (tarihçesiyle birlikte) "İdeoloji" adlı belgede yapıldığından daha fazla ayrıntılara girmeden geçiyoruz.

A) DEKLARASYON BELGESİNDE HATALI BULDUĞUMUZ NOKTALAR

Deklarasyon'a ilişkin eleştirilerimizi Deklarasyon belgesindeki sıra başlıklarını takip ederek sürdüreceğiz.

Eleştirilere geçmeden önce, değerlendirmeye tabi tuttuğumuz belgelerin DEH tarafından 84 yılında resmi hale getirilen Deklarasyon ve yine '93 yılında DEH imzalı "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!" belgeleri olduğunu belirtelim.

a) "Dünyada durum" hakkında ilettiği sürülen saptamalara ilişkin:

1) Dünya çapındaki başlıca çelişmeler sıralanırken, esasta doğru bir saptamaya gidilmiştir. Ancak bu saptama kendi içinde tali hatalar ve eksiklikler de barındırmaktadır. Bu hatalı ve eksik yanlar kendisini şu noktalarda göstermektedir:

Başlıca çelişkiler şöyle sıralanmaktadır:

"Çeşitli emperyalist güçler arasındaki çelişki, emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişki ve emperyalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki."

Bu başlıca çelişkiler aşağıdaki gibi ifade edilirse daha doğru kullanılmış olacaktır:

Emperyalistlerin kendi arasındaki çelişki, emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişki, kapitalist-emperyalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki.

"Emperyalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki"nin başlıca çelişkiler içerisinde gösterilmesi doğru, fakat bu tespit kendi bağrında eksiklik taşımaktadır. Şöyle ki; bu başlıca çelişkiyi, yani proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin kendisini sadece emperyalist

ülkelere özgü olarak ele almak doğru bir yaklaşım değildir. Söz konusu çelişki sadece emperyalist ülkeler için geçerli değil, kapitalist ülkeler için de geçerlidir.

Bilindiği gibi dünyamızda emperyalist olmayan fakat kapitalist yarı-sömürge sosyo-ekonomik yapıya sahip onlarca ülke mevcuttur. Bunlar; Doğu-Avrupa, Kafkas ve Baltık ülkelerinden tutalım da Balkan ülkelerine, oradan da Portekiz, İspanya, Yunanistan ve Güney Kore'ye kadar hepsi kapitalist-yarı sömürge ülkelerdir. Bütün bu ülkelerin hepsinde de baş çelişki tıpkı emperyalist ülkelerdeki gibi proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkidir. Bu ülkelerde temel çelişki farklıdır. Temel çelişki emperyalizm ve kapitalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir. Oysa emperyalist ülkelerde işgal koşulları dışında temel çelişki ile baş çelişki aynıdır.

Bundandır ki söz konusu başlıca çelişkiyi sadece emperyalist ülkelere özgü ifade etmek doğru bir anlayış olmaz. Sözü geçen başlıca çelişkiyi yukarıya aktardığımız şekliyle ifade etmek ancak doğru bir anlayış olur.

Dünyada çapında temel çelişki tespiti yapmamak ise başlı başına bir eksikliktir:

Dünya çapında başlıca çelişkilerden söz edilirken temel çelişki tespitine gidilmemesi doğru bir yaklaşım değil. Oysa bütün başlıca çelişkilerin üzerinde yükseldiği ana zemin temel çelişkinin kendisidir.

Çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır diyorsak, o halde bu çağ başlı başına ana bir süreçtir. Bu çağa damgasını vuran iki modern sınıfın varlığından her bir Maoist söz eder, etmek zorundadır. Bu iki modern sınıfın beslendiği-temsil ettiği ekonomik zemin Sermaye ile Emektir. Sermayeyi temsil eden sınıf burjuvazi iken emeği birinci derecede temsil eden sınıf ise proletaryadır.

Kısacası, DEH, dönemin durumunu abartılı bir şekilde ele alarak sübjektivizme düşmüştür. Bundan dolayı da dünyadaki ittifak güçlerinin doğru tespit etmekten tutulımda mücadelede okun sivri ucunun sınıf düşmanlarının iktidarlarına (iç savaş) yöneltme yerine “savaş kışkırtıcısı emperyalist güçlere karşı yoğunlaşmalı” taktik politikasını öne çıkarmıştır. Bu da sınıf işbirlikçisi sağ oportünist bir tespittir..

Bu durum sadece ekonomik ve sınıfsal planda böyle değildir. İdeolojik düzlemde de böyledir. Şöyle ki; bilindiği gibi bilimsel dünya görüşü olan diyalektik ve tarihsel materyalizmin ideolojik olarak kaynağını aldığı sınıf proletarya iken, idealizmin beslendiği sınıfsal doku ise burjuvazidir.

Dolayısıyla soruna neresinden bakılırsa bakılsın, yani ister siyasi, ister ekonomik, isterse ideolojik olarak bu çağın temel çelişkisi ekonomik düzlemde emek-sermaye çelişkisi iken sınıfsal düzlemde ise proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkidir. Bu süreç değişmediği müddetçe sözkonusu temel çelişki de değişmeyecektir. İsterse dünya çapında emperyalist bir savaş çıksın, yine de temel çelişki değişmeyecektir. Bu gibi durumlarda sadece baş çelişki ve baş düşman tespiti değişir.

Dünya çapında başçelişki tespiti yapılmaması da bir eksikliktir:

DEH'in söz konusu deklarasyon belgesinde baş çelişki tespiti yapmaması önemli diyebileceğimiz bir eksikliktir. İçinde yaşadığımız sürecin bugünkü aşamasında söz konusu başlıca çelişkiler içerisinde öne çıkan; çözülmesi durumunda diğer çelişkiler üzerinde etkide bulunan; kimisini çözerken kimisinin ise öne çıkmasını sağlayan çelişkinin kendisi emperyalizm ile ezilen dünya

halkları ve ulusları arasındaki çelişkidir. Bu, aynı zamanda proleter dünya devriminin bugünkü aşamasında öne çıkmış baş çelişkisidir.

Gerçekten de durum öyle değildir? Dünya devriminin fırtına merkezleri Latin-Amerika, Asya ve Afrika gibi sömürge, yarı-sömürge yarı-feodal ülkeleri değil midir? Peru, Nepal, Türkiye-Kuzey Kürdistan, Hindistan, Filistin, Kolombiya, Irak, Ortadoğu ve diğer sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülke halkları ve ulusları emperyalizme karşı ayakta dururlar. Emperyalist burjuvaziye ve onların uşak sınıflarına karşı en büyük darbeler buralardan vuruluyor. Ki geçmişin Demokratik ve Sosyalist devrimlerinin tümü buralarda (Rusya hariç) gerçekleşti. Kaldı ki ismi geçen kimi ülkelerde sosyal ve ulusal kurutuluş mücadeleleri tüm hızıyla devam etmektedir. Dolayısıyla emperyalizmin zayıf halkası durumundaki bu nesnel dünya gerçekliğine gözümüzü kapatamayız!

Baş çelişki tespiti yapılmasının Lin Biaoculuk'la uzaktan yakından bir alakası yoktur. Troçkizm'le de alakalı değildir. Bu tespitle dünya çapında “toptan devrim” anlayışının uzaktan yakından da alakası yoktur. Toptan devrimi savunan yok. Yapılan sadece dünyadaki mevcut başlıca çelişkilerden birinin daha yoğun yaşandığı ülkeler gerçekliğini doğru tespit etmektir. Bu da ister kabul edelim ister etmeyelim dünyamızın nesnel gerçekliği olarak gün gibi ortada durmaktadır.

Tüm bu gerçeklikten hareketle dünyadaki mevcut başlıca çelişkiler içerisinde emperyalizmle ezilen dünya halkları ve ulusları arasındaki çelişkiyi baş çelişki olarak saptadık.

“3. Dünya Savaşı'nın yakında çıkacağı” tespiti sağ subjektif tespittir:

Bu saptamanın subjektif olduğu gayet net bir şekilde açığa çıktı. 84 yılında yapılan dünyadaki durum tespiti hiçte DEH'in belirlediği gibi “yakında dünya savaşı çıkacak” şeklinde gelişmedi. Gelişmeler tersini gösterdi. Doğrudur, mevcut koşullarda emperyalist güçler arasında, özellikle de ABD ile Rus Sosyal emperyalizmi arasında çelişkiler gün geçtikçe kızışmaktaydı. Fakat bu durum DEH'in işaret ettiği gibi “yakında emperyalist savaş çıkacak” düzleminde değildi. Nitekim 90'lı yıllara gelindiğinde Rus Sosyal emperyalizmi ekonomik ve siyasi olarak önemli bir güç kaybına uğradı. Adeta çöktü. Kendi denetimindeki ulusların çoğunluğu bir bir ayrılarak ayrı devlet kurdu. Rusya'nın bu ekonomik çöküşü önce sözünü ettiğimiz politik nüfuz alanlarının daralmasını da beraberinde getirdi. Son birkaç yıldır yeniden toparlanmaya başlayan Rusya'nın bırakalım ABD'ye karşı ekonomik olarak kafa tutmasını bir kenara, siyasi olarak dahi ABD vd. emperyalist devletlere kafa tutacak gücü kalmadı.

Diğer emperyalist devletlerin de ABD'ye karşı kafa tutacak ne ekonomik ne de siyasi bir gücü vardı. Şüphesiz ki ekonomik olarak güçsüz bir devletin siyasi olarak kafa tutması düşünülemez. ABD, o gün bugündür, özellikle de 90'lı yılların başından bu yana tek başına dünya jandarmalığını sürdürmektedir. ABD karşıtı bazı ekonomik-siyasi oluşumlar (Avrupa Birliği, Şanghay Beşlisi gibi) ve kutuplaşmalar varolsa da geliştirilse de ancak bunların mevcut gücü henüz ABD'ye karşı bir süper güç boyutunda değildir. Dolayısıyla ABD bu gidişatla daha uzun yıllar tek başına dünya jandarmalığını sürdüreceğe benziyor. Bundandır ki emperyalist bir dünya savaşının yakın zaman diliminde

çıkma olasılığının oldukça zayıf olduğunu da bu arada belirtelim.

Emperyalist dünya savaşının çıkma olasılığının zayıf olması demek emperyalistler arası çelişkinin ve kutuplaşmanın olmadığı şeklinde yorumlanamaz, yorumlanmamalıdır. Emperyalist güçler arası çelişki her zaman için vardır ve emperyalizm var olduğu müddetçe de bu çelişki varlığını devam ettirecektir. Üzerinde durduğumuz kilit nokta bu çelişkinin düzeyinin bir emperyalist savaş çıkartacak boyutta olmadığı gerçeğidir.

Kısacası, DEH, dönemin durumunu abartılı bir şekilde ele alarak subjektivizme düşmüştür. Bundan dolayı da dünyadaki ittifak güçlerini doğru tespit etmekten tutulımda mücadelede okun sivrî ucunun sınıf düşmanlarının iktidarlara (iç savaş) yöneltme yerine “savaş kışkırtıcısı emperyalist güçlere karşı yoğunlaşmalı” taktik politikasını öne çıkarmıştır. Bu da sınıf işbirlikçisi sağ oportünist bir tespittir.

DEH'in sözkonusu hatalı tespite ilişkin hala da özeleştirî yapmaması ise ayrı bir olumsuzluktur.

b) “Proleter Dünya Devriminin İki Bileşen Ögesi Üzerine:”

Proleter dünya devriminin iki bileşen ögesi esasta doğru konulmasına karşın, ancak tartışma yaratacak ifade tarzları ve kavramlar kullanıldığını da belirtmek isteriz.

Önce tartışmaya yol açacak ifade tarzını olduğu gibi aktaralım:

“Proleter Dünya devriminin esas olarak iki akımdan oluştuğu-emperyalist kâlelerde proletarya ve müttefikleri tarafından savaşımı verilen proleter sosyalist devrim ile emperyalizm boyunduruğu altındaki uluslar ve halklar tarafından savaşımı verilen ulusal kurtuluş ve yeni demokratik devrim şeklindeki, tarih tarafından da teyit edilmiş...”

Bu ifade tarzında eksik olan yan ve ideolojik karışıklığa yol açacak nokta şurasıdır:

“Emperyalizmin boyunduruğu altındaki uluslar ve halklar tarafından verilen ulusal kurtuluş” vb. yönlü ifade tarzı veya saptama ile çok uluslu devletlerin yaşadığı yerde ezilen ulus burjuvazisinin ezen ulus burjuvazisine karşı yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşı gözden kaçırılmıştır.

Bilindiği gibi ulusal kurtuluş savaşları sadece emperyalizmin boyunduruğu altındaki sömürge veya yarı-sömürge ülkelerde sürdürülüyor, sürdürülmemektedir. Çok uluslu, hem de yarı-sömürge devletlerin varlığını sürdürdüğü bir çok ülkede (Türkiye, Hindistan, Sri Lanka, İran, Irak, Filipinler vb.) egemen uluslar direkt olarak emperyalizm tarafından ezilirken, ancak ezilen bağımlı uluslar ise esas olarak egemen uluslar tarafından ezilmektedir. Bu gerçeklikten dolayıdır ki çok uluslu ülkelerde ezilen bağımlı ulusların ulusal kurtuluş mücadelesi önündeki en büyük ve birinci derecedeki engel güç daha çok egemen ulus burjuvazisidir. Buralardaki ulusal kurtuluş savaşları emperyalizme direkt değil dolaylı darbe vurmaktadırlar.

Bundandır ki bu ifade tarzı Sınıfsal kurtuluşu ifade eden Yeni Demokratik Devrimleri tam olarak ifade etmiyor.

Özcesi, söz konusu ifade tarzı şöyle düzeltilmelidir: “... Emperyalizm boyunduruğu altındaki uluslar ve halklar tarafından savaşımı verilen ulusal demokratik devrim (milli demokratik devrim) veya yeni demokratik devrim şeklindeki...” Bunun dışındaki ifade tarzları proleter dünya devriminin iki ana bileşeni vurgusunu tam ifade etmez.

Burjuva (ezilen ulus) önderlikli ulusal kurtuluş hareketleri proleter dünya devri-

minin temel bileşenleri içerisinde değerlendirilmez/değerlendirilmemelidir. Bu hareketler emperyalizme darbe vurduğu ve proleter devrimleri güçlendirdiğinde ancak proleter dünya devriminin yedek güçleri arasında değerlendirilir/değerlendirilmelidir. Ki o da ancak devrimci ulusal karakter taşıyan ulusal kurtuluş hareketleri emperyalizme darbe vurup proleter devrimleri güçlendirir. Reformist ulusal hareketler emperyalizme darbe vurmaması gibi proletarya devrimlerini de güçlendirmez. Dolayısıyla ki reformist ulusal hareketler proleter devrimlerin yedek gücü kategorisinde ele alınıp değerlendirilemez.

Bu saptamanın özü doğrudur dedik. şöyle ki;

Yeni Demokratik Devrim mücadelesinin emperyalizmin boyunduruğu altındaki yarı-sömürge, yarı-feodal ve sömürge ülkelerde verilmesi, bunun da ancak ve ancak proletarya önderliğinde başarıya götürüleceği gerçekliği tarihsel-toplumsal tecrübe ve devrimlerden açığa çıkmıştır. Tabii ki burada proletaryanın temel müttefik güçleri, özellikle de yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde başta köylülük(yoksul) olmak üzere küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kanadıdır.

Bu gibi ülkelerde fiili işgalin hüküm sürmesi durumunda dahi temel çelişki yine değişmez, fakat baş çelişki değişir. Temel çelişki, bu gibi ülkelerde emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm ile geniş halk yığınları arasında iken, baş çelişki ise farklıdır. İşgalciliğin olmadığı yani iç savaşın hüküm sürdüğü koşullarda baş çelişki feodal sistem ile geniş halk yığınları arasında iken, işgalcilik koşullarında ise emperyalizm ile ulus arasındadır.

Kısacası, konuya ilişkin Deklarasyonda belirtilen anlayış doğrudur.

c) "Uluslararası Komünist Hareket'in tarihine ilişkin bazı sorunlar" hakkında:

Bu bölümde ortaya konulan düşünceler esasta doğrudur. Uluslararası Komünist Hareket'in tarihi MLM bir görüş açısıyla analiz edilmiştir. Bu belgede eksik olan Maoizm yerine Mao Zedung Düşüncesi formülasyonunun savunulmuş olmasıdır. Ki o koşullarda bu tezin savunulmasında fazlaca garipsenecek ve eleştirilecek bir durum söz konusu değil. Kaldı ki belgede adı geçen eksiklik ve yetersizlik "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" belgesinde giderilmiştir.

Bilindiği üzere bu belge DEH tarafından 26 Aralık 1993 yılında hazırlanmıştır. Dolayısıyla bu eksiklik üzerine söylenecek ve eleştirilecek birşey yok.

d) "SSCB VE KOMÜTERN'e ilişkin:

Bu bölümde dikkatimizi çeken hatalı saptama şu noktada kendisini göstermektedir:

"... Üç bariz sapma tespit edilmelidir."

Deklarasyon ilk iki sapmayı bilimsel bir şekilde belirlerken, ancak üçüncü sapma olarak altını çizdiği hususta hatalı bir anlayışı savunmuştur: Deklarasyon'un konuya ilişkin anlayışı şöyledir:

"... Üçüncüsü, faşizm, emperyalist ülkelerde tekelci burjuvazinin en gerici kısmının rejimi olarak tanımlandığı zaman, bu, tekelci burjuvazinin bir kesimini ilerici olarak görme şeklindeki tehlikeli, reformist ve pasifist eğilime kapıyı açık bıraktı." (abç)

Deklarasyon, hatalı bir yol izlemiştir. Faşizmi, emperyalist ülkelerde "tekelci burjuvazinin en gerici kısmının rejimi olarak tanımlamak", bizce doğru bir siyasi saptamadır. Bu saptama tek elci burjuvaziyi stratejik olarak ilerici görme saptamasını getirmez.

Burada sorgulanması gereken adı geçen ülkelerdeki komünist partileri ve Komintern tarafından tek elci burjuvazinin faşist olmayan kesimine 2. Dünya Savaşı koşullarında fazla bir misyon yüklenmesi ve beklentilere girilmesidir. Deklarasyonun da doğru bir şekilde işaret ettiği gibi sınıf işbirlikçisi sağ oportünist politikaların izlenmiş olmasıdır. Yoksa bu sapmaların kaynağını, götürüp faşizm tahlilinin yanlışlığına bağlamak doğru bir politik bakış açısı değildir.

Bazı tarihi-siyasi koşullarda tek elci burjuvazinin belli bir kliğiyle (örneğin işgale ve faşizme karşı çıkan) ittifaklara da gidilir. Tabii ki bu ittifak geçici ve dönemselidir. Nasıl ki bir Çin'de Çan Kay Şek iktidarıyla fiili işgal koşullarında Milli Birleşik Cephe politikasını izlemek doğruduyduysa; ve Mao'nun o somut dönemde bu klik için "ilerici" vb. yönlü saptaması ne denli bilimsel ise, yukarıda dikkatleri çektiğimiz koşullar altında (anti işgalcilik, anti-faşizm) bir hareket tarzı izleyen tek elci burjuvazinin bir kesimini ilerici olarak tanımlamak da doğru ve yerinde bir tespit olur.

Aynı anlayış yoldaş Kaypakkaya'nın Kemalist hareket için yaptığı saptamada da görülmektedir. Kemalist hareketin savaş yıllarında güdük de olsa anti-emperyalist rol oynamasının "ilerici" olarak tanımlanması, doğru bir tespitti. Bu gibi özgün koşullarda egemen hakim sınıfların bir kesimini ilerici olarak tanımlamanın da hatalı bir anlayış olmadığı gerçekliği daha kolay algılanmış olur.

Sorunun özü, yani burada bilince çıkartılması gereken ana halka, bu taktiği ve belirlemeyi stratejik bir mesele haline dönüştürmemek olmalıdır. Daha açıkçası önemli olan taktiğin stratejiyi yememesidir. İşte Komintern'in bu konuda içine düştüğü temel hata savaş dışı dönemlerde mevcut tek elci iktidarlara ittifakları de-

vam ettirmiş olmasıdır. Fransa başta olmak üzere bir çok ülkede bu sınıf işbirlikçisi sağ politikalar izlenmiştir. Bu sağ çizgiler sonucu olarak da iktidara alternatif devrim güçleri bu ülkelerde ezilmiştir.

Özcesi, bu konuda Deklarasyon öznelci, sol bir belirleme ve hataya düşmüştür.

e) "Mao Zedung, Kültür Devrimi ve Marksist-Leninist Hareket" Hakkında

Deklarasyon'un konuya ilişkin göze çarpan hatası kendisini şu şekilde göstermektedir:

"Öneri, emperyalist ülkelerle ilgili olarak 'ABD emperyalizminin denetlediği ya da denetlemeye çalıştığı kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ve halk saldırılarını esas olarak ABD emperyalizmine, ama aynı zamanda milli çıkarlara ihanet eden tekelle kapitalistlere ve öteki yerli gerici güçlere de yönelmelidir', görüşünü öne sürüyordu. 'Bu tip ülkelerde Marksist-Leninist hareketin gelişmesini ciddi bir şekilde etkileyen bu görüş, emperyalist ülkelerde "milli çıkarların" emperyalist çıkarlar olduğu ve diğer emperyalist güçlerle ne gibi ittifak kurarlarsa kursunlar ve böylesi ittifakların kaçınılmaz olarak eşitsiz niteliğe rağmen, tersine savunulduğu olgusunu gözden saklamaktadır. Bu ülkelerin proletaryası böylelikle, emperyalist burjuvaziden, onun emperyalist çıkarlarının en iyi savunuculuğunda daha baskın çıkmaya gayret etme doğrultusunda teşvik ediliyor. "

Tek tırnak içine aldığımız görüşler ÇKP'ye ait görüşler olarak aktarılmıştır. Geriye kalan görüşler ise Deklarasyon'a aittir.

Deklarasyonun bu alıntıyı nereden ve hangi kaynaktan aktardığını bilemiyoruz, ancak bizim elimizdeki belgelerden Deklarasyon'un eleştirisine konu olan ÇKP'nin söz konusu görüşleri demeyelim de ona yakın ifade tarzları şöyledir:

Önce bunu aktaralım, sonra Deklarasyon'un konuya ilişkin yaptığı eleştiriler üzerinde duralım ve bir iki hatırlatmada bulunalım.

"ABD emperyalizminin siyasi, iktisadi ve askeri hakimiyeti altında olan bazı ileri kapitalist ülkelerde işçi sınıfının ve kitlelerin esas darbeyi emperyalist ABD hakimiyetine ve aynı zamanda tekelle sermayeye ve milli çıkarlara ihanet eden içerdeki diğer gerici güçlere de yöneltmeleri gerektiği tezi. "(Uluslararası Komünist Hareket'in Genel Çizgisi Hakkında Polemik-1963)

Birincisi, söz konusu alıntılarda eğer çeviri hatası ve eksikliği yok ise (gerek Deklarasyon alıntısı yaparken, gerekse Deklarasyon'dan Türkçe'ye çeviri yapılırken) her iki alıntının da özde aynı düşünceleri ifade etmekte olduğunu belirtelim. Bunu, okur da görmektedir.

İkincisi, ÇKP'nin söz konusu görüşlerinde bizim anladığımız demeyelim de Deklarasyon'un algılaması gereken burada sunulan öneri ve görüşlerin işgal altındaki kapitalist (bu, emperyalist ülke de olsa) ülkeler için ortaya konulduğu gerçekliği olmalıdır. Örneğin bir Fransa gibi ülkeler için bu görüşler geçerlidir. "63 Polemiklerinden" Deklarasyon'dan yaptığımız alıntılarda burada ileri sürülen tezin işgal altındaki emperyalist ülkeler için geçerli olacağı siyasetidir. Bu tez, bizce doğru olanıdır. Aksi anlayış ve siyasetler "sol" sekte bir anlayış ve siyasettir.

ABD emperyalizminin siyasi, ekonomik ve askeri hakimiyeti altında olan bazı ileri kapitalist ülkeler ifadesinden, 60'lı yılların başı ve daha öncesi yılları anlamalıyız. Bilindiği gibi o tarihsel-siyasi koşullarda Mao'nun da dünyadaki siyasal durum tespitini yaparken belirttiği gibi dünya çapında bir dünya savaşı olasılığının (Küba krizi bunun somut örneğidir) yüksek olduğu koşullardır. Bu dönem

itibarıyla ABD'nin dünya halklarının "can düşmanı", "ABD'ye karşı birleşik cephe oluşturma" öneri ve tezleri tümünden o somut siyasal koşullara özgüdür. Dolayısıyla ÇKP'nin bu saptamasında ne bir sınıf işbirlikçisi sapma ve ne de bununla bağlantılı olarak bura ülkelerinde MLM partilerin gelişimi engellenmiştir.

Bu öneri ve tezlerin hangi tür ülkeler için söylendiği önemlidir. Yoksa Mao'da ve ÇKP'de işgalciliğin olmadığı koşullarda emperyalist ülkelerdeki ML partilerin ve proletaryanın sınıf mücadelesinde izleyeceği politik-taktikler nettir. Tarihsel ve bununla bağlantılı olarak ülkelerin sosyo-ekonomik yapısı göz önünde bulundurularak böyle bir öneri ÇKP tarafından ortaya atılmıştı.

Özet olarak deklarasyon ÇKP'ye ilişkin yaptığı eleştiride hatalı bir bakış açısına düşmüştür. Görüşümüz odur ki söz konusu yer yeniden düzenlenmelidir. Daha doğrusu, söz konusu eleştiri Deklarasyon'dan çıkartılmalıdır.

f) "Sömürge,Yarı(veya Yeni)-Sömürge Ülkelerde Görevler"e İlişkin Tezler Hakkında:

1-Halkın Birleşik Cephesi'nin bileşenleri net ve açık bir şekilde ortaya konulmamıştır:

"Milli burjuvazinin sol kanadı devrime katılır" denmesine karşın ve devrimci birleşik cephenin temel bileşeni olarak "işçi-köylü temel ittifakı" diye vurgu yapılmakla birlikte, ancak milli burjuvazinin sol kanadı ve şehir küçük burjuvazisi için birleşik cephenin stratejik bileşenleridir diye saptama yapılmamıştır. Aynı durum Yeni Demokratik Devrim ve İktidarın bileşenlerini ortaya koyarken de kendisini göstermektedir.

Bu konuyu fazla uzatmak istemiyoruz. Kısacası, Deklarasyon'da Halkın Birleşik Cephesi bileşenleri içerisinde milli burju-

vazinin sol kanadı ve şehir küçük burjuvazisinin de olduğu da net ve açık bir şekilde belirtilmelidir.

Bunun mantıksal sonucu olarak Yeni Demokratik İktidar'ın bileşenlerinin aynı sınıf ve tabakalardan oluştuğu perspektifi ve siyaseti de Deklarasyon'da yer almalıdır.

2- Bu alt başlık altında açık ve net bir şekilde belirtilmesi gereken diğer bir nokta ise şurası olmalıdır:

Belgede Yeni Demokratik İktidar'ın özünün ve niteliğinin proleter olduğu açık ve net bir şekilde ortaya konulmamıştır. Maoist komünist partilerinin önderlik yaptığı Yeni Demokratik Devrimler ve İktidarların biçimde burjuva, özde ise proleter olduğu gerçekliği belgede ortaya konulmalıydı.

Toprak sorununun, esas olarak köylülük sorunu olduğu doğrudur. Ama bu harekete önderlik eden sınıf köylülük değil, proletaryadır. Proletarya, bu devrime siyasi önderliğini Komünist Partisi aracılığıyla yapar. Dolayısıyla, bu harekete ve sonrasında ortaya çıkacak iktidara karakterini veren burjuvazi değil proletaryadır. Bir hareketin niteliği, o harekete hangi sınıfın ve hangi siyasal çizgiyle önderlik yapıldığıyla ölçülür. Yoksa o hareketin içerisinde çoğunluk olarak köylülüğün yer alması veya böyle bir talebin (toprak) esas olarak köylülüğün olması demek, o harekete köylülüğün önderlik yaptığı-yapacağı anlamına gelmez. Çağımızda köylülüğün toprak sorununu burjuvazi değil proletarya çözecektir. Çünkü burjuvazi devrimci barutunu tüketti. Dolayısıyla bu sorun proletaryanın omuzlarına kaldı. Proletarya da devrimlere kendi öncüsü Komünist Partisi aracılığıyla ancak önderlik yapabilir.

Bu gerçeklikten hareketle ki Yeni Demokratik İktidarlara için biçimde burjuva özde proletarya diktatörlüğüdür tespiti yapıyoruz.

Özcesi, Yeni Demokratik İktidarlar biçiminde burjuva özde proletarya diktatörlüğüdür. Dolayısıyla bu perspektif belirttiğimiz şekliyle belgede yer almalıdır.

3- Silahlı mücadelenin esas ve tali olması üzerine

Belgede konuya ilişkin yapılan belirleme şöyledir:

"Her ne kadar bu tip ülkelerde sınıf mücadelesinin görevlerini yerine getirmek için silahlı mücadelenin belli bir biçimi her zaman için, hem de elverişli olmasına rağmen, belli dönemlerde silahlı mücadele esas mücadele biçimi olabilir, diğer dönemlerde ise olmayabilir." (abç)

Konuya ilişkin ortaya konulan perspektif esasta doğrudur. Türkçe'ye çeviride bir hata yoksa (?), silahlı mücadele biçimi bazı dönemlerde esas "olmayabilir" tespiti, hatalı ve yanlış yapılmış demektir.

Her bir Maoist Komünist Partisi ve Maoist şunu çok iyi ve derinliğine bilince çıkartmalıdır ki, bir ülkede silahlı mücadele bir kez başladıktan sonra diğer mücadele biçimlerinin hepsi silahlı mücadeleye tabi ve ona hizmet için ele alınmak zorundadır. Dolayısıyla ki silahlı mücadele dışında kalan bütün mücadele biçimleri devrim için ikincil, üçüncül araçlar olarak kullanılır, kullanılmalıdır.

Altını çizdiğimiz, yani eleştirisini yaptığımız ifade tarzında "ateşkes", "geri çekilme" vb. gibi taktik politikalar kast ediliyorsa, bu durumda fazla bir eleştirimiz olmaz. O zaman sadece söz konusu ifade tarzını daha anlaşılır kılmalıyız diye uyarıda bulunmakla yetineceğiz.

Bir hatırlatma: "Ateşkes", "geri çekilme" vb. taktik politikaların savunulması ve uygulanması durumunda yine silahlı mücadele ikincil duruma düşmez. Tam tersine bu tür mücadele biçim ve araçları silahlı mücadeleyi geliştirip güçlendirmek için kullanılır. Bir dönem silahların susması, silahlı mücadelenin tali-ikincil plana düşeceği anlamına gelmez.

Kısacası, yapılan saptama esasta doğrudur. Fakat altını çizdiğimiz belirleme (işaret ettiğimiz soru işaretlerinin payını da bırakarak) kendi içinde ciddi eksiklik ve hatalı yanlar barındırmaktadır.

B) DEKLERASYON'A EKLENMESİ İSTENİLEN SOMUT ÖNERİLER:

1) "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!" şiarı atılmalıdır:

Belgede geçtiği gibi "bütün ülkelerin işçileri birleşin!" şiarının atılması tek başına yeterli değil. Bu eksikliğin giderilmesi için "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şiarı da atılmalıdır.

2) Dünya çapında başçelişki tespiti yapılmalı:

Bu konuda içinden geçtiğimiz aşama açısından doğru tespit "emperyalizmle ezilen dünya halkları ve ulusları arasındaki çelişki"nin baş çelişki olarak belirlenmesidir.

3- Dünya çapında temel çelişki tespiti yapılmalıdır:

Temel çelişki olarak ekonomik düzlemde emek-sermaye, sınıfsal düzlemde ise proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki belirlenmelidir.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağı devam ettiği müddetçe bu temel çelişki sürecin başından sonuna kadar varlığını devam ettirecektir. Çünkü temel çelişki sürecin bir bütünüdür ifade eder. Bu süreç değişmedikçe temel çelişki de değişmeyecektir. Fakat baş çelişki öyle değil. Baş çelişki değişir. Geçici barışın hakim olduğu bir süreçte (içinde yaşadığımız) baş çelişki 2. öneri maddesinde işaret ettiğimiz çelişki iken, ancak bir emperyalist dünya savaşı koşullarında ise değişir. Bu durumda emperyalist savaşın

başını çeken güçlerle bu savaşa karşı çıkan güçler arasındaki çelişki baş çelişki olur.

4- Emperyalizm ile ezilen uluslar arasındaki çelişki vurgusu, emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişkinin önüne geçmemelidir:

Emperyalizmle ezilen uluslar arasında çelişkinin olduğu nesnel bir gerçeklik. Bu ifade tarzı emperyalizmle ezilen dünya halkları arasındaki çelişkinin önüne geçirilerek kullanılmamalıdır. Buna, dikkat edilmelidir.

5) Emperyalizme darbe vuran ve proleter devrimlerine hizmet eden devrimci ulusal hareketler proleter dünya devriminin yedek güçleri olarak, net ve açık bir eklede vurgulanmalıdır.

6) Geline aşamada “illa da Maoizm” vurgusunu öne çıkartmamız:

Geline aşamada Maoizm’i savunmak tek başına yetmiyor. Marksizm-Leninizm-Maoizm formülasyonunda öne çıkartmamız gereken illa da Maoizm vurgusu olmalıdır. Çünkü Maoizm savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz. Bir partinin Marksist-Leninist olmasının kilit noktası Maoizmi savunmaktan geçer. Dolayısıyla ki Maoizm vurgusu öne çıkartılmalıdır.

7) İki Çizginin parti içerisindeki fikir alanında zıtların birliğinden başka bir şeyi ifade etmediği gerçekliği net ve açık bir şekilde vurgulanmalıdır:

Parti içerisinde iki çizgi denilince bununla iki farklı görüşün bir arada olması anlaşılmalıdır. Bu, bir parti için kaçınılmazdır. Yani, kendi içerisinde farklı fikirleri olmayan hiçbir parti yoktur ve olamaz. Bir insanın kendisinde farklı çelişkiler, daha doğrusu ölü ve canlı hücrelerin bir arada yaşayıp çatışması gerçekliği ne kadar nesnel ve bilimsel bir durumu ifade ediyorsa, bir parti de kendi içinde farklı fikirler taşımadan yaşayamaz.

İki çizginin farklı fikirlerin bir arada olmasını ifade etmesi farklı şey, bu fikirlerin sistemleşmiş çizgi mahiyetinde (program, platform vb.) kendisini yansıtmaması ise farklı şeydir. Bunlar birbirine karıştırılmamalıdır. Bu durumlar iki çizginin aldığı farklı boyutlardır.

8) DEH üyesi partiler arasında ortaya çıkan sorunlar düşman önünde tartışılmamalıdır.

Bu Maoist tez deklarasyonda yer almalıdır.

Bu güne kadar DEH üyesi partiler arasında bir çok sorun düşmanın önünde ya açık tartışılmıştır ya da “açık tartışmama” kuralına yeterince dikkat edilmemiştir. Bunun örneklerini burada sıralamaya gerek görmüyoruz. Bu olumsuzlukların önüne geçmenin yolu partiler arası sorunları iç görüşmeler ve yazışmalar yoluyla çözmektir. Bu Maoist tez ışığında hareket ettiğimizde DEH’in iç birliği ve bütünlüğü daha da pekişmiş olacaktır. Tersine anlayış ve tutumlar düşmanın işine yarar.

9-) Deklarasyon, daha sade ve anlaşılır bir dille yeniden düzenlenmelidir:

Deklarasyonun dili sade ve anlaşılır değil. Deklarasyon yeniden bir program biçiminde ele alınıp yazılmalıdır. Sadece program yazmakla yetinilmemeli, ayrıca bu programın yön verdiği örgütsel ilkeler de bir tüzük kapsamında hazırlanmalıdır.

10) Deklarasyon’da uluslararası düzlemde özgün kadın örgütlenmelerine gidilmelidir yönlü bir siyaset belirlenmelidir.

11) Deklarasyon, dünyadaki çevre sorunlarına özel yer vermeli ve bunun için özgün siyasetler belirlemenin perspektifine sahip olmalıdır.

15 Eylül 2002

Maoist Komünist Partisi